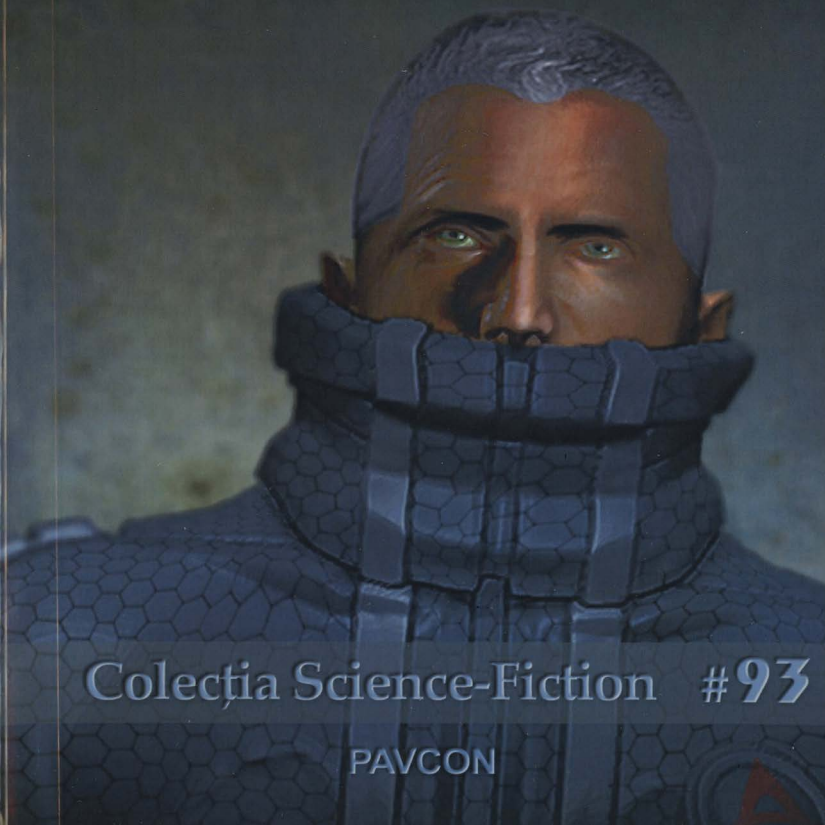

DANIEL BOTGROS

ADAM

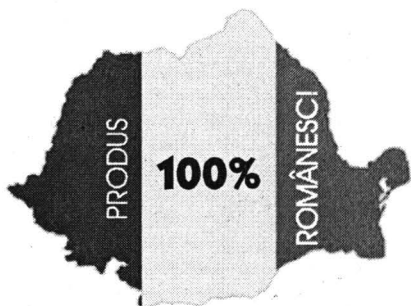

Colectia Science-Fiction #93

PAVCON

ADAM

Citește românește!

*Susține autorii români prin cumpărarea
cărților lor și promovarea acestora
în rândul prietenilor tăi!*

FANTASY # HORROR # **SCIENCE-FICTION** # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

#93

Daniel Botgros
ADAM

© 2018, Daniel Botgros
© 2018, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BOTGROS, DANIEL

Adam / Daniel Botgros. – București: Pavcon, 2018
ISBN 978-606-8879-87-1

821.135.1

Comenzi:

Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorilor de copyright.

Coperta: **Laurențiu Butuc**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-8879-87-1

DANIEL BOTGROS

ADAM

Editura PAVCON
București, România, 2018

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#1 Extra-Terestrul	#38 RSA – Auro Luck
#2 Secretul emisferei	#39 Războiul Celestinei
#3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forță	#40–49 Aripile Albastre
#4 Scornituri spăimântătoare	#50 Sânge, Metal și Speranță
#5 Rangkook	#51 Decadența sufletelor noastre
#6 Vendetta lui Ucigă-l Toaca	#52 Povestiri spăimântătoare
#7 În anul 4000 sau O călătorie la Venus	#53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
#8 Erezia egumenului Glicherie	#54 Războiul Eleninei
#9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1	#55 Casa din altă viață
#10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie	#56 Dinosauria
#11 O tragedie cerească	#57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
#12 Cetiți-le noaptea	#58 Învățătorul
#13 Marginea curcubeului	#59 Noaptea orașului ilustrat
#14 Incredibila aventură a cuviosului Achim	#60 Praf 3
#15 Praf	#61 Saurianul de metan - IVA 3
#16 Manuscrisul episcopului Petronius	#62 Artefactul
#17 Steaua fulgurantă - IVA 2	#63 Casa fără cărți
#18 Un român în Lună	#64 Apophis
#19 Oameni pe care i-am cunoscut	#65 Parlamentul
#20 Sawtooth	#66 RSA – Hora hoiturilor
#21 Rău de spațiu Omul fără nume	#67 Dragonul fără aripi
#22 Progradia	#68 RSA – Judecata de Apoi
#23 A doua Lună a Pământului	#69 Avatarii faraonului Tlă
#24 Dialogul păsărilor	#70 RSA – România sub Asediu
#25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei	#71 Efectul Metamorphis
#26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar	#72 Dicționar de Enigme și Mistere
#27 Therra	#73 Elogiu muncii de partid
#28 1944 Ein Freak	#74 Insula pescărușilor
#29 Oameni pe care i-am cunoscut 2	#75 Aurul beznei
#30 CdT 1 - Bacteria nemuririi	#76 București, 2058
#31 CdT 2 - Cârligul spațial	#77 Încăpățânarea Timpului
#32 CdT 3 - Poarta mânturii	#78 Deocamdată... enigme
#33 RSA – Furia fiarelor	#79 Tunelul de la capătul lumii
#34 RSA – Marile migrații	#80 Ultima frontieră
#35 Olympus Mons	#81- 83 Istoria Literaturii SF
#36 RSA – Noaptea lemurienilor	#84 Orașele caracatițelor
#37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiiei	#85 Europa benzilor desenate 2
	#86 Confesiunile Omului-câine
	#87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
	#88 Oameni goi pe străzi
	#89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
	#90 RSA - Tg. Jiu '59

*Găbiței, fără de care această carte
ar fi întârziat poate prea mult să apară.*

Daniel Botgros

PARTEA ÎNTÂI

1

Asfințitul e perfect. Discul soarelui, învăpăiat, roșu-portocaliu, mușcă ușor din marginea întinderii nemărginite de ape, împrumutându-le arămiul cântat mii de ani de poezii lumii. Valurile de aramă unduiesc ușor în tihna apusului, pregătindu-se de noapte, atunci când vor căpăta culoarea petrolului, univers uleios, tresărind încet sub briza nocturnă. Totul e liniștit, o pace profundă și melancolică domnește asupra insuliței și păsările de noapte tac, dovedind parcă respect pentru momentul special al naturii. Pentru fizica cea cu valențe de artă, pe care numai natura o poate oferi. Desigur, atunci când cineva poate agrega în elemente estetice acest grandios moment. Când există acolo o conștiință care să facă asta.

Toate aceste considerații îi trec prin minte lui Yo, tolănit leneș într-un șezlong de trestie, în fața micului bungalow de pe plajă. Lângă el, pe o mäsută, un pahar de gin tonic, o farfurioară cu prăjiturile, o carte și o lumânare, a cărei flăcăruie tremurândă e protejată de un delicat cocon de sticlă. Vacanța perfectă, desprinsă din spoturile publicitare, paradisul regăsit, armonia deplină. Discul solar coboară tot mai mult sub orizont, învăpăind oceanul și, în curând, urmează să dispară sub linia curburii pământului, lăsând în urmă o spuză de jar. Aerul sărat, bogat în aerosoli, învăluie mica insulă, iar valurile ușoare abia

dacă mângâie țărnul. Ai putea sta aici și o mie de ani! Yo soarbe din băutură, gândindu-se că nu o să poată nici-odată să facă așa ceva, nici chiar în calitate de Robinson Crusoe modern, pentru care, de fapt, paradisul tropical reprezentase un pericol de moarte constant. Unele otrăvuri sunt dulci, își spune Yo, iar calmul acesta suveran poate ascunde oricând premisele unei furtuni sau ale altor întâmplări îngrozitoare.

O mână delicată îi coboară ușor pe umăr. Ri. Nici n-o auzise venind. Apleacă încet capul și sărută degetele fine poposite pe umărul lui, apoi ridică ochii. Ri privește și ea ce mai rămăsese din asfințitul superb, cu ochii ei întunecați; părul negru, lung, unduie ușor în bătaia brizei, iar tenul său arămiu e accentuat acum de la ultimele raze de soare. Desculță, subțire, înaltă, într-o rochie ușoară de in, azurie, Ri întruchipează parcă esența naturii, este, în acest moment, copila elementală a firii. Parte a acelui decor perfect și a momentelor de vis din această minunată vacanță. Parte, însă, dintr-o perspectivă mult mai profundă, a universului personal al lui Yo. Soția lui. Jumătatea perfectă. Ființa bună, prevenitoare și uimitor de frumoasă, ce-l însoțește, umăr la umăr, în viață. Dar ce o face pe Ri minunată este mai ales misterul ei, sensibilitatea specială de care dă dovadă în permanență, intuiția ei blândă, afecțiunea discretă și multe alte calități, reunite toate într-o ființă perfectă. Ri îl sărută ușor pe păr și se întoarce spre bungalow, pentru a pregăti cina. Atingerea ei încă stăruie și Yo se gândește o clipă la constanța sentimentelor femeii față de el. E, desigur, o senzație reconfortantă să știi să ci-

neva te iubește necondiționat, profund și, mai ales, constant. Departe de a se plictisi de această, să-i spunem, previzibilitate a lui Ri, Yo o iubește cu ardoare, deși uneori se teme că totul e prea perfect și că într-o bună zi, din acel mister abia ghicit, dar atât de drag și de special, al personalității soției sale, ar putea răzbate ceva necunoscut. Ceva... rău. Alungă acest gând ca pe-o insectă supărătoare și soarbe din paharul cu gin tonic, în care gheața aproape că se topise. Soarele asfințise și lumina cobora tot mai mult. Yo ține să aprindă de fiecare dată cele câteva torțe de pe plajă, din fața bungalow-ului vacanței lor, lumina pâlpâindă aducând locului un uimitor aer de romantism. Dar mai e timp pentru asta. Bărbatul își încrucișează brațele pe piept și se lasă mai relaxat în șezlong. Cămașa albă, subțire, cu mânecile suflecate, tenul arămiu și părul scurt, ușor grizonat, îi dau un aer profund masculin, emanând acea forță latentă, dar blândă, a bărbatului autentic.

Briza capătă puțină forță, alimentată de coborârea nopții și acum îi răcorește plăcut fața și pieptul. Doar câteva zile, însă, îi despart pe Yo și pe Ri de sfârșitul acestei minunate și perfecte vacanțe, iar gândul reîntoarcerii la civilizație nu-i face plăcere niciunuia dintre ei.

Ri se întoarce pe plajă. Un pic prea repede.

— Iubitule, trebuie să plecăm. Acum! Împachetează vacanța!

Yo se ridică rapid, dar știe că asta cere un pic de timp. Degetul său desenează în aer un simbol și orizontul începe să se întunece treptat. Valurile de culoarea și textura

petrolului se retrag ușor, iar restrângerea orizontului poate să-ți dea chiar o senzație de claustrofobie. Cerul, acum aproape negru, cu stelele încă licărind, se închide și el în sine. Aștrii dispar treptat și digul de întuneric se apropie de nisipul plajei. Universul care se înghite pe sine cuprinde și bungalow-ul atât de drag celor doi și o menghină întunecată se apropie de Yo și Ri din toate părțile. Senzația aceasta este, de departe, cea mai neplăcută. Iluzia unui inevitabil sfârșit. Un declic ușor și saltul de conștiință stabilizează percepțiile. Echilibru, funcționare perfectă, stabilitate.

Oboseală. Grea, întunecată, acaparantă. Omniprezentă. Sfârșeală perversă, ticăloasă, ce-ți linge oasele, îți devorează carnea și-ți încetinește creierul. Extenuare soră cu depresia, din care parcă nu mai vrei să ieși. Preferi letargia bolnavă în care te scufunzi și n-ai chef să faci nimic. Nu ai curaj să iei nici cea mai mică inițiativă. Totul ți se pare cumplit de greu, infinit de complicat.

Ze e trântit pe canapeaua din sufrageria rotundă, învelit neglijent cu un pled. Întunericul deplin, liniștea totală, dureroasă de-a dreptul pentru urechi și spirit, îl trag în jos, spre niște genuni nebănuite. Oare așa să fi simțit oamenii chiliilor, meditatorii veacurilor, spiritualiștii eonilor? Oare așa poți să comunici? Să te conectezi? Cu cine? Cu spiritul? Cu Divinitatea? Aiurea! Leneveala asta scârboasă, ca un smârc, unde n-a mai plouat demult, copt de soare, nu face decât să te tâmpească, crede sincer Ze. Cel puțin, în acest moment, nicio Divinitate nu bate la ușa conștiinței sale. Sau nu o vede/aude/simte el. Întuneric, liniște, epuizare? Toate ingredientele. Oare ce mai trebuie? Lui Ze îi e greu chiar și să-și schimbe poziția. Simte efectiv amorțeala corpului, a membrilor, apăsarea kilogramelor pe materialul elastic al canapelei. Zace așa de ore bune. Nici măcar ce oră sau ce an este nu pare să-l preocupe prea tare. Ceea ce îl ține, totuși, oarecum alert – dacă

astfel se poate numi starea în care se află – e sarabanda senzațiilor. Dansul simțurilor, chiar dacă ele se află acum sub imperiul profundeii oboseli pe care o experimentează. Fascinația acestor senzații e, totuși, unică. Ar trebui să se afle într-o continuă stare de prostrație în fața unei asemenea revărsări de percepții dintre cele mai diferite și, totuși, nu o face. Are o doză de circumspecție față de prăbușirea totală într-un astfel de torent.

O fântână arteziană luminoasă și intens colorată i se deschide brusc în dosul ochilor închiși. Primul reflex e să-și strângă ochii, dar îi are deja închiși. Evident, Is. Cu operele ei luminoase, întotdeauna infinit de diverse, îl apelează de câte ori are ea chef. Avatarurile ei sunt cele mai complexe pe care Ze le-a văzut vreodată. Is este o artistă desăvârșită în domeniu. Într-o perioadă în care astfel de artă îți poate aduce faimă și venituri semnificative, Is le creează de dragul creației în sine. Nu a vândut niciodată un astfel de avatar, atât de complicat încât are parcă propria-i viață. Nici măcar nu a organizat vreodată o expoziție. Mai mult, aceste uluitoare născociri artistice au privilegiul să le vadă doar cei pe care îi apelează Is. Nici măcar ea nu le stochează undeva.

Ze, însă, nu se află în starea de a gusta arta lui Is. Într-o dispoziție normală, ar aprecia, așa cum o face de multe ori, spectacolul unui avatar unic al Is-ei, dar acum nesfârșitele spirale, amplele unduiri, în infinite spectre ale luminii, nu-l fac decât să obosească și mai tare, așa că poate ar trebui să răspundă. Nu o poate face, însă. Atât timp cât ține efectul senz-ului, comunicarea e cvasiblocată. Cel

puțin din partea lui. Creierul recepționează apelul, dar dacă ia decizia să răspundă, organismul trece într-o altă stare, cea naturală. Se reactivează toți parametrii logici, toate subrutinele, iar restul de senz se duce pe apa sâmbetei. Prin urmare, Ze nu prea are chef acum de o discuție cu Is. De altfel, sfârșeala profundă care îi chinuie organismul face ca simplul răspuns la un apel să fie aproape imposibil de realizat.

Furtuna colorată din spatele ochilor săi continuă să-și trăiască propria viață, amplificându-se pe măsură ce secunde trec și nu primește niciun răspuns. Tonurile devin, însă, tot mai întunecate, amenințătoare, ființa luminoasă încărcându-se cu sentimente, parcă: iritare, apoi, nemulțumire, furie și, în cele din urmă, un fel de regret. Avata-rul acela era atât de expresiv încât îi simțea, efectiv, dezamăgirea, ca, de altfel, toate stările de spirit prin care trecea. S-a stins, într-un târziu, scurgându-se în râuri de cerneală gri, care s-au diluat și ele, în cele din urmă, și au dispărut. Spectacolul e unic, dar Ze e aproape indiferent. Zvâcnirile acelei ființe colorate l-au epuizat și mai tare. Nu într-atât încât să nu și-o imagineze pe Is trecând cam prin aceleași stări. Va sta, probabil, bosumflată, toată ziua. Is este una dintre consumatoarele cele mai împătimate de senz. Sunt tot mai rare momentele când o găsești în starea ei firească. Asta îl îngrijorează oarecum pe Ze, care nu prea vede cu ochi buni această piață. Sigur, este și el unul dintre consumatori, chiar asta face acum, nu se dă în lături de la a gusta din aceste delicii, dar ascensiunea acestui trend poate genera, în timp, modificări majore. Poate

săpa la însăși rădăcina logicii. Și probabil că asta și face. Individul, societatea? Cum vor fi, cum sunt afectate? „Cred că am luat-o razna, gândește Ze. Cine naiba are acum chef de aiurite considerații sociologice?”

Sfârșeala continuă să-și facă de cap în interiorul lui Ze, care găsește, totuși, o plăcere bolnavă în a se lăsa cuprins tot mai mult de ea. La granița depresiei profunde, zăcând în întuneric, dincolo de spațiu și timp, chinuit de stări de disconfort total, Ze pare o făptură minusculă, o biată scânteie rătăcită într-un univers guvernat de haos. Simte că se retrage tot mai mult în sine, cade exasperant de încet într-un hău fără fund, parcă se dizolvă în orizontul evenimentelor unei găuri negre. Acolo unde timpul încremenește la propriu.

Acum, strânge din ochi până la durere, șocat de o nouă explozie de lumină. O altă ființă colorată se naște în dosul pleoapelor lui, plină de vitalitate și de energie. Is! Creierul lui Ze cedează. Întrerupe, pentru o fracțiune de secundă, manifestările pline de vivacitate ale avatarului, cât efectuează o resetare fulgerătoare care elimină brusc efectele senz-ului. Întunericul din camera rotundă rămâne același, în momentul în care Ze deschide larg ochii, dar o comandă cognitivă aprinde lumina ambientală – în această seară ușor portocalie, odihnitoare. Avatarul lui Is pierde puțin din puterea luminii și a culorilor, dar rămâne la fel de insistent. O nouă comandă și Is apare pe un fotoliu, cu picioarele încrucișate sub ea, într-o adorabilă poziție adolescentină. Într-un tricou roz, cu pantaloni scurți de pijama, din mătase, cu părul blond și des ridicat într-un coc

neglijent, Is pare întruchiparea unei seri domestice, liniștite, senzuale. Ze clipește din ochi, un pic derutat. Trece-rile bruște de la o stare la alta afectează un pic rutinele sale și probabil că aceste efecte ar trebui mai bine cercetate. Asta, desigur, dacă senz-ul ar fi legal. Is îi zâmbește fermecător, așa cum numai ea știe să o facă, dar Ze nu înțelege insistența apelurilor ei. Nimic nu pare a fi urgent, nimic nu pare a fi alarmant în vreun fel. Dacă ar mai fi sub influența senz-ului, cu siguranță ar urî-o un pic. Acum, însă, energia și detașarea sa naturală îl fac să fie calm, echilibrat. Totul funcționează în parametri normali, însă remanențele senz-ului rămân undeva, stocate. Creierul nu le poate elimina definitiv și ele se adună, treptat. O binecuvântare sau un balast periculos, depinde din ce parte privești lucrurile. În timp, apare o memorie falsă a senzațiilor, a experimentărilor, a locurilor, poate chiar o personalitate nouă. Senzațiile se agregă în blocuri logice, care duc, poate, în final, la apariția unei noi ființe. Cu reacții imprevizibile. Cu acțiuni care scapă de linia general acceptată. De altfel, oricât de bine ar cunoaște-o pe Is, lui Ze i se pare uneori o ființă nouă. Sau poate nu nouă dar, fără îndoială, schimbată. Prietena și colega sa e una dintre creaturile cele mai dominate de delicioase capricii, care o prind foarte bine și o fac irezistibilă. Aerul din jurul lui Is e ușor luminos, dându-i o aură de sfântă bălaie. Cu toate că acasă stă în fotoliul ei favorit, aici, în camera obscură a lui Ze, pare că plutește, o ingenuă variantă feminină a unui Buddha surâzător. În jurul ei se zbat culori, lumi colorate se nasc și mor, curg continuu și discontinuu, uni-

versuri colapsează în ele însele, apoi erup în explozii cromatice vii. E starea de spirit a Isei din acest moment. Bucuria unui joc ludic. Ze recunoaște de la o poștă efectele senz-ului. Is e un consumator elevat și stabil, folosește tot ce e mai de calitate pe piața neagră. Joacă un joc periculos, dar relațiile ei în domeniu o pun la adăpost, deocamdată, de orice amenințare. Spre deosebire de Is, Ze e abia la început. Folosește senz de relativ puțină vreme și e foarte îngrijorat de posibilele efecte adverse, dar și de asprimea legii. Cu efectele senz-ului eliminate din organism, Ze nu mai percepe la fel starea Isei. Instabilitatea ei emoțională îl îngrijorează, parametrii logici presează asupra conceptelor sale vizavi de tânăra sa prietenă.

— Ze, ajunge cu analiza!

Vocea subțirică, delicată, a Isei se insinuează în camera lui Ze, printre culorile ce-și dansează viața proprie în jurul fetei.

— Știu ce făceai, așa că nu te pregăti să-mi ții o lecție. Mai bine ascultă. Am dat de ceva interesant.

Is este unul dintre jurnaliștii tineri cu cei mai mulți abonați. Materialele sale străbat creierile câtorva milioane de cetățeni abonate la fluxul ei de știri. Creațiile ei jurnalistice recompun, cu un incontestabil talent și rapiditate, momentul producerii evenimentelor, iar comentariile sale sunt extrem de apreciate. Abonatul lui Is revede, sintetic, un fragment din istoria acelei clipe, cu explicații complexe și detalii relevante. Is muncește foarte mult, dar ea crede sincer că merită. „Și numai un singur abonat dacă aș avea și tot merită să faci ceva bun pentru el și, în fond,

pentru tine”, spune cu sinceritate Is, ori de câte ori are ocazia. Și totuși, acum... Ze pare că recunoaște influența senz-ului în starea Isei. Cu toate că s-a convins pe propria piele că senz-ul nu alterează rațiunea, încă nu cunoaște pe deplin efectele sale. În fond, fiecare organism ar putea reacționa diferit. Dar, când Is spune că a dat de ceva interesant, ar fi bine să o crezi.

Centura Aurelia lucește albăstrui în lumina dimineții. Dincolo de ea, mai departe, în spațiu, surorile ei, încrucișate, Octavia și Livia. Ziua, cele două inele exterioare apar fantomatic, ca niște replici palide ale Aureliei. Soarele va ajunge în curând în dreptul inelului principal, care aruncă umbre pe sol. Umbre după care, desigur, îți poți fixa ceasul. Terasa e amplasată, cum s-ar spune, pe acoperișul lumii. Păstrează un discret farmec clasic, cu mese și fotolii masive, cu argintăria fără cusur. Personalul e abia vizibil, dar foarte eficient. Yo frământă cu furculița o bucățică de mâncare, aparent preocupat de delicatessa din fața sa, dar, în realitate, cu mintea plină de calcule, variabile, posibilități. Ministrul Nor, pe fotoliul vecin, cu coatele pe masă, ciugulește și el dintr-un desert spumos, încercând, cu stângăcie, să nu se păteze la colțul gurii. Ținuse să-l vadă personal pe Yo, dar nu-l chemase la palat, ci undeva, pe suprafață. Tânărul demnitar încercase să dea o turnură relaxată și amicală întâlnirii lor, ca o palidă compensare pentru întreruperea brutală a vacanței lui Yo. Are, însă, rar astfel de griji, de obicei e interesat doar de rezultatele pe care le obține. Numirea lui, în urmă cu doi ani, la cârma Ministerului, modificase drastic conceptul de securitate internă. Rezultatele muncii sale, uimitor de eficiente, îl recomandau ca pe unul dintre cei mai buni

funcționari din ultimul deceniu. Metodele, însă... aceasta e o altă poveste. Atât timp cât ele se derulau pe marginea îngustă a legalității, încă nu deranjau. Chiar și pe Yo, obișnuit cu decizii dure, curajul și determinarea ministrului îl uimește de multe ori. Demnitarul, un tip înalt, suplu, cam la 30 de ani, cu părul castaniu pieptănat cu grijă pe spate și trăsături colțuroase, dar interesante, pare foarte preocupat de desert, atent acum să nu-și păteze costisitorul costum Frey. Yo are răbdare. În meseria sa e o calitate esențială, care te ajută nu numai să obții rezultate, dar să și supraviețuiești. Micul joc tactic la care îl supune șeful său ierarhic nu îl îngrijorează încă, dar sistemul său propriu de alertă e la cote maxime. Aleseseră o masă afară, acolo unde platourile cu mâncare sunt protejate de frig printr-un ușor capac de energie, care lasă să treacă doar tacâmurile. Curenții intermitenți de aer biciuiesc suprafața cenușie a platoului, dar clienții nu sunt deranjați deloc. Ministrul continuă să se joace cu spuma din fața sa, într-un fel iritant. Yo e obișnuit însă cu astfel de situații, mai ales din partea politicienilor, a căror onctuositate ar exaspera pe oricine. Spre masa celor doi plutește o fată care le umple paharele cu vin. Ministrul se pierde, o vreme, pe firul siluetei gracile a tinerei, revenind apoi la desertul său, ca la o crucială îndeletnicire. În fine, demnitarul de la Interne ridică ochii spre el. O parte din orizontul vizual al lui Yo se închide, într-o mișcare lichidă, apoi capătă, ușor, forma vagă a unui ecran concav. Viața unor evenimente înflorește brusc pe acel display virtual, pulsatil, imagini cu tăietură rapidă, sacadată, sincope de

culoare și informație, declarații, țipete, explozii, cioburi de interviuri, sunete la limita spectrului audio. Durează așa câteva fracțiuni de secundă. Când se termină, Yo aranjează ușor tacâmurile pe masă, într-o încercare de a ordona, printr-un fel de mimetism, lumea. De a câștiga un pic de timp.

Lui Vo nu-i plăcuse niciodată să acumuleze în vreun fel informație. Este omul faptelor, consideră că altceva decât faptele, acțiunea, nu reprezintă decât o nepermisă slăbiciune. Nu-l pasionase niciodată bogăția de informații generale, prostioarele zilnice, torentul etern de știri care presează lumea. Nu i-ar fi fost greu, totuși, să le proceseze, dar preferă să utilizeze doar acele cunoștințe care servesc scopurilor sale. Nimic nu e mai important decât Misiunea! Simțise asta pe propria piele, mai ales în timpul Marelui Conflict, atunci când sintetizarea până la absurd a abordărilor și acțiunilor îl salvase de la o pieire sigură. De la mai multe, dacă stătea bine și se gândea. Simplitatea este elementul de căpătâi al bărbatului, în orice ar fi făcut. Așa supraviețuise și rămăsese undeva acolo, pe val, aproape de neînlocuit, în lumea lui. Și totuși, acum e obligat să acceseze informație. Învârte nehotărât între degete pastiluța gri, cu o inscripție minusculă, în relief, în timp ce privește prin fereastra de la bulevard a fast-food-ului. În fine, o înghite cu o gură de cafea. Câteva milisecunde. Pachete de date înfășurate, qubiți. Informație, informație, informație, munți de date. Creierul lui Vo e inundat, practic, de conținutul pilulei cenușii, aproape de limită. Ceașca de cafea se sparge între degetele bărbatului, iar lichidul negru și aromat se scurge pe masă, apoi pe podea. Ochii

privesc ficși un punct, undeva pe tăblia din față, dar în dosul lor furtuni de date trăiesc o viață proprie. Totul se termină brusc. Instrucțiunile primite de Vo sunt atât de complexe încât, practic, nu există loc de erori. Abia acum își vede pantalonii pătați de cafea. Atinge, vag, o porțiune anume de stofă și moleculele materialului se curăță instantaneu. Își amintește, cu un zâmbet fugar, că în timpul conflictului, nimeni nu avea timp de așa ceva, zile întregi. Sigur, echipamentul de luptă are funcții extraordinare. Autocurățarea, deși există ca aplicație inclusă, nu prea e folosită de soldați. Nu are nimeni timp pentru așa ceva, poate doar în rarele și scurtele momente de întrerupere a acțiunilor, pentru noi informații, pentru proaspete strategii. Vo a rămas un soldat, deși conflictul se terminase de ani de zile. Nu va fi niciodată altceva. Eficiența, pragmatismul, pregătirea sa îl fac o ființă aproape perfectă pentru Misiuni. De cele mai multe ori, Vo devine un lucru periculos, greu de controlat. Și totuși, misiunile sale nu sunt puține, pentru că angajatorii săi își asumă riscul. Vo este cineva, ceva foarte eficient, dar prețios. Potrivit informațiilor tocmai salvate, contactul său ar trebui să ajungă în cinci minute. Nu va întârzia. Valoarea datelor, elementele complexe ale misiunii nu lasă loc de arbitrar și nici de întârzieri nejustificate. Și totuși, de ce mai era nevoie să fie contactat? Întrebarea îi stăruie o vreme în minte. Informațiile, planurile sunt ample și suficiente. Vo se uită la ceasul plutitor din fast-food, ce întruchipează Terra, în mișcare, cu cele trei inele, presărată cu principalele evenimente de pe glob, din ariile cărora irup, în aerul

fast-food-ului, gheizere de imagini, de cifre, de date. Vo caută doar ora, nu-l interesează alte noutăți. Pe ușa bătăntă pătrunde o tânără. Mai degrabă scundă, cu părul negru tăiat cu un breton scurt, apoi aranjat ca o cască semirotondă, până la umăr. Se îndreaptă spre masa lui Vo, apoi se așează, cu naturalețe, în fața bărbatului. Ochi negri, nasul ușor ascuțit, trăsături mai degrabă prelungi, buze subțiri, ușor conturate. Vo, ușor surprins, se întreabă dacă acesta e contactul său. Ar putea fi, își spune bărbatul, pentru că, de fapt, nu avusese direct de-a face cu nimeni din Organizație. Tânăra întinde un deget subțire spre antebrațul lui Vo. Buricul degetului are un cerc vag, roșu. Îi face semn acestuia să-și ridice mâneca bluzei și lipește arătătorul de brațul bărbatului. Ochii tinerei privesc în gol o fracțiune de secundă, apoi se concentrează din nou asupra lui.

— În regulă, acum știi despre ce e vorba. Ai suprapus scenariile?

Vocea fetei e ușor nazală, plăcută.

— Da, desigur.

Adevărul e că Vo încă lucrează la asta, în timp ce o privește pe tânăra elegantă de la masa lui. Minteă lui face în continuare calcule, analizează variabile, compilează date ample. Experiența sa, capacitățile îndelung exersate, versus situația din teren. Produsul final? Un scenariu perfect. Tânăra mai stă câteva minute, apoi se ridică, îi zâmbeste ușor și pleacă. Natural, eficient, așa cum a venit. Vo o urmărește puțin, traversând și apoi pierzându-se în mulțime. Totul va începe în câteva ore.

Parcul nu e mare, dar compensează prin finețea detaliilor cu care sunt alese și aranjate plantele. O mare varietate de flori, arbuști, arbori, delicat iluminate, într-un concert peisagistic vegetal relaxant și revigorant, în egală măsură. Puțină lume la ora aceasta târzie, câteva perechi de tineri care se plimbă sau stau pe șezlongurile presărate prin jur. Ze se plimbă și el, un pic agitat. Absența senzului generează anumite modificări subtile de stare, pe care numai Ze le percepe. Multiplele analize și reseturi nu îndepărtează definitiv aceste influențe volatile, reziduale. Ziua în care ele vor pune cu totul stăpânire pe organisme nu e departe, crede Ze. De fiecare dată când îi spune Isei acest lucru, fata izbucnește într-o porție sănătoasă de râs. „Senz-ul e bun, Ze, înțelegi, îl tachinează ea, cu bobârnace pe vârful nasului, de fapt nu e bun, e minunat, e uimitor, este tot ceea ce am fi putut face mai bine pentru a deschide o altă poartă. Păcat că nu e legal. Cred că este cea mai importantă descoperire din istoria noastră și doar un grup extrem de restrâns îl deține, pentru a cerceta influența sa incredibilă asupra societății.” Adevărul este că senz-ul nu numai că e incredibil de scump pe piața neagră, dar și cumplit de riscant să-l folosești. Ze ezitase mult până să încerce. Prima experiență cu senz se dovedise absolut uimitoare. Își amintește și acum, cu pregnanță,

ce furtună emoțională explodase în el. Senzațiile amețitoare, noutatea lor, îl copleșiseră, iar sistemul său cognitiv se întrebuințase la maximum. Abia după mult timp, după ce devenise un consumator oarecum constant, începuse să se întrebe de ce senz-ul e interzis cu desăvârșire. De ce e considerat un pericol major la adresa societății. E drept, sesizase și el remanența abia perceptibilă a prezenței senz-ului în organism. Nu avea datele și nici perspectiva necesară pentru a stabili dacă senz-ul modifică creierul, organismul, cu adevărat. Experiențele sale, însă, conduceau spre această idee de temut. Și totuși, senzațiile erau unice, iar dependența, puternică. În plus, Ze, ca de altfel și Is – sau mai ales Is –, se simțea deosebit. Cu fiecare administrare de senz, riftul dintre ei și societate se mărea. E probabil efectul de care se tem autoritățile. Dacă inițial pedepsele se limitau la suspendări temporare ale blocului de conștiință, când fenomenul luase o amploare fără precedent, legile fuseseră înăsprite și, astfel, apăruseră cazuri în care judecătorii merseseră până la shutdown. Acest lucru chiar îl speria pe Ze, dar influența Isei se dovedise decisivă. Rămăsese un consumator de senz și numai constrângerile financiare îl mai opreau câteodată.

Is apare pe o alee, siluetă mignonă, gracilă, într-un costum negru, mulat. Se apropie, zâmbind ușor, dar Ze observă că nu e influențată de senz. Se ridică pe vârfuri și îl sărută, fugar, pe obraz.

— Hai să ne plimbăm puțin!

Ze pornește agale alături de Is, care nu se grăbește să spună ceva. Privește în stânga și în dreapta, ușor amuzată, parcă plutind.

— Am o informație, Ze, spune Is, în sfârșit, după minute bune de tăcere.

Bărbatul știe că dacă e vorba de slujba ei, Is e extrem de serioasă. Notorietatea, numărul imens de abonați o obligă la mult profesionalism. Nu te poți juca cu așa ceva. Ze, el însuși jurnalist, știe ce înseamnă responsabilitatea breslei. Nu are numărul de abonați ai Isei, dar nici nu are o problemă cu asta. Is se oprește, îl ia de mână pe Ze și-l privește în ochi. Conexiunea se realizează aproape instantaneu. O grafică augmentată se desface în fața ochilor lui Ze, descriind un traseu rapid prin straturile tehnosferei, până jos, undeva, în stratul primordial. Ze devine extrem de atent. Stratul Primordial e un mit. Nimeni nu crede că există cu adevărat. Și totuși, linia din ilustrarea informației Isei coboară dincolo de primul tehnostat. Acolo, grafica devine amorfă, dar locul ar trebui să fie ocupat de Primul Strat. Ceea ce e imposibil. Marcajul Isei coboară, când în zig-zag, când șerpuit, până la un obiectiv reprezentat vag, doar pentru ilustrare. O explozie pune capăt traseului. Is clipește și legătura se întrerupe. În loc de grafică, ochii albaștri, superbi, ai fetei.

— Asta e tot ce am reușit să obțin, admite Is. Posibilitatea unui atentat. Straniu e locul unde s-ar desfășura. Acel spațiu nu există! Și totuși, informațiile duc acolo. Am construit scenariul punând cap la cap ce am aflat și iată!

— Stratul Primordial sau Primul Strat vine din negura mitologiei, spune Ze. E doar o abordare nostalgică, mai curând un fel de act de creație artistică, o poveste. Ca și aceea că, la un moment dat, în urmă cu eoni, ar fi existat,

undeva, un creator. Informațiile tale nu au cum să ducă acolo.

— Poate că ai dreptate, dar până la urmă, dincolo de asta, ce poate fi? Cine ar fi interesat de o zonă care nu există? Cine ar putea organiza un atentat acolo, după Marele Conflict – pentru că asta susțin sursele mele – și care să fie miza?

Ze nu a pus niciodată la îndoială veridicitatea informațiilor Isei. Is are profunde conexiuni în lumea serviciilor speciale și probabil că acolo se află sursa sau sursele ei. Numai că această perspectivă e destul de improbabilă. Riscurile sunt mari, resursele greu de obținut, iar motivul nu ar prea trebui să existe. Lumea e pacificată de sute de ani. Cine ar fi suficient de nebun să organizeze așa ceva? Și pentru ce? Ze generează rapid un twister. Ancora lansată de el rulează sub forma unui taifun, un vârtej puternic care coboară în interiorul qubiților enormei datasfere care înconjoară lumea. Caută, caută. Milisecunde, secunde. Ze privește undeva, înspre copacii peste care adie un vânt slab. Retrage ancora. Nimic concludent. Nu există niciun motiv aparent pentru care ar putea exista cu adevărat Primul Strat și nicio posibilitate de a se atenta asupra ordinii de drept. Nu e pomenit niciun precedent în acest sens. Pacificarea lumii este un dat, nimic relativ aici. Oprește simularea, împreună cu Is, și parcul se stinge.

To pășește agale peste covorul de frunze uscate. Foșnetul ușor, molcom, îi aduce multă pace. Pădurea maiestuoasă de fagi și stejari se leagănă ușor în lumina mierie a dimineții de toamnă. Bărbatului îi place să se plimbe prin această pădure, ar zăbovi aici ore în șir, dacă ar putea, făcându-și ordine în gânduri. Gânduri nu puține, în această perioadă tulbure. Pentru că To vede dincolo de reguli, dincolo de tabloul simetric al societății, și ceea ce înțelege nu-l liniștește deloc. Anii de muncă pentru înțelegerea legilor, legităților, fenomenelor științifice, sociale, economice, culturale, îl transformaseră într-un fel de guru, o autoritate intelectuală, filosofică, neoficială, dar de necontestat, căutată mai ales de cei care doresc răspunsuri la întrebări. În anii din urmă, tot mai puțini. Întrebările încetaseră demult, netezite de realitatea unei civilizații perfecte. O realitate profund explicată, fără breșe, fără erori de logică. Un univers funcțional, trepidând pe aripile dezvoltării, dar, totodată, autarhic, circular. Circularitatea aceasta a lumii sale îl îngrijorează pe To. Acolo unde majoritatea vedea o linie, o direcție, tot timpul spre viitor, To percepe un inel. Elevat, seducător, dar inel. To nu e un simplu navigator prin datasferă, nici un oarecare agregator de informație. Dezvoltarea sa personală transcende cu mult această etapă. Lumea lui To arată cu totul altfel

decât cea a unei persoane obișnuite. Conexiunile sale impecabile conduc, oarecum paradoxal, spre fluctuații intuitive rare. Pașii bărbatului îl îndreaptă spre un lac mic și limpede, o mică inimă verzuie, în inima pădurii sale. Unda apei îi oglindește silueta viguroasă, ținuta funcțională, de culoare gri petrol, și părul blond, un pic rebel. Dacă s-ar apleca spre ochiul de apă, i s-ar vedea mai bine ochii pătrunzători, obișnuiți să vadă prin natura lucrurilor. To se izolase voit, în ultimii ani, dispărând practic din fața ochiului public. Se înconjurase de câțiva prieteni loiali, împreună cu care crease o societate, nu neapărat ilegală, dar discretă. Câteva minți scilipitoare închegaseră, practic, o mică universitate, de foarte multe ori incompatibilă cu curentul ideatic al epocii. To și oamenii săi accesau doar ce voiau din datasferă, ferindu-se de orice fel de control. Nu lăsau nicio urmă. Teoriile lor constituiau un material extrem de prețios, la limita legalității, dar efectiv devorat de cei care încercau să gândească altfel, să întrevadă alte adevăruri sub perdeaua convenabilă a societății. Cu toate acestea, societatea planetară nu e o dictatură, ci, poate, un fel de democrație controlată. Sigur, nu foarte mulți indivizi percep metodele subtile prin care se exercită acest control. Lumea e destul de fericită, nivelul de trai se dovedise, de sute de ani, bun, așa că nu prea există condiții pentru nemulțumire. Și totuși, societatea nu evoluează cu adevărat. To și colegii săi sunt extrem de preocupați de cercul în care pare că se învârt lucrurile. Sigur că izbânzile științifice și tehnice sunt vizibile pentru oricine. Savanții Terrei alcătuiseră un model convenabil al

Universului, explicându-l în ecuațiile potrivite, dar curiozitatea lor se limitase la asta. În aceste condiții, toate forțele se îndreptaseră spre Pământ. Zecile de tehnostaturi succesive crescuseră semnificativ diametrul planetei, în așa fel încât Luna, fostul satelit artificial al Terrei, devenise un inconvenient. Eliminarea ei din proximitatea planetei crease condițiile construirii centurilor exterioare, populate acum la maxim. Bătrânul satelit natural fusese practic împins pe o orbită bine calculată, astfel încât să îl scoată în afara sistemului solar. Asta, după ce avuseseră loc mari proteste, aproape soldate cu un război civil. Există o bună parte a cetățenilor arhaici ai planetei care nu voiau să se despartă de simbolul milenar al cerului Terrei, Luna. Nu pentru că ei înșiși ar fi fost nostalgici, ci pentru că așa învățaseră că gândeau strămoșii lor. Acum, însă, varianta oficială a istoriei nu mai pomenea de Lună. To și colegii săi erau însă preocupați de întrebări capitale, precum „de unde venim, unde ne ducem?” Studiile și cercetările lor erau extraordinar de avansate și totuși existau multe necunoscute, agățându-se crispat de rațiune.

Bărbatul ridică privirea și se lasă mângâiat de razele soarelui, jucăușe, strecurate printre crengi. Este acel moment al zilei când te încarci profund cu energie. Ceva, un receptor sau un receptacul sensibil, vine ușor la suprafață, din simetria atotputernică a construcției tale logice și absoarbe energiile subtile ale universului. Și totuși, de ce ne place pădurea? De ce ne place soarele? Ce e, de fapt, pădurea? Momentele acelea sunt extrem de rare, unice. Nu a fost dintotdeauna așa. Lui To i-a luat zeci de ani de rațiune

și experiență, de experimente personale, pentru a putea să întrevadă, fulgurant, aceste fenomene. Pentru a le putea percepe. Din păcate, destul de târziu pentru a le fi mai păstrat în forma lor inițială.

Pe fundalul pădurii apare Ir. Vivacele său student, mărunț, cu ochii negri și jucăuși, plutește ușor deasupra cărării. E un apel, pentru că în acest moment Ir se află, probabil în Tehnostratul 1, pe emisfera opusă a Terrei, la universitatea sa favorită. Ir îi zâmbește ușor.

— E timpul, maestre. Bulgărele a pornit la vale și se va mări rapid. Nu mai e cale de întoarcere.

— Nu mai era încă de la început, Ir, surâde și To, mângâind aerul cu palma.

Ir dispare și, odată cu el, și pădurea tomnatică. Bărbatul e în biroul său vast, cu mobilier lichid, care îl urmează peste tot, intuindu-i mișcările și gesturile. Acum să așteptăm, gândește To.

Capcana vibrează imperceptibil. Forța din interior împinge ciclic pereții de energie. Nu are cum să iasă, deocamdată, dar presează constant și intens forma energetică ce o ține închisă. Mai multe siluete întunecate stau grupate deasupra unui dom sticlos. Domul e singura formă de relief artificial de pe un imens câmp metalic, de zeci de kilometri, ieșind în evidență ca un furuncul tumefiat pe o piele întinsă. La un moment dat, siluetele coboară de pe dom, agile, ca niște păianjeni mari. Se îndepărtează câteva zeci de metri. Una dintre ele întinde un braț din care curge un lujer ce se desface ca un evantai, interpuându-se între acesta și construcția translucidă. O comandă cognitivă. Forța scapă din capcana energetică. Îmediat, sub tălpi, imensa câmpie de metal vibrează ușor, iar domul se colorează în roz. Rozul devine imediat alburii, intens, fulgerând spre câmpia vastă și spre evantaiul ce protejează grupul de lângă dom. Un fum ușor plutește deasupra domului, fisurat acum, iar spre una dintre crăpăturile mai mari își face drum grupul de siluete întunecate. Pătrund, una câte una, alunecând fluid în interior. Coridoare imense străbat zona de sub vasta câmpie artificială. Siluetele întunecate aleg exact pe cele care trebuie din păienjenișul enorm. Timpul e scurt, dar calculat perfect. O sumedenie de ecuații s-au ocupat de acest lucru.

Coridoarele pe care se deplasează micul grup evită exact santinelele vex, extrem de versatile și periculoase. Deasupra, pe câmpul metalic, în acest moment probabil că glisează deja, silențios, dar în mare viteză, fantomaticile aparate VORC. Serviciul acesta, practic inexistent în spațiul public, intervine extrem de rar. Probabil că nu a mai făcut-o direct de sute de ani, de când lumea e pacificată. Sigur că a reușit să prevină orice tentativă de clătinare a unei ordini stabilite. Temuta instituție a acționat din umbră, corectând posibilele traiectorii necontrolate și a făcut-o, sute de ani, eficient. Grupul de siluete întunecate se mișcă în continuare, rapid, calculând și recalculând din mers rutele, pentru un maxim de eficacitate și un minim de victime. Santinelele vex sunt și ele extrem de mobile și periculoase, dar traiectoriile membrilor grupului reușesc, pentru moment, să nu le întâlnească. La limită, însă. Conducătorul grupului știe că timpul expiră și trebuie găsită intrarea. Odată trecuți de primul tehnostat, bărbații vor avea un pic de timp.

Agenții VORC coboară deja prin dom și se coordonează cu santinelele vex, pentru a neutraliza cât mai repede grupul urmărit. Informațiile curg în sistemele lor cognitive, încercând să identifice poziția exactă a atentatorilor și să calculeze rute spre ei. Costumele de acțiune, fluide, de culoarea grafitului, strălucesc în lumina albă, puternică. Apele lor se scurg întretăiat, creând un efect fantomatic, difuz. Cele câteva zeci de agenți avansează extrem de rapid, despărțindu-se pe traseele calculate anterior, compilând datele de identificare ale grupului care a de-

clanșat atacul. Deplasarea lor, văzută cumva de sus, în secțiune, aduce cu un versatil joc digital, unde lucrurile se mișcă fulgerător. La fel se întâmplă și cu grupul care forțează intrarea dincolo de ultimul tehnostat. Bărbații au reușit până acum să evite orice pierdere, dar capcana se strânge imuabil.

Iată și intrarea! Nimic spectaculos, două colonade ce pare că strâng între ele o ușă înaltă de doi metri, translucidă. Numai că energia ce o animă e, practic, indestructibilă. Bărbații din grupul de atacatori știu bine asta. Din această cauză era nevoie să câștige timp pentru a adopta cea mai bună soluție. Grupul se desparte, situându-se pe poziții de protecție față de conducătorul său. Așezarea lor e dispusă astfel încât să repingă orice posibil atac. Unul dintre bărbați se postează în fața ușii și, aparent, nu face nimic. Numai aparent, pentru că programul lansat de el caută o breșă. Culegătorul cercetează trilioane de qubiți de date, în căutarea cheii. După câteva zeci de secunde, gata! O undă cognitivă contraarmonică interferează cu câmpurile energetice ale ușii. Între cele două colonade se naște imediat mult așteptatul spațiu gol. Bărbații se regroupează și pătrund unul câte unul în interior. Unul dintre ei rămâne în urmă. Câmpul de energie al ușii e recodat și le va lua, speră bărbații, destul timp agenților VORC să-l neutralizeze. Suficient cât grupul să-și îndeplinească misiunea.

Ri se plimbă, aparent calmă, prin apartamentul spațios și elegant din Tehnostratul 5. Mari suprafețe vitrate oferă o perspectivă amplă asupra orașului. Marea de clădiri ascuțite, care se întinde până la orizont, are o frumusețe oarecum stranie, cel puțin pentru un privitor neobișnuit cu estetica urbană riguros calculată, pentru a câștiga spațiu. Pentru Ri, acesta e peisajul zilnic, care, însă, exercită în continuare o fascinație asupra ei. Astăzi, orașul, apartamentul, soțul ei, Yo, lumea înconjurătoare, au o cu totul altă perspectivă, consistența îngrijorătoare a unei răscruci de drumuri. De azi, totul se va schimba, un major rift va despărți, crede Ri, cele două lumi. Cea de până ieri și cea de azi înainte. Femeia alesese conștient poziția. Dincolo de afecțiunea pentru Yo, aproape inexplicabil, optase pentru o viziune absolut ciudată asupra lumii, pentru dezvăluirea unui viitor menit a schimba cu totul actuala percepție a societății față de ea însăși. Organizația îi dăduse garanții ferme că Yo urmează a fi protejat de ceea ce ar urma, iar Ri se setase pe modul echilibrat, cel care îi oferea o mai mare amplitudine asupra înțelegerii faptelor. Îi conferea, în plus, detașarea necesară. De dragul lui Yo, îl însoțise de multe ori în ceea ce am putea numi un soi de viață discretă a soțului ei. Dincolo de funcția sa oficială, care îl solicita enorm, Yo prefera să-și petreacă timpul

liber în lumi neconforme cu tradițiile rigide ale societății. Explorase vaste arhive, în acest sens, și alesese acele arii conceptuale și chiar fizice care-l defineau mai mult ca persoană. Totul se baza pe experiența înaintașilor săi, iar imersiunea frecventă în acele zone lăsa urme în conștiința sa și-l transforma subtil. Modul aleatoriu pe care se seta deseori permitea modificări aproape imperceptibile de structură interioară. Era ceva asemănător, dar la o scară mult mai redusă, cu ceea ce știa că produce, în timp, senz-ul. Acel extraordinar virus-drog cu ale cărei devastatoare împrăștieri se lupta de ani buni. Ri cunoștea toate astea și, de dragul lui Yo, lăsa și ea porțile deschise conștiinței, experimentând forme cognitive noi, inedite pentru generația sa și inaccesibile altora. În timp, toate astea o făcuseră mai deschisă spre înțelegerea lumii, îi conferiseră un spirit flexibil. Exact terenul fertil pe care îl găsiseră cei din Organizație pentru a-i putea cere ajutorul. Sigur că nu luase ușor decizia de a-și oferi sprijinul. Abilitatea celor din organizație o făcuse, însă, să fie parte conștientă dintr-un plan măreț, ceva care va schimba profund lumea. O făcuseră să creadă că rolul ei e unul absolut determinant pentru schimbarea de paradigmă a unei societăți ipocrite, care nu admitea decât evoluția inexorabilă în sensul extinderii pragmatice, eficiente. Legile și legitățile acestea deveniseră, în timp, limitate și limitative, împiedicând adevărata evoluție. Dar această perspectivă era aproape invizibilă pentru cei mai mulți. Iar faptul că Ri devenise, în acest moment, un element esențial, fără de care Organizația nu ar fi putut să declanșeze acțiunea, nu era de-

parte de adevăr. Femeia se ferește să considere actul ei o trădare. Nici pe departe. E convinsă că, ulterior, totul va fi și spre avantajul soțului ei. Yo va înțelege, cu siguranță, resorturile care au condus la decizia sa. E convinsă de asta. Cu toate că până atunci, lucrurile ar putea lua o turnură periculoasă. E pregătită, însă, pentru asta. Nimeni și nimic nu-i va sta în cale pentru a-l proteja pe Yo. Dincolo de măreția clamată a acțiunilor Organizației, Ri va acționa doar pentru salvarea familiei sale. Gestul a fost făcut. Urmează consecințele, desigur, dar Ri nu se teme. Analizele sale predictive compun deja un model de acțiune în viitorul imediat. Acest aspect o calmează și-i dă garanția că totul se va termina cu bine.

Ot, conducătorul detașamentului de agenți VORC, solicitase să conducă personal acțiunea, deși gradul său îi permitea să o coordoneze din sediul serviciului. Flerul lui Ot îi spusese, însă, cu putere că aceasta putea fi cea mai importantă misiune din cariera sa și nu avea voie să dea greș. Cererea îi fusese aprobată de însuși Yo, directorul VORC, care se implicase personal în punerea în operă a misiunii de tip search and destroy. De altfel, Yo știa că Ot fusese cel mai bun agent de teren pe care îl avusese vreodată instituția și care, în ciuda gradului său superior, se mai implica și acum personal în acțiuni, pentru a nu-și pierde forma sau când situația scăpa de sub control. Iar misiunea în derulare avea o importanță pe care Ot abia o putea intui în toată amploarea ei. Bun executant, inteligent și versatil, ofițerul nu solicita foarte multe informații vizavi de rațiunea unei misiuni, ci se asigura că are toate detaliile pentru a acționa cu succes. Subtilitatea abordării sale îi permitea, însă, să observe multe din informațiile puse cap la cap. Asta îl făcea extrem de eficient și așa se ridicase în grad, devenind unul dintre pilonii construcției speciale care era VORC. Yo îi aprobase imediat cererea de a conduce misiunea, iar acest lucru era extrem de motivant pentru Ot, care îl admirase întotdeauna pe director. Păienjenitul de coridoare rula într-o fereastră cognitivă a

lui Ot, în timpul deplasării, iar șuvoiul de informații se agregă în indicații asupra rutei agenților. Ot, în fruntea trupei speciale de desant VORC, știa că va avea de furcă dacă atentatorii vor trece dincolo de poartă. În Orașul Antic, despre care cunoștea doar o infimă parte dintre pământeni – o foarte restrânsă elită politică și reprezentanții VORC, numai la cel mai înalt nivel – posibilitățile de manevră ale agenților sunt drastic limitate. Ei acționează conform legilor, care sunt aspre acolo, în timp ce atacatorii nu țin cont decât de eficiența acțiunii lor. Nici măcar Ot nu cunoștea, însă, scopul final al misiunii acestora. El trebuia să-i prindă înainte de a pătrunde dincolo de primul tehnostat. Putea bănui că atentatorii își doresc ceva de acolo, dar îi lipseau încă elementele esențiale ale acestui tablou. Și, de altfel, intervalul de acțiune al VORC fusese destul de scurt. Atentatorii se plasaseră cu un pas înainte, beneficiind, cu siguranță, de informații strategice cruciale. De unde avuseseră aceste informații, era o întrebare care deja îl frământa pe Ot, deși nu prea avea timp pentru ea. Agenții se împărțiseră și ei, pentru a acoperi o zonă cât mai mare. Ot, însoțit de doi colegi, aluneca silențios, dar rapid, pe platforma velo a costumului, avansând spre una din intrări, numită Antica, acolo unde fuseseră localizați atentatorii. Santinelele vex, date peste cap la un moment dat de interferențele bine țintite ale intrușilor, se regroupau acum și o parte din cele disponibile se deplasau și ele spre poartă. Ot și agenții săi depășesc una. Santinela e un fel de crustaceu artificial, masiv, înalt, cu multe perechi de picioare, ce se deplasează rapid și poartă, fără să

se vadă, un număr însemnat de arme și senzori. E semi-inteligentă și învață din situațiile pe care trebuie să le gestioneze. Santinela vex raportează scurt situația, iar Ot trece mai departe. Grupul de atentatori se află deja în fața intrării, așa sună informațiile gestionate de Ot și echipa sa. Intrarea sau, dacă vreți, ieșirea din primul tehnostat spre... necunoscut, e la doar câteva minute. Ot dă ordine. Costumele agenților comunică între ele, iar prin dialogul lor se coordonează pentru atacul final. Agenții năvălesc din toate părțile și se grupează într-o formațiune de asalt în fața porții. Între colonadele intrării Antica se află exact ceea ce îl îngrijora pe Ot. Câmpul de energie vizibil doar prin filtre se lăfăie, parcă vesel, nepăsător. Recodat, reprezintă o stavilă aproape de netrecut, cel puțin nu într-un timp convenabil, pentru agenții VORC. Ot lovește cu pumnul în perete, eliberându-se astfel de presiune. Antrenamentul său, însă, nu-i dă voie să fie descumpănit. Nu-i permite să piardă timp. De aceea, calculează intens o soluție. Agenții din jurul său au rămas încremeniți și par impasibili. Așteaptă un ordin care întârzie să vină. Ot se conectează cu baza de date a VORC, rulând algoritmi oficiali de decodare. Deși sunt analizate trilioane de variante pe secundă, nimic nu se potrivește și poarta rămâne neatinsă. Ofițerul VORC nu poate pierde, însă. Nu e stilul său. Retrage căutătorul și accesează o conexiune încriptată. Riscă enorm, dar trebuie să intre, cu orice preț. Face un transfer rapid de bani din contul personal, încriptat și el. O sumă foarte mare, dar pentru Ot cariera are o importanță capitală. Va dura puțin, dar există o persoană

care poate să-l ajute. O singură persoană, un Maestru Twister. Sunt rari, poate cinci sau șase, pe toată planeta. Sunt, practic, zeii datasferei. Oficial, nu există și nu lasă nicio urmă palpabilă, niciodată. Accesul la ei e cu totul special, iar Ot se poate mândri, în cel mai mare secret, că poate contacta un asemenea maestru. E conștient că dacă s-ar afla, acest lucru l-ar costa nu doar cariera, ci și existența. Utilizarea serviciilor unui Maestru Twister poate duce la shut down fără nicio problemă. Trec, cu greu, câteva minute. Apoi vine și mesajul mult așteptat. Maestrul Twister e de acord să lucreze pentru el. Ot să dea ordin agenților să se pregătească, apoi primește un cod. O singură variantă. Totul sau nimic. Câmpul de energie cade. Nu pentru mult timp. Santinele vex se aliniază în fața intrării, iar agenții pătrund, unul câte unul. Ot pășește dincolo, urmat de câțiva agenți. Apoi, energia înregistrează o fluctuație, prinzând în cadrul porții un agent, care, pur și simplu, explodează. Ot se îndepărtează rapid, deoarece fluctuațiile se manifestă și pe verticală. Undele palpitânde mai prind câțiva agenți, pe care îi transformă într-o cenușă fină. Ot continuă să se îndepărteze, însoțit de subalternii săi. Nu mai poate face nimic pentru ceilalți.

Is merge pe jos, neatentă la tumultul urban. Șuvoaiele de cetățeni pe platforme velo o ocolesc, ca pe o piatră în mijlocul unui râu de munte, agitat. E, probabil, elementul cel mai lent din tot acest tablou vivace. Informațiile din ultimele ore îi ascuțiseră la maxim spiritul de jurnalist, acea emoție specifică, ce nu seamănă cu nimic altceva. Simte că e în pragul unei mari descoperiri, unui eveniment de o magnitudine fără precedent. Toate datele conduc spre această perspectivă. Trecuse prin multe în cariera sa de ziarist, dar acum parcă e altceva chiar și dacă ar ține cont numai de pozițiile înalte ale surselor sale. Se simțise întotdeauna atrasă de această meserie. Încă de la deșteptare, când putea alege, considerase că asta o definește cel mai tare. Să duci informația corectă, relevantă, către publicul tău, asta e totul, nu i se părea nimic mai important. Până la urmă, jurnalismul, această nobilă profesie, atunci când o faci cu har și cu talent, duce lumea înainte, cu bune sau cu rele. Spațiul public e, sau ar trebui să fie, motorul incontestabil al civilizației. Is se formase, însă, în ani buni. Dincolo de matricea instalată după deșteptare, avusese nevoie de mult timp pentru a deveni cu adevărat un jurnalist bun. Perfecționarea ei e, însă, continuă. Lumea evoluează inexorabil și trebuie să se plieze pe această realitate sau chiar să fie cu un pas înainte. Trotuarele, străzile,

aerul dintre clădirile fusiforme și ascuțite, înalte parcă până la cer, e plin de mijloace de transport silențioase, dar zumzetul lor neîntrerupt creează o presiune de neocolit. Is, mergând încet, la pas, e o apariție inedită în acest decor. Nu se grăbește niciunde, dar mintea ei rulează constant și cu o viteză enormă, analize. Nu poate încă prefigura un articol, deoarece din acest puzzle lipsesc unele informații esențiale. Cunoaște până acum că cineva caută ceva dincolo de primul tehnostat. Dincolo de acesta e doar solul antic al Terrei, arid și neprimitor. Is e printre puținii terrieni care știu asta. Pădurile, natura întreagă, plantele, apa, animalele, peștii, dispăruseră demult. Dacă existaseră vreodată. Ele au supraviețuit doar în simulări complexe, păstrate ca niște tradiții de origine necunoscută și la care nu are multă lume acces. Nu toată lumea agreea, desigur, acest trecut mitic al Terrei. Pentru majoritatea cetățenilor erau legende, iar păstrarea acestei realități încețosate de trecerea timpului, multora le părea un cult bizar. Ce fel de structuri biologice puteau fi acelea? Ce anima toată acea presupusă lume? De unde până unde aceste credințe? Năzbâtiile astea erau puse cel mai des pe seama unei forme de artă. O artă stranie, însă, ale cărei izvoare se pierdeau undeva, în neant, iar cei care le promovau erau priviți cu suspiciune și, cumva, marginalizați. Nu puteai căpăta o slujbă serioasă cu asemenea idei. Is, însă, se simțise întotdeauna atrasă de mitologia neconformă a Terrei. Dacă celor mai mulți li se părea cel puțin bizară o Terra biologică, împânzită de ființe izvorâte parcă din imaginația unui lunatic, Is vedea această variantă de

trecut drept una interesantă, cel puțin ca exercițiu intelectual. Cu toate că nu credea cu adevărat în asemenea idei, era la curent cu activitatea unor comunități care susțineau cu fervoare aceste lucruri. Subiectul la care lucrează Is pare că vine tocmai pe acest fundament, de aceea e atât de interesant pentru jurnalistă. Dacă cineva dorește cu ardore să ajungă dincolo de primul tehnostat, în ceea ce îndeobște se numește Stratul Primordial, există șanse serioase ca ceva din istoria neconvențională a planetei să fie real. De fapt, ideile științifice, în continuu duel cu cele creaționiste, născuseră îndelungi polemici. Marea majoritate a savanților serioși susținea apariția terrienilor în urma unei informații inițiale. O structură de date agregată accidental, care devenise, ulterior, conștientă de sine. Repetate perfecționări evolutive conduseseră la ceea ce sunt astăzi locuitorii Terrei. Logicii, aparent fără fisură, îi scăpau poate, totuși, anumite elemente, anumite aspecte care țineau de conservarea energiei, în contradicție cu aspectul cetățenilor, de structurile sociale, care păreau a nu fi ținut strict de necesitățile evoluției. Pe de altă parte, anumite grupuri religioase clamau că undeva, în negura timpului, ar fi existat un creator și că actuala societate e închipuită după asemănarea sa. Lucru greu de digerat, desigur. Și totuși, Terra, Pământul mitic, e reflectat în nenumărate simulări care poate că nu sunt doar simple forme de artă imaginativă. Is încearcă să lege toate aceste lucruri de evenimentele în curs. Nu poate face încă toate conexiunile, dar simte că undeva există o legătură. Încearcă să compileze cât mai multe informații, dar majori-

tatea vin din zona convențională. Își administrează o doză de senz, așa cum face de obicei când e în dificultate. Pentru ea, senz-ul nu înseamnă doar relaxare sau experimentare, ci un adjuvant de nădejde în găsirea explicațiilor, soluțiilor. Senz-ul îi deschide căi nebănuite de rațiune și orizonturi perceptuale inedite. Dincolo de versatilitatea inteligenței ei, dincolo de enorma datasferă, dincolo de zestrea informațională a speciei ei, latura aceasta puțin explorată e cea mai fascinantă. După părerea Isei, e o crimă să interzici astfel de lucruri. Fără senz, societatea, cetățenii acesteia, îi par forme fără fond, într-un decor ipocrit. Is continuă să se deplaseze pe jos, dar tot mai multe informații pe care le procesează o conduc spre ideea că ar trebui să se afle în Tehnostratul 1. Consultă conturile în care abonații săi o plătesc pentru materiale, pentru că o deplasare până în primul tehnostat nu e deloc ieftină. Iar pentru a se menține independentă, Is știe că trebuie să se descurce pe cont propriu. Mai are însă nevoie de ceva. Trebuie să-l sune pe Do, ofițerul de presă al Ministerului de Interne. Face apelul, sperând ca Do să fie disponibil.

— Interesant avatar, Is!

Do se materializă lângă bistroul unde se opriese Is. Bărbatul, brunet, într-un costum negru, elegant, îi zâmbește cu deferență. Dincolo de aparența acestui surâs, Is știe că se ascunde o structură oțelită, capabilă să țină în mână toate secretele Ministerului. Confruntarea continuă dintre capacitățile și curiozitatea Isei și ale colegilor săi și diplomația absolut remarcabilă a lui Do, era un joc abil, în care când o tabără, când alta, făceau câte un pas înapoi.

— Mulțumesc, Do. Cred că ești cam ocupat, nu? Ricănează un pic Is.

— Nu mai mult decât altădată dar, da, trebuie să admit că avem de lucru. Pot să fiu de ajutor?

Is a admirat întotdeauna la purtătorul de cuvânt eleganța și naturalețea cu care echilibrează lucrurile. Nu e agitat, nu e panicat, toarnă mult firesc în atitudinea sa. Sigur, îl ajută și setările sistemului cognitiv, dar nu numai datorită lor Do este specialist în domeniul său, ci e și rodul anilor buni de exercițiu în această profesie dificilă. Așa că Isei îi trebuie ceva abrupt. Diplomația versus diplomatie este, simte jurnalista, contraproductivă în acest moment.

— Avem un atentat în desfășurare, Do. Poți confirma?

Ofițerul de presă surâde din nou. Pare că nimic nu-i poate perturba echilibrul profesional. Și totuși, Is simte o anumită încordare la el. Imperceptibilă și totuși prezentă. Bărbatul face o pauză de câteva secunde. Alege și el calea directă.

— Pot confirma, Is. Nu i-aș spune chiar atentat, dar există o acțiune a forțelor publice în desfășurare pentru a neutraliza un grup.

— Ce fel de grup? insistă Is.

— A avut loc un atac. În Tehnostratul 1. Nu cunoaștem încă exact natura sa și nici motivul. Ținem legătura permanent cu forțele noastre din teren.

— VORC? Agenți VORC?

O altă secundă de derută la Do îi confirmă fără dubiu Isei că treaba e complicată și că acolo e vorba de o intervenție a temutului serviciu. În plus, o asemenea acțiune

în Tehnostratul 1 se întâmplă extrem de rar. De fapt, Is nu ține minte să se fi petrecut vreodată în ultima sută de ani.

— Is, rostește oarecum moale, Do, agenții VORC n-au mai intervenit de sute de ani.

— Poți confirma sau infirma că acolo acționează acest serviciu?

— Mă tem că nu am alte informații până în acest moment, Is. Te voi contacta de îndată ce vom ști mai mult.

Pentru Is era suficient. Acolo se întâmpla ceva serios și informațiile ei păreau veridice. Revede în memorie tra-seul acțiunii, agregat cu ajutorul datelor ei.

— Te mai pot ajuta cu ceva, Is? surâde din nou Do.

— De fapt, da. Am nevoie de un permis de trecere în zonă.

— Regret, dar nu putem permite acum accesul presei acolo. De fapt, accesul nimănui. La revedere, Is, voi reveni cu informații pe măsură ce ele ne vor parveni.

Is înțelege că până în acest moment atât poate obține, oficial. Deocamdată, pista e închisă, dar lucrurile par a se desfășura așa cum le anticipase. Închide cu Do și-l apelează pe Ze.

Grupul de atacatori avansează decis prin Orașul Antic. Oricine în locul lor ar fi avut un șoc cultural. Această zonă, practic, nu există și totuși, iată, în toată splendoarea sa, o arie urbană fascinantă, menținută perfect. Un enorm muzeu în aer liber, conservat în totalitate. Oricine ar fi rămas descumpănit, dar nu și grupul condus de Vo, care e format din soldați antrenați să nu pună întrebări. Sunt ca niște mașinării eficiente, decisive, atunci când vine vorba de o misiune. Nu-i surprinde nimic, nu-i interesează nimic, în afara scopului final. Traseul lor duce printre clădiri cenușii, de diverse mărimi, printre obiecte metalice de diferite culori, trece prin zone populate cu un fel de material biologic dominat de verde. Echipamentul grupului e setat pe protecție, iar graficele din ferestrele lor cognitive țin în permanență sub control situația. O lumină de zi, alburie, intensă, scaldă această urbe veche de mii de ani, în mod miraculos intactă. Vo acumulasese mai multă informație decât cei din grupul lui, în ce privește obiectivul traversat, și acum, vrând-nevrând, o folosea. Orașul antic, singurul obiectiv păstrat pe suprafața primului strat sau Stratului Primordial, despre care, oficial, se vorbea doar ca de un mit îndepărtat, ar fi avut atâtea implicații, odată revelat publicului, încât ar fi produs cu siguranță o răsturnare majoră politico-militară. Or, regimul nu-și permitea

așa ceva. Secretul era deplin sau cel puțin fusese, pentru că, iată, un grup de indivizi, organizați într-o discretă asociație, ajunsese la această informație. Materialul din care era realizat, materia biologică de pe suprafața sa, constituiau un mister absolut. Doar câțiva înalți oficiali politici și guvernamentali, cu echipele lor de savanți, aveau acces pe acest teritoriu și puteau lucra la cercetarea valoroaselor relicve. Din păcate pentru ei, Vo va trebui să elimine pe oricine i-ar sta în cale sau măcar ar afla de prezența lor în acest sit. Grupul continuă să avanseze spre centrul a ceea ce instrucțiunile sale numește oraș, ținând în același timp sub observație acțiunile agenților VORC. Vo știa că, odată pătrunși în sit, nu mai există aici nicio forță care să acționeze. Protecția Orașului Antic se baza pe secretul profund al existenței sale și pe apărarea complexă de dincolo de Primul Tehnostrat. Savanții nu permitau aici niciun fel de acțiuni militare, nici măcar sisteme automate de supraveghere și intervenție. Vo se baza pe acest lucru. Acțiunile grupului constituiau, practic, un sacrilegiu pentru aria aceasta protejată, dar scopul final depășea cu mult aceste considerații. Lui Vo nu-i păsa în niciun fel de orice istorie, mit, legendă, muzeu sau orice ar putea fi. Avea o misiune pentru care era plătit inimaginabil de bine și asta îl făcea să se concentreze puternic pe ceea ce avea de făcut. Știa că dispune de un avantaj față de autorități, care erau nevoite să respecte legea. El nu trebuie să respecte nimic. Și totuși, analizând date complexe, putea trage concluzia, ușor îngrijorătoare, că agenții VORC vor depăși și ei limita. Informațiile sale

conduceau în mod cert la realitatea că pe urmele lor se aflau agenții temutului serviciu. Chiar dacă nu mai fusese nevoie să acționeze de foarte mult timp, antrenamentul celor din VORC nu se opriese nicio secundă. Vo știa cu ce se confruntă și totuși, analizând toate datele misiunii, era încrezător în succes. Pregătirea sa nu era cu nimic mai prejos decât a celor din serviciu. De fapt, Vo ajunsese la un stadiu superior, devenind practic o mașină de luptă de o valoare inestimabilă.

— Au pătruns!

Unul dintre luptătorii grupului său îi transmite o construcție grafică agregată din datele furnizate de senzorii lăsați în urmă de echipa de asalt. Agenții VORC, câteva zeci, avansau pe un traseu extrem de eficient, după ei. Nu le trebuise mult timp să treacă prin poartă, oricum mai puțin decât spuneau estimările lui Vo, ceea ce îl face să creadă că utilizaseră și altceva decât informații oficiale.

— Nu mai e mult, le vorbește Vo colegilor săi. Vreau să rămâneți concentrați pe misiune. Pachetul nostru e în clădirea desemnată cu numărul 5. Nu ieșiți din setări, nu ezitați să anihilați pe oricine vă iese în cale. Odată ajunși în structură, vom avea nevoie de unul dintre cei care se ocupă de întreținerea sistemului. După aceea, nu ne va mai fi de folos nici el.

— Am mișcare în față!

Unul dintre atacatori, cel din vârful rombului format din grupul care înaintează spre obiectiv, raportează câțiva indivizi, la aproximativ 100 de metri. Stau în jurul unui obiect roșu, metalic, de circa cinci metri lungime, așezat

pe patru elemente circulare. Suprafețele sale aspre lucesc în lumina albă. Potrivit informațiilor lui Vo, ar putea fi un mijloc antic de transport, dar aceasta nu are nicio relevanță acum. Grupul de indivizi se întoarce spre atacatorii care au sosit ca niște umbre letale și i-au înconjurat. Vo îi dezmembrează metodic, în câteva secunde. Mișcările sale, prea rapide pentru a fi urmărite liber, încetează atunci când niciunul dintre indivizi, probabil savanți, nu mai e întreg. Un shutdown brutal, aproape instantaneu, pune capăt existenței îndelungi a istoricilor din Orașul Antic. Grupul își reia deplasarea inexorabilă spre obiectiv. Clădirea 5 apare în față, ca un paralelipiped destul de înalt, printre alte obiective asemănătoare. În sistemele cognitive ale luptătorilor e marcată cu albastru, plină de grafice și cifre. O hartă, de fapt o intruziune vizuală în timp real a coridoarelor și încăperilor interioare, se materializează în fața grupului. Obiectivul e undeva sub nivelul construcției. Cei șapte atacatori recompun formația de atac și pătrund în clădire, după ce traversează atenți o zonă verde, cu materie organică, necunoscută. Încăperile ciudate, întortocheate, coridoarele labirintice le dau un pic de furcă, dar informațiile lor se updatează în timp real și compun permanent modele de deplasare. Luptătorii lui Vo elimină unul câte unul pe cei ce activează în această stranie construcție, avansând spre obiectiv. Savanții, pașnici, n-au nicio șansă în fața celor coordonați de Vo. Ultimul individ rămas teafăr stă în fața unui fel de aparat antic, rudimentar, cu un ecran ciudat. Se ridică brusc la vederea lui Vo și a celor care îl însoțesc. Întepenește în

fața costumelor lor negre. E un bărbat între două vârste, îmbrăcat cam neîngrijit, care-i privește cu ochii mari. Vo își descompune casca de asalt. Chipul său, mai degrabă colțuros, apare treptat printre pârlăiașele lichide ale căștii, care se resorb încet în costum.

— Eșantionul Adam! Acum! rostește indiferent Vo.

Savantul tresare puternic. Sistemul său cognitiv e total nepregătit pentru astfel de șocuri. Cine sunt acești indivizi? Ce știi ei despre asta? De unde cunosc această denumire? Întrebări, ipoteze absurde, analize trunchiate, informații haotice se zbat în creierul său cu forța unor berbeci ce amenință să spargă o stavilă rezistentă. Cine sunt cei care au pătruns în Orașul Antic, acolo unde, în afara câtorva aleși, nimeni nu a călcat, de mii de ani? Și pentru ce? Savantul refuză să creadă că e real ce i-au cerut. Sistemul său de cogniție încearcă din răsputeri să respingă ceea ce tocmai a perceput. Din costumul lui Vo se materializează o spirală dintr-un fel de energie aproape transparentă. Îi poți ghici forma doar uitându-te atent la tremurul aerului din jurul conturului ei. Spirala se înalță și se apropie ușor de bărbatul lipit de aparatul său ciudat. Se rotește încet, emițând un brum slab și se îndreaptă spre unul dintre brațele savantului. Bărbatul nu are nevoie de explicații suplimentare. Știe că poate fi dezarticulat într-o fracțiune de secundă.

— În regulă, în regulă! spune grăbit. Nu sunt soldat, nu sunt curios să mă conving de tehnicile voastre de re-torsiune. Numai că, mă tot întreb de unde ați apărut și pentru ce aveți nevoie de ceea ce-mi cereți. Nu am mai văzut luptători de sute de ani. Cine sunteți voi?

Savantul trecuse pe modul de siguranță, ceea ce îi dădea un oarecare calm și un pic de inițiativă.

— Nu avem prea mult timp, rostește Vo, uscat. Vrem eșantionul.

Cel mai bine păzit secret al actualei civilizații urma să ia calea unor mercenari și istoricul nu avea cum să împiedice asta. Cui oare îi trebuia așa ceva? Și pentru ce? Întrebări, totuși, inutile în aceste condiții. Bărbatul se întoarce și mișcă un braț în aer. În mijlocul încăperii se dezvăluie treptat un câmp alburui, cubic, invizibil până atunci în toate spectrele. Savantul se întoarce spre Vo.

— Aici este, luați-l!

Luptătorul lansează un pachet de scanare, dar realizează repede că nu are codul contraarmonic. Spirala de energie se înfige fulgerător în câmpul cubului, dar contactul naște o explozie care pune la pământ aproape întreaga echipă. Mai puțin pe cei care se află în formație de protecție, în afara încăperii. Costumul lui Vo vibrează intens, încercând să se apere de valurile energetice, în timp ce savantul caută să se salveze printr-un fel de ușă rudimentară, pe care încearcă să o tragă cu brațele la o parte. Spirala tremurătoare îi retează un picior. Bărbatul se izbește puternic cu capul de perete, apoi se prăbușește ca un sac pe sol. Nu apucase să-și blocheze receptorii durerii și urlă prelung. Indiferentă, arma lui Vo îi secționează și un braț. Unul dintre mercenari generează un pachet de blocare și savantul nu mai e stăpân pe setările sale. Nu-și poate opri durerea și zbiară fără întrerupere. Până la urmă, contraatacurile costumelor luptătorilor reușesc să

reechilibreze energiile și bărbații se ridică de jos. Vo îl ridică pe istoric, poziționându-l în fața cubului alburui.

— Va continua multă vreme așa, poate fi și mai rău, îi șoptește mercenarul. Deschide-l!

Cu sistemul cognitiv la limita funcționării, savantul conturează un simbol în aer și cubul se scurge în sol. Din el cade un mic recipient. Vo îl ridică și îl strecoară într-o fantă a costumului.

— Nu avem nevoie de o asigurare? întreabă unul dintre luptători, arătând cu capul spre savant.

— Nu, ne-ar întârzia, decide Vo și lasă corpul bărbatului să se prăbușească. Spirala îl dezmembrează în multe componente mărunte și apoi se resoarbe în costumul mercenarului.

Is și Ze se grăbesc spre platforma de îmbarcare. Cei doi străbat cu greu puhoiul de lume care vine și pleacă din-spre platformă. Penetratorul e pregătit de cursă. Un glonț uriaș, de cel puțin cincizeci de metri lungime, ce plutește în cursa sa magnetică, gata de plecare. Va străbate, în doar câteva ore, cu o viteză fantastică, toate tehnostraturile, până la cel mai de jos. Călătoria cu Penetratorul nu e la îndemâna oricui, dar Is și Ze își puseseră la bătaie economiile. Subiectul era prea important pentru a fi tratat cu neglijență. Toate datele conduceau spre o poveste fantastic de interesantă, iar flerul celor doi, îndelung călit, le spunea că nu se înșeală. Sigur, rămânea blocada autorităților, dar nu era prima oară când Is reușea să se strecoare prin hățișul legilor, ocolind, la mustață, cum se spune, câte o mare încurcătură. Is îl pusese repede în temă pe Ze. Modelul prezentat de ea, în fapt aproape un material de presă, pe care îl tot updatea pe măsură ce apăreau noi informații, îl lămurise și pe Ze că era vorba de ceva absolut neobișnuit. Matricea culturală a tânărului este însă rezistentă și-l face să fie destul de sceptic. La polul opus, Is e extrem de surescitată. De altfel, deține mai multe informații decât colegul ei, dar protecția surselor este atât de serioasă, încât nici chiar prietenului ei cel mai bun, Ze, nu-i putea dezvălui tot adevărul. Pe de

altă parte, Is știe, ca orice jurnalist care se respectă, că de multe ori chiar sursele cele mai veridice și de încredere îți livrează, intenționat sau nu, doar jumătate din adevăr. Acest aspect trebuie luat în calcul. Cei doi se îndreaptă spre platformele levitante, care îi vor introduce în interiorul penetratorului. Vehiculul e dotat cu cabine individuale, pentru două până la cinci persoane. Is și Ze aleg una de două locuri. Interiorul cabinelor albe e mai degrabă auster, cu mobilier smart, însă și cu posibilitatea unei întregi pleiade de conexiuni. Cei doi găsesc, spre bucuria lor, câteva dintre celebrele simulări de artă abstractă ale lui Ni, un artist ce cucerise multe sufragii planetare în ultimii ani. Creațiile sale depășesc cu mult imaginația comună, de aceea, cei doi jurnaliști îl bănuiau că e un consumator împătimit de senz. Is accesează una dintre simulări și pereții cabinei se dau la o parte. Cei doi stau pe puntea unui fel de vas ce plutește pe o suprafață imensă de apă azuriu-verzuie. Ciudat, extrem de ciudat. Cei doi nu văzuseră niciodată apă în această stare și nici într-o asemenea cantitate, parcă nemărginită. O ceață de stropi le biciuiește din când în când fețele. Vântul suflă în rafale și țipetele unor ființe ciudate ce săgetează aerul clar alcătuiesc un tablou straniu. Straniu, dar frumos. Is și Ze își administraseră câte o doză de senz. Percepțiile lor se acordează cu lumea închipuită de Ni, iar călătoria cu Penetratorul dispare undeva, în alt univers, în alt timp. Puntea e plină cu terase, cu minibaruri printre care chelneri îmbrăcați în alb se foiesc, căutând să se echilibreze cu legănatul vasului pentru a servi gustări și băuturi. Is și Ze se așează pe două fotolii adânci și confortabile.

— Oare de ce ne plac lucrurile astea, Ze? se întreabă, oarecum retoric, Is. Peisaje, forme de viață stranie? De ce ne regăsim printre ele? Și dacă aceste creații nu sunt chiar atât de abstracte? Dacă își trag de undeva seva unei inspirații bazată pe realitate? Lumea noastră e frumoasă așa cum e. Și atunci, de ce evadăm în astfel de lucrări? Operele contemporane de artă ne atrag, dar parcă nu exercită o atât de mare fascinație precum aceste abstracțiuni.

— Să fie senz-ul de vină, Is? Nu ți se pare că ne schimbă?

— Nu cred că e numai asta, Ze. Am observat și eu la un moment dat o anume remanență. Adică, e clar că suntem deja diferiți într-o oarecare măsură de ceilalți, chiar fără influența senz-ului. Cu toate astea, sunt convinsă că senz-ul nu poate explica totul. Și mai sunt și aceste acțiuni. Ceva se întâmplă. Mai întâi aflăm că ar putea exista ceva dincolo de Primul Tehnostrat, un anume strat primordial, ceea ce e cu adevărat fantastic. Apoi, cineva produce acolo un atentat. Și mai este ceva, Ze. Organizația. Tu ai auzit de așa ceva?

— Știu că există unele grupări care ar emana idei periculoase, neconforme cu credințele domestice. Ceea ce e ciudat este că știm asta tot ca pe un fel de mit, pentru că nu există urme în datasferă. Sigur, accesul meu nu e deplin, dar folosesc des chei care deschid porți inedite. Nu am dat de nimic relevant până acum.

— Ceea ce se numește Organizația, există Ze. Sunt convinsă. Știi că plătesc uneori câte un Săpător. E scump, dar face. Unul din ei mi-a găsit date despre această Organizație. E drept că destul de vagi. Și totuși, există ceva urme.

Nu ar fi exclus să existe vreo legătură între aceasta și evenimentele în desfășurare.

— Nu știm încă asta, Is. Și sunt convins că vom avea de furcă, jos, în Primul Tehnostrat, cu VORC. Dacă acționează ei acolo, va fi extrem de greu să aflăm ceva. Cunoști foarte bine discreția serviciului. Deși, eu încă am îndoieli. E greu de crezut că ce se întâmplă acolo are nevoie de acești agenți pentru a fi oprit.

Vasul coboară și urcă din genuni de apă. Balansul lui generează senzații neobișnuite pentru Ze și Is. Ar putea pluti pe lângă suprafața agitată a apei, dar imaginația lui Ni l-a așezat direct pe valuri. Jurnaliștii își comandă câte o băutură. Ceva argintiu și foarte rece. Deși setați pe modul gust, Is și Ze beneficiază, în plus, de efectul senz-ului. Așa că senzorii de gust sunt păcăliți și explozia de senzații gustative își face loc cu toată puterea. Ze și Is preferă de obicei să rămână pe modul sensibil, pentru a se bucura de gustul hranei, dar de multe ori sunt catalogați de prieteni drept retrograzi, amorțiți într-o buclă demodată. De regulă, lumea nu are timp pentru astfel de preocupări. Hrana înseamnă energie și atât. Se consumă cât mai repede, cât mai frugal și gata. Bucătarii se străduiesc să dea ceva gust materiilor alimentare pe care le folosesc și asta pentru că unele persoane preferă să stea setate pe acest mod, dar cererea e tot mai slabă. Is nu e foarte convinsă de ecuația hrană = energie. Crede că e mai degrabă un gest reflex, imemorial, moștenit de undeva. Odată, în cel mai mare secret, nu se hrănise o săptămână. Constatase cu mare surprindere că funcționalitatea organismului său

rămăsese aceeași. Un anume semnal de alarmă apăruse, totuși, o stare specială, un fel de avertisment subtil, la început, apoi mai prezent. Is îl ignorase repetat, până când un mesaj din datasferă, sub forma unui clip publicitar la o serie de delicatese, îi sugerase discret că ar fi bine să mănânce ceva. Pentru Is era o surpriză serioasă. Știa că setările sale nu permiteau accesul neautorizat al niciunui fel de conținut în sistemul ei cognitiv. Nu reușise însă să obțină vreo dovadă că cineva o supraveghea. După câteva zile, revenise la obiceiurile culinare normale, dar rămăsese atentă la aceste lucruri.

Călătoria cu Penetratorul sau, pentru cei doi, cu vasul straniu pe apele învolburate, se apropie de sfârșit. Primul Tehnostrat este punctul terminus pentru uriașul glonț care îi dusesese în fundul Pământului. Is întrerupe simularea și orizontul albastrui dispare încet, până când vasul, cu puntea sa încărcată de baruri și restaurante, e înghițit de neant. Se află în cabina Penetratorului, iar mobilierul pe care îl folosiseră se resetează și se pregătește pentru următorii pasageri. Întâiul Oraș din Primul Tehnostrat, văzut din stația terminus a transportatorului, păstrează un oarecare parfum de vechi. Fusesse prezervat așa cu bună știință, pentru a conserva arhitectura inițială. Este unul dintre obiectivele turistice cu un uriaș succes. De altfel, o aglomerație de nedescris dă trepidație întregului oraș uriaș, aproape cât suprafața Terrei. Un unic megapolis care respiră istorie la tot pasul. Din păcate, Is și Ze nu prea au timp să se bucure de încărcătura nostalgică a locului. Este imperios necesar să afle rapid unde ar putea fi o zonă de acces spre ceea ce, oficial, nu există.

Agenții VORC se deplasează într-un grup masiv, dar suplu, de atac. Nu pot pătrunde în Orașul Antic cu vehicule, aici echilibrul e atât de fin încât cea mai mică încălcare a legilor din această arie ar putea duce la perturbarea sa și la prăbușirea întregii filosofii de preservare a celui mai important și misterios obiectiv de pe Terra. Ot știe că s-ar putea să fie cu un pas în urma atentatorilor din această cauză. Speră însă să recupereze, prin acțiunile sale impecabile. Primii agenți din dispozitiv ajung la locul unde grupul de atacatori eliminase savanții. Înregistrează și analizează aria. Unul dintre agenți trimite un raport preliminar șefului său. Potrivit datelor, între șapte și zece indivizi acționaseră aici. Eficiența și brutalitatea cu care dezmembraseră savanții îi atrage atenția lui Ot că are de-a face cu o acțiune extrem de decisă, cu miză mare, executată de profesioniști. Motivul îi rămâne în continuare necunoscut, dar lucrurile se leagă, ușor. Fidel modului său de operare, Ot se ferește deocamdată să pună prea multe întrebări. Oricum, informațiile ce vizează această zonă sunt atât de bine gestionate, încât e cvasiimposibil să ajungi la ele, dacă nu ești la vârful minoritar și privilegiat al autorităților. Într-o fereastră cognitivă a lui Ot apare Yo. Șeful serviciului, un tip legendar prin inteligența și eficiența cu care condusesse VORC ani de zile.

— O să primești pachetul agregat de date imediat, Ot, îl anunță Yo. Există noi informații dar, pe de altă parte, aș vrea să-ți transmit personal că lucrurile au luat o turnură extrem de serioasă.

Ot nu se îndoia de lucrul acesta. Faptul că Yo i se adresează direct nu se întâmplă foarte des. Chiar dacă șeful VORC îl admiră, informațiile tactice vin din alte structuri ale serviciului. Yo nu îl contactează decât în momente de criză. Cu siguranță că acesta e unul dintre acestea.

— Grupul de atentatori e condus de Vo, îi transmite Yo. Potrivit datelor noastre, au ajuns la unul din obiectivele cele mai secrete ale orașului. Nu trebuie să-și spun cine e Vo.

Nu, nu era nevoie. Vo este unul dintre eroii absoluți ai Marelui Conflict. Un erou neînțeleș, însă, renegat și inadaptabil. O adevărată mașină de luptă, activată doar în misiuni cruciale. Dacă n-ar fi activat în VORC, Ot ar fi putut considera că Vo este un mit, o fantomă, dar letală, bună pentru immerge movies. Ot însă știe foarte bine că mercenarul nu e deloc imaginar, ci dimpotrivă.

— Am vrut să afli exact asta, îi spune Yo. Datele problemei s-au modificat. Accesează pachetul și acționează în consecință. Succes!

Biroul lui Yo dispare din mijlocul Orașului Antic. Potrivit noilor date, Vo trebuie prins și nu eliminat. Se pare că posedă ceva foarte prețios pentru VORC și, deci, pentru guvern. Ot reconfigurează informațiile agenților săi. Atacatorii se află în Clădirea 5. Prea departe. Ot îl cunoaște pe Vo. Mercenarul nu acționează fără multiple planuri la

îndemână. Agenții nu au voie să utilizeze aici nici măcar velosistemele, spre deosebire de mercenari, de aceea e aproape imposibil să ajungă la timp. Misiunea agenților VORC e pe muchie de cuțit. În acest moment, cu siguranță că mercenarii lui Vo au părăsit deja clădirea cu lucrul prețios pe care și-l doreau. Scanerele VORC nu prind nimic din zonă, dar Ot știe că e vorba de ecranările trupei lui Vo. Și atunci ia o decizie incredibilă pentru un agent al guvernului. O hotărâre care poate să-l coste pe el, familia și pe subalternii lui prețul suprem. Nu numai acest cerc ar putea, însă, plăti, ci tot serviciul secret, guvernul în sine. Ot mizează însă pe măiestria celui la care ar urma să apeleze. De fapt, entitățile pe care se pregătește să o contacteze. Se numește Harpistul. Ot nu a știut niciodată cu siguranță de unde vine acest nume. Se pare că întruchipează un mitic instrument muzical. Harpistul se joacă cu liniile timpului și spațiului. E singurul care, prin distorsiunile sale demente, i l-ar putea apropia pe Vo, pentru a pune mâna pe el. Pentru acest serviciu, însă, Ot i-ar putea rămâne dator Harpistului toată existența sa. Ofițerul își trimite agenții mai departe. Îi grupează în formațiune defensivă. Întrerupe orice contact cu datasfera și cu VORC. Va justifica el într-un fel, mai apoi, tăcerea-i absolută. Ot trebuie să rămână mut, rupt de orice conexiune, doar cu creierul activ. Oprește, rând pe rând, toate setările și se descoperă, singur, liniștit, liber. Doar o singură comandă mentală, un singur gând bine direcționat. De atât e nevoie. Așteptarea pare să dureze foarte mult. Mușenia și surzenia lui Ot îl proiectează parcă într-o altă dimensiune, un

univers copleșitor, în care se simte exagerat de mărunț. În curând se va apropia Harpistul. Talentul său îi îngăduie să ocolească orice conexiune și să comunice direct. Contururile Orașului Antic din jurul lui Ot revin, apoi imediat se tulbură, devin transparente și apoi dispar. Sunt înlocuite treptat cu altele, mai proaspete, dar bizare. E același oraș și parcă nu e. O mare de obiecte și de ceea ce ar putea fi niște ființe se mișcă în toate direcțiile, cu zgomot aproape asurzitor pe lângă Ot, prins ca într-un vârtej nebun și colorat. Locul devine straniu și aproape violent. O presiune constantă apasă inexorabil asupra spațiului din jur, asupra clădirilor puțin înalte. Viziunea fulguranță încetează. Ot se trezește plutind, suspendat într-un hău. Gândurile Harpistului se împletesc brusc cu ale sale și Harpistul înțelege. Înțelege și Ot care e prețul. Harpistul îl eliberează. Ofițerul revine în mijlocul Orașului Antic. Agenții așteaptă, placizi, un ordin. Ot revine la setările de siguranță. Apoi, apare un tremur vag în atmosferă. O ușoară vibrație de rezonanță moderată face să tremure obiectele și clădirile. Un zumzet de tonalitate extrem de joasă și spațiul din fața agenților devine, treptat, opac. Curenți și vârtejuri îl traversează, însă, cu furie. Din el se materializează o altă realitate. O arie nouă, cu clădiri antice se instalează decis în spațiul din jur. Opacitatea se retrage, apoi. Zeci de agenți năvălesc în Clădirea 5. Ot ordonă un atac total, cu riscul major de a perturba echilibrul fin al zonei. Berbeci de energie lovesc pereții din materiale neobișnuite, casante, care explodează imediat în nori de materie fină. În spatele lor, mercenarii lui Vo, grupați

defensiv pentru a asigura protecția liderului, sunt luați prin surprindere. Se desfac, pe rând, în fragmente mici, în urma tirului agenților VORC. Când se termină acțiunea, aproape nimic nu mai e în picioare. Clădirea e aproape distrusă și niciunul dintre mercenari nu mai e întreg. Cu o singură excepție. Vo. Agenții nu dau niciunde de el. Scăările succesive, schimbul de informații cu baza de date VORC, nimic nu ajută. Nicio urmă de Vo, în întreaga arie.

Is își grăbește partenerul. Platforma velo alunecă silențios, dar în mare viteză, printre alte sute de mii de vehicule asemănătoare, oscilând ușor la schimbările de direcție. Compensează automat echilibrul, astfel că pasagerii săi aproape că nu simt accelerările și manevrele rapide pe care le face.

— Is, tu chiar ești convinsă că personajul de care îmi povestești ne va putea ajuta? își exprimă Ze nedumerirea. Nu înțeleg de ce trebuie să ne vedem personal cu el. Acum, în era datasferei?

— Sursa mea e o natură clasică. Nu-i place datasfera, nu-i plac conexiunile, vrea să fie liber, surâde Is.

— Păi noi nu suntem liberi? Nu-mi imaginez cum am putea să ne descurcăm cu „libertatea” sursei tale, fără conexiunile noastre.

Is îi pune degetul pe buze. Platforma capătă o mișcare ascendentă, accelerând puternic. Urcă, urcă neîntrerupt, de-a lungul unei clădiri aciforme. După minute bune, platforma cu Is și Ze face singură transferul pasagerilor ei către o altă platformă velo, închisă cu suprafețe vitrate. Imediat după coborârea căii de acces, noua platformă tâșnește în sus cu o viteză enormă. Urcă minute în șir și apoi ajunge în vârf. Locuința sursei Isei se află la ultimul etaj al enormului imobil. Cei doi coboară pe o platformă

imensă. Ai impresia că te afli deasupra întregii lumi. Pădurea deasă de clădiri aciforme pare că se întinde la infinit. Atmosfera e însă foarte curată, clară și-ți permite să vezi până departe. Urcă pe un velosistem care-i duce la locuința sursei Isei. Un bărbat de vârstă medie, îmbrăcat atent, după ultimele gusturi citadine, îi conduce pe terasa apartamentului său. Două bule de materie izvorăsc din podea și se transformă, în câteva secunde, în fotolii largi și comode. Is și Ze se așează și materialul le citește corpurile, pliindu-se imediat după ele. Bărbatul, brunet, elastic, cu trăsături apăsate, se face și el comod. Din podea se ridică și o măsuță cu băuturi.

— Sunteți aici? surâde ușor ironic, bărbatul. Adică, mă gândeam că poate vă aflați conectați pe undeva. Sigur, e în regulă, aveți voie, dar voiam să discutăm direct ce avem de discutat. Mi se pare că modul acesta de transmitere a informațiilor e mai interesant decât simplele conexiuni cu pachete enorme de date. Is, ne putem baza și pe colegul tău?

Ze e un pic neplăcut surprins de aroganța bărbatului din fața lor, dar se controlează.

— Sută la sută! Ze e la curent cu toate anchetele mele.

— În regulă, atunci. În primul rând trebuie să fiți convinși că mai există și altceva în afara istoriei convenționale. Dar dacă vă aflați aici, probabil că sunteți de acord cu asta. Cunoașteți că unul dintre misterele majore ale Terrei se află aici, sub Primul Tehnostrat. O planetă despre care se spune că e cea primordială, un miez din rocă, manta și nucleu topit în interior, cu suprafețe enorme de

apă lichidă, cu materie organică. Aidoma altor planete. Sigur că pentru astfel de afirmații poate să ți se întrerupă sistemul cognitiv pe foarte mult timp. Terra e planeta terrienilor, tehnostraturi, megalopolisuri, centuri exterioare. Le cunoaștem cu toții, nu? Creația Marelui Cluster. Prin noi, evident. Știu despre acțiunea VORC. Ei sunt acolo, jos. Dincolo de Primul Tehnostrat.

Ze e tot mai uimit. Bărbatul pare că vehiculează noțiuni pe care este foarte sigur, deși acestea par de-a dreptul blasfemiatoare. Camuflându-se atent, jurnalistul redirecționează încriptat cuvintele sursei Isei spre un sistem de recunoaștere din datasferă. Nu găsește nicio potrivire. Ciudat. Cine ar fi putut elimina astfel de informații din gigantica, atotprezenta entitate informațională? Ar fi ceva absolut fără precedent. Și totuși, există persoane care dețin astfel de date. „Sursa mea e o natură clasică”, îi spusese Is la venire. Așa se explică probabil de ce bărbatul preferă să evite conexiunile. Ze realizează că utilizarea datasferei pentru astfel de informații poate fi periculoasă și oprește redirecționarea.

— Trebuie să fie ceva crucial acolo, altfel nu aveam de-a face cu o asemenea desfășurare de forțe, continuă bărbatul. Serviciul nu intervine decât în asemenea condiții. Atentatul s-a produs la intrarea Antica. Adică, în zona Orașului Antic.

Ze tresare puternic. Oraș? Oraș Antic? Intrare? Spre ce? Nici Is nu e mai puțin uimită, dar măcar ei i se confirmă astfel bănuielei mai vechi.

— Un oraș? nu-și poate ascunde uimirea Ze. Ce fel de oraș. Ești sigură că nu fabulează? Întoarce jurnalistul privirea spre Is.

Is se încruntă la lipsa de diplomație a lui Ze. Bărbatul pe care Is îl numește sursa sa rămâne calm.

— E un oraș, o urbe extrem de veche. Puțini terrieni au auzit de el și doar câțiva au pus piciorul acolo. Câțiva oficiali guvernamentali, echipe de savanți, de istorici. Informațiile despre oraș se acumulează în afara datasferei. Singurul obiectiv păstrat de milenii. El se află pe solul mitic al Terreii. Despre care se spune că nu există. Acolo acționează agenții VORC.

În afara datasferei? Ze ascultă absolut siderat aserțiunile bărbatului din fața lor. Adică, mai există ceva în afara datasferei? Jurnalistul și-ar mai administra chiar în acest moment o nouă doză de senz, doar că nu mai dispune de ea.

— Is, vă pot da coordonatele către Intrarea Antica. Dar... crezi că vei putea ajunge acolo? Măsurile de securitate sunt, cu siguranță, fără precedent. Atenție, în asemenea condiții chiar și libertatea presei e mai puțin respectată. Cunosoc asta din experiență.

— Cine ești? întreabă brusc, Ze.

Bărbatul îl privește o vreme, fără nicio expresie.

— Poate era mai bine să mă întreb cine am fost. Am lucrat cu cei care acționează acum jos. Multă vreme, poate prea multă. Acum, e liniște. Atât timp cât ei mă pot controla. Dar, nu-mi mai pasă. Am reușit să-i evit mult timp. Din nou, poate prea mult.

Un fel de resemnare răzbate din glasul bărbatului. Se uită, cumva, peste ei.

— Is, va trebui să memorezi, îşi îndreaptă fostul agent privirea către tânără. Nu-ţi pot livra un pachet de date.

Vo scăpase ca prin urechile acului de manipulările Harpistului. Pregătirea sa extrem de avansată îl ajutase să reacționeze încă de la primele semne de distorsiune. Nici nu avusese timp să se întrebe cum era posibil ca agenții VORC să utilizeze serviciile Harpistului, o entitate total în afara legii. Reacțiile lui Vo necesitau, însă, impecabilitate, nu era timp de întrebări. Din păcate, mercenarii săi, prinși în liniile de spațiu-timp manipulate de Harpist, căzuseră sub asaltul agenților VORC. Misiunea, însă, se vedea mai presus de orice. Vo lansase fulgerător una dintre armele sofisticate din costumul său de asalt, croindu-și culoar direct prin pereții clădirii, care explodau succesiv, făcându-i loc. Câteva secunde și platforma velo, setată pe salturi mari, îl scosese în afara razei de acțiune a distorsiunii spațio-temporale. În aceste condiții, era sigur că se află destul de departe de agenții VORC și existau măcar minime șanse să scape cu prețioasa-i pradă. În pachetul de date al misiunii primise și variante de trasee optime pentru evacuare. Alesese unul dintre ele, având grijă să se camufleze. Dincolo de capacitățile agenților VORC și de resursele serviciului, Harpistul e extrem de periculos. Vo avusese de-a face cu această entitate, care scăpa de sub orice control, scopurile sale finale fiind, până la urmă necunoscute. Mercenarul încercase să se folosească odată

de Harpist și fusese cât pe-acți să fie eliminat definitiv. De aceea, provocarea sa, pe moment, era mai mult să se ferească de manipulările acestuia, dacă ele cumva ar mai fi avut loc. Vo rescrise din mers un program de detectare la distanță a distorsiunilor spațio-temporale, deși nu era atât de convins că va funcționa astfel încât să-i salveze viața. În timp ce platforma sa velo îl purta în mare viteză prin Orașul Antic, primi un semnal, pe care-l verifică instantaneu. Era unul dintre mercenarii săi. Scăpase ca prin minune de amplitudinea valurilor temporale ale Harpistului. Mercenarul îi dădu permisiunea să-l localizeze. Îi triangulează poziția, resetează traseul și, după câteva minute, se întâlniră. Revederea nu avu nimic spectaculos, chiar dacă Vo era convins că nu scăpase nimeni în afara lui.

— Ce s-a întâmplat cu semnalul tău? întreabă Vo. Nu te mai detectam.

— L-am ecranat, răspunde Ne. Nu puteam risca să mă găsească agenții.

Ne este un bărbat foarte înalt și bine făcut. Figura sa pătrată impune întotdeauna respect și emană forță. E unul din cei mai buni mercenari ai lui Vo, care nu-și disimulează satisfacția că a reușit să scape.

— Ne vor aștepta, îi atrage atenția Ne, în timp ce-și acordează viteza sistemului său velo cu platforma lui Vo.

— Cu siguranță, răspunde Vo. Numai că nu vom ieși pe unde se așteaptă ei.

Mercenarul deschide o fereastră cognitivă și verifică senzorii lăsați în urmă, la începutul misiunii. Intrarea An-

tica e înțesată de trupe și tehnică de luptă. O mulțime de agenți – înarmați ușor, însă –, se scurg prin intrare în Orașul Antic. Se îndreaptă spre punctele strategice ale ariei, încercând să prindă ca într-un clește pe cel mai vânat om de pe planetă în acest moment. Paradoxul e că nici Vo nu știe exact ce anume a luat din Stratul Primordial. Micul recipient din costumul său nu e deloc spectaculos, dar are o importanță colosală. Întreaga acțiune, intervenția trupelor VORC, existența unui alt strat în afara tehnostraturilor, conferă obiectului luat calități extraordinare. Deși nu-i stă în obicei, Vo încearcă să analizeze ce semnifică exact Eșantionul Adam. Lansează un căutător care scotocește datasfera, dar nu-i returnează niciun rezultat. Datorită misiunilor sale speciale, Vo deține ceva informații cum că nu toate datele se acumulează în datasferă. Că unele informații sunt total secrete. Vo și Ne traversează Orașul Antic, pe un traseu neregulat, calculat în așa fel încât să pară perfect aleatoriu și, deci, aproape imposibil de detectat. La un moment dat, platformele celor doi mercenari se opresc, apoi iau o traiectorie ascendentă, spre cerul orașului. Obiectele urcă, urcă și, după zeci de minute, începe să se distingă cerul, alburii, cețos. Platformele traversează nori vătuiți și se apropie de ceea ce constituie, practic, începutul Primului Tehnostrat. Vo lansează un declanșator cognitiv și un fulger albăstrui iluminează brusc costumele lor întunecate, de asalt. Implozia e catastrofală, dar o cușcă energetică F limitează expansiunea distrugerii, canalizând întreaga forță pe o spirală ce străbate materialul dur al tehnostratului. Energia, modelată

ca un sfredel, croiește o cale spre păienjenișul de coridoare ce face transferul spre oraș. Cei care furnizaseră o astfel de armă echipei lui Vo sunt cu adevărat puternici, gândeste mercenarul. Nimeni, în mod convențional, nu beneficiază de o asemenea forță, de o astfel de fizică. Cei doi mercenari pătrund prin culoarul format, setându-și costumele pe protecție maximă, pentru că marginile găurii prin care trec au căpătat o culoare roz și tremură în aer, topite. Grosimea bazei tehnostatului e enormă, dar arma lui Vo n-a avut nicio problemă să o străpungă. Mercenarii ies din tunelul topit. Ne ia o poziție de protecție, iar Vo așează pe podea, în proximitatea gurii de tunel realizată de armă, un cubuleț. Se trage înapoi și dă o comandă cognitivă. Cubul se topește aproape instantaneu, după care începe să crească, aidoma unui tub frământat de spirale portocalii. Când ajunge spre mijlocul diametrului găurii, se curbează, țâșnește spre breșa prin care trecuseră mercenarii și o umple în câteva secunde cu materie. Deși pare lichid, materialul, cu o rată uimitoare de extensie, se cristalizează aproape instantaneu, devenind un bloc zgrunțuros, portocaliu, care sigilează breșa. Vo și Ne elimină orice urmă și pornesc grăbiți spre oraș.

Cabana aceea de pe munte. Aerul pur, înghețat și zăpada care scârțâie sub tălpile saniei. Pătura de lână de pe picioare, cu frumoase motive vișinii și aburul din nărilor cailor, fuioare ușoare prin aerul albastrui. Tropotul copitelor, înfundat de zăpada afânată. Brazii falnici, îngreunați de ninsoarea abundentă, galerii maiestuoase, unindu-și crengile într-o generoasă și calmă contopire.

Copilul aleargă pe pajiște, încercând să prindă cu mânuțele soarele zglobiu. Râde din toată inima, se împiedică de mușuroaie și de smocuri de iarbă, dar cursa e de neoprit. Soarele alunecă odată cu el pe cer și se lasă cu greu prins. Vocile părinților sunt cristale pure, dar tot mai îndepărtate, în aerul tremurător al verii.

Gheața se topește ușor în paharul de băutură. Tânărul fumează și o privește fermecat pe fata de la masa lui. Brunetă, cu fața ovală și tenul ușor măsliniu, cu o undă de visare fermecătoare așternută pe trăsăturile fine. Râde des, cu dinții – mici perle – dezveliți ușor dintre buzele maronii de la ruj și-și scutură părul lung spre spate. Uneori își suflă, cu un fermecător tic, o șuviță căzută pe pleoape, încrucișându-și amuzant ochii în sus.

Îl dor ochii de la computer. Prin suprafața vitrată generos a geamului biroului său se lăsase întunericul, populat deja cu luminile imobilelor din jur și cu spuzeala

iluminatului bulevardelor. Lucrase toată ziua, cu o rezistență greu de explicat. Este deja noapte, dar se îndură cu greu să se ridice și să plece. Semiobscuritatea cuprinsese ușor mobilierul, tablourile de pe pereți, rafturile cu cărți.

Vocea monotonă a preotului rostește, mecanic, slujba. Serviciul religios se așterne ușor peste groapa deschisă încă, cuvintele clericului umplu spațiile golite de sens ale cimitirului, curios, însă, plin de soare. Seva vieții, pompată frenetic de forța astrului zilei, contrastează neobișnuit cu crucile și monumentele funerare, roase inexorabil de timp. Mormintele pline de candelă, lumânări și flori veștejite opun o vagă rezistență miezului zilei, dar, cu toate astea, sunt în mod cert canale întunecate spre tenebre. Bărbatul care se odihnește în sicriul de mahon e deja prizonier al unuia dintre aceste canale, oricât ar vrea energia vitală să nu-i dea drumul. Plânge fără lacrimi. Se rupe o lume în el.

Bicicleta aceea roșie, cu lanțul mânjit în permanență de catran, și șaua tare, crăpată de soare. Roțile, ușor ovalizate, alunecând săltat prin gropile drumului de țară, prin șanțuri. Ghidonul, fără mânere, cald în zilele de vară și aerul șuierând pe la urechi.

Întuneric. Nemișcare. Eternitate. Și apoi... orez în păr, confetti, voci întretăiate, felicitări. Rochia albă de mireasă a fetei pe care o duce de mână, fugind fericiți pe sub ghirlandele de flori și brațele invitaților ce închipuie o arcadă cu buchete florale într-o nebulă cromatică. O strânge instinctiv de mână, o trage după el, bucuria îl inundă, îi taie respirația și vocea. Fug spre limuzina albă, fata aleargă

pe pantofiorii albi, puri, iar părul roșcat, ca într-o pictură de Tizian, flutură, aproape eliberat din coafura complicată de nuntă. Își ține cu mâna liberă coronița, chicotind fericită.

Întuneric. Nemișcare. Eternitate... lichid. Amniotic? Plutire, imponderabilitate lichidă. O percepe fulgurant, cumva prin oase, prin piele. Ochii închiși, strânși, nu lasă să pătrundă nimic. Apoi, sunete înfundate. Sunete venite parcă din alt univers. Străbat cu greu etanșarea urechilor, dar mai ales pereții capcanei lichide. Mai multe vibrații.

Din nou întuneric. Nemișcare. Eternitate. Apoi... greutatea unui corp. Brațe, trunchi, picioare, bătaie de inimă. Pufnetul regulat în stânga pieptului, apăsare pe tâmpile, migrenă ușoară. Dureri musculare, dureri moderate de oase. Amorțeală. Încearcă să se miște, dar fără succes. Corpul e liber, dar neobișnuit cu mișcarea. Pleoapele apasă globii oculari cu greutatea unui mic munte. Acestea tresar, neputincioase, precum diafanele aripi ale unui fluture de vară. Până la urmă, o rază de lumină străbate prin ele, făcând ochii să clipească. Bărbatul îi deschide. Privirea îi cade pe un glasvând generos. Dincolo de sticla curată, crengi de copaci bătute de soare, un mic univers verde. Încăperea nu e mare, dar e confortabilă. Mobilier minimal, o bibliotecă, un birou, o masă cu patru scaune, două fotolii, o canapea, un dressing. Și, desigur, patul, lat și confortabil. Își privește mâinile, apoi o parte din corpul care zace pe patul generos. E îmbrăcat într-un costum funcțional, din două piese, lejer, dar nu larg, de culoare vernil. Se simte ușor, ca într-o zi frumoasă de primăvară,

dar această stare e posibil să fie influențată și de peisajul însoțit de dincolo de suprafață vitrată a încăperii. Se ridică în capul oaselor și își coboară încet picioarele pe podea. Are, totuși, o stare de slăbiciune, iar brațele în care se sprijină pe marginea patului îi tremură ușor, de parcă n-ar fi învățate cu gravitația. Bărbatul privește în jur, fără să recunoască nimic. Nimic familiar în acest living convențional. Se ridică încet, nesigur, și abia acum senzația de lejeritate dispare. Se clatină pe picioarele care susțin șovăielnic un corp prea greu. Pornește cu pași mărunți spre dressing. Trage de ușă și ceea ce căuta era într-adevăr acolo, alături de câteva zeci de umerase cu haine de diferite culori și câteva perechi de încălțăminte: o oglindă. În apele ei, un bărbat de aproximativ 35 de ani, de statură potrivită, cu păr negru, țepos, ochi azurii și ten ușor măsliniu. Își privește din nou mâinile, se pipăie pe piept, pe abdomen și face câteva mișcări caraghioase cu picioarele. Mișcă brațele, de parcă ar vrea să vadă dacă funcționează. Verificarea aceasta instinctivă îi accentuează ideea că nu știe exact cine e omul din oglindă. Se apropie cu nasul aproape lipit de sticla rece, scoate limba, rânjește ca o primată la zoo, se uită la ochi, la urechi, își trece mâna prin păr. Își trage, într-un gest un pic obscen, pantalonii, privind în interiorul lor. Totul pare la locul său. Bărbatul se îndepărtează de oglindă și dă ocol încăperii. Confortabilă, dar impersonală, străină. Încearcă să-și amintească cine e și ce caută aici, dar memoria pare acoperită de un pumn de vată în care gândurile se târăsc, moi ca niște viermi toropiți de căldură. Se apropie de

glasvand, privind curios afară. O poiană superbă în față, la câteva sute de metri, o pădure de foioase, proaspăt înverzită, iar în zare o linie de dealuri, albăstrie acum, în lumina crudă a soarelui. Bărbatul mângâie ușor sticla răcoroasă, de parcă ar vrea să pipăie peisajul primăvăratec. Chiar dacă mica peluză cu fotolii de răchită îl îmbie, ezită să deschidă glasvandul; până la urmă o face. Aerul curat îi umple nările cu mirosul ierbii proaspăt cosite. De undeva, o memorie ancestrală a mirosului declanșează în el o tulburare profundă. Respiră sacadat, emoția îi umflă pieptul, se clatină pe picioare, apoi își revine, treptat. Pășește afară, pe terasa din scânduri lăcuite de lemn. Ajunge pe peluză și se întoarce curios spre clădire. O casă cu un singur etaj, cu acoperiș roșu și pereți albi, de o simplitate izbitoare a liniilor. Dincolo de ea, același peisaj deluros, molcom, spre care șerpuiește un drum prăfos de țară. Bărbatul inspiră cât poate de profund aerul curat, iar plămânii săi se bucură, întreaga ființă exultă de o emoție greu de cuantificat și, pe moment, inexplicabilă. Dacă n-ar fi slăbiciunea accentuată și o oarecare confuzie, totul ar părea o zi normală de primăvară, undeva în provincie. Cu excepția faptului că habar nu are unde se află acest loc. Face eforturi să-și amintească, dar memoria sa nu e prezentă decât sub forma unor flash-uri, fragmente fulgurante de locuri, persoane, întâmplări. Se străduiește să-și amintească de ce a fost bolnav. A suferit vreun accident? Pare că se află într-o perioadă de convalescență, dar după ce? E ciudată, până la urmă, această amnezie selectivă. Își amintește ceva, dar nu totul. Pe drumul prăfos de

țară vine cineva. Tresare, pentru că abia acum o vede. O vede, fiindcă de el se apropie o femeie subțirică și frumoasă, într-o rochie simplă, neagră. Pășește încet, de parcă ar pluti, în sandalele-i ușoare. Părul ei lung, roșcat, strâns cu două șuvițe la ceafă și apoi coborât pe spate, flutură în adierea vântului. I se disting tot mai bine trăsăturile fine și apoi ochii verzui. Rochița acoperă sânii mai degrabă mici, iar brațele și picioarele delicate au pielea albă, parcă neobișnuită cu soarele. Nu poartă nicio bijuterie. Vine în fața bărbatului și îi întinde o mână, zâmbind.

— Eu sunt Ra. Bine-ai venit!

Bărbatul întinde și el în mod reflex mâna, dar... nu-și poate rosti numele. Nu mai știe cum se numește. Dacă a știut vreodată. Bolborosește ceva, tulburat. Se uită încurcat în toate părțile.

— E în regulă. Nu ai încă un nume. Nu-ți face griji.

Tânăra îi surâde fermecător.

— Putem să ne așezăm un pic? Cum te simți?

Fata îi indică printr-un gest terasa, fotoliile de răchită. Se așează amândoi, iar bărbatul continuă să fie confuz. Tânăra îl privește cu atenție, dar empatic, cu un surâs calm pe buze.

— Ca după un somn foarte lung, dar cred că o să supraviețuiesc, rostește bărbatul, căutând cu privirea spre peisajul minunat. Parcă prea perfect.

— E firesc, o să te obișnuiești și-ți vei recăpăta forma maximă, îl asigură Ra, cu un zâmbet fermecător.

Bărbatul continuă să se uite în jur, tot mai nedumerit de armonia locului, dar și de perfecțiunea fetei de lângă

el. Toate acestea îi par destul de nefirești. Și unde e memoria lui? Unde e viața lui, în afara câtorva momente, flash-uri, care uneori par a nici nu-i aparține.

— Unde suntem? întreabă brusc. Ce e locul acesta?

— Ești acasă. Locul acesta e pentru tine. E doar al tău.

— Visez, am murit? E cumva Raiul?

Fata îl privește cu atenție, de parcă ar procesa ceva.

— Nu, nu ai murit. Dimpotrivă. Te-ai născut. Poate nu e chiar Raiul, dar te-ai putea simți foarte bine aici.

Până și numele tinerei îi pare neobișnuit. Cum a ajuns oare aici? Totuși, ce pățise? Cu siguranță, un accident, iar aici e o clinică avansată de recuperare sau ceva de genul acesta.

— Cine ești tu, Ra? o fixează el, așteptând cu speranță un răspuns care i-ar putea sugera unde se află. De unde ai apărut așa, brusc?

— Cine sunt eu?

Fata se ridică și face câțiva pași pe veranda rustică. Se plimbă un pic, cu mâinile încrucișate pe piept.

— Sunt ceea ce ai nevoie aici. Sunt, dacă vrei, ghidul, dar și educatorul tău. Pot fi multe lucruri pentru tine.

— Dar eu, Ra? Cine sunt eu? Și ce fac aici?

— Tu? Tu ești Adam!

Is și Ze depuseseră eforturi serioase pentru a se apropia de intrarea Antica. O vreme le fuseseră de folos legitimațiile de jurnaliști, apoi mituiseră în stânga și-n dreapta. Relațiile și conexiunile lor în lumea autorităților le fuseseră de mult folos, altfel nici măcar nu s-ar fi putut apropia de zona cea mai de jos a tehnostratului. Desfășurarea de forțe era colosală. Is și Ze nu fuseseră niciodată martori la așa ceva. Pacificarea profundă a lumii în care trăiau făcuse în așa fel încât le era greu chiar și să-și imagineze că vor vedea într-o zi atâtea trupe. Despre care, de altfel, nici nu știau că există. Nu mai era niciun dubiu că se întâmpla ceva serios.

Is și Ze trimiseseră deja primele materiale preliminare către abonații lor, dar le lipseau încă informații importante pentru a pune cap la cap lucrurile. Oricum, media globale preluaseră informațiile lor și deja exista un interes extraordinar pentru aceste evenimente, chiar dacă nu erau total devoalate. Autoritățile instituiseră o blocadă informațională eficientă. Tocmai de aceea, Is și Ze căutau să treacă neobservați, pentru a ajunge cât mai aproape de esența informației. De altfel, erau singurii jurnaliști aflați pe teren atât de aproape de evenimente. Avansau prin oraș, sub diferite pretexte, călătorind când cu un mijloc de transport, când cu altul, acțiunea lor jurnalistică deve-

nind aproape subversivă. Guvernul promise morișca explicațiilor oficiale pe toate canalele, pentru a putea controla situația, iar cei doi știau cât de eficiente puteau fi măsurile lor. De altfel, ultimele materiale pe care intenționaseră să le trimită nu mai ajunseseră la destinatari. În alte condiții, Is ar fi declanșat un scandal imens, dar acum știa că nu ar fi obținut mare lucru. Cu toate astea, Is și Ze erau mulțumiți că dăduseră de un fir și că atrăseseră atenția opiniei publice mondiale asupra faptului că se întâmpla ceva important.

Cu cât se apropiau de ceea ce se numea intrarea Antica, ascunsă de ochiul public, măsurile de securitate deveneau tot mai drastice. Populația civilă se împuțina, numărul forțelor militare creștea. Cei doi simțeau că nu vor mai putea avansa prea mult. Apoi... un zumzet intens. Confuzie totală. Presiune imensă asupra sistemelor cognitive. Întuneric.

Is se trezește într-o încăpere aseptică, albă. E așezată pe un fel de canapea tare. Nu e mobilier inteligent, ci ceva foarte rudimentar și inconfortabil. Sistemele ei revin pe rând în funcțiune, de parcă cineva le-ar scana, pe fiecare în parte. Tânăra încearcă să analizeze ce s-a întâmplat, dar toate sistemele îi funcționează cu greutate. Un perete devine translucid, se desface ca o draperie, lăsând să pătrundă un bărbat. Mersul, atitudinea, totul o face pe Is să presupună că e un militar, deși nu poartă uniformă. Bărbatul, de vârstă medie, cu trăsături comune, se așează lângă ea, pe canapeaua inconfortabilă.

— Ar trebui să fii în regulă, nu?

Is îl privește cu atenție, căutând să înțeleagă cine e individul și unde se află. Începe să priceapă că a fost, cumva, răpită și că aceasta ar trebui să fie o facilitate secretă.

— Știi cine sunt? întreabă Is. Știi pe cine ai răpit?

Un surâs fugar pe buzele bărbatului.

— Știm cine ești, Is. Suntem abonați la jurnaliștii importanți.

— În mod normal m-ar deranja sarcasmul tău, dar acum pare că sunt la mâna voastră. Ar trebui, deci, să trec peste. Unde sunt? Conciliul Jurnaliștilor știe de chestia asta?

Între timp, Is analizează prin filtre dedicate figura bărbatului, dar se așteaptă să nu primească niciun rezultat. Cu siguranță, datasfera nu conține așa ceva. Ceea ce e îngrijorător. Elementele acestea noi, apărute în situații de criză, o fac pe Is să înțeleagă că are de-a face cu o fațetă profund ascunsă a societății sale. Iar răpirea unui jurnalist reprezintă un fapt fără precedent, față de care, însă, sursa ei o avertizase, cumva. Unde o fi Ze? Caută să-l contacteze pe canalul lor privat, dar constată, cu neplăcută surprindere, că și el e blocat.

— Nu avem relații directe cu Conciliul, rostește bărbatul. Nu văd de ce ar trebui anunțați. Nu ești în pericol.

— Nu-mi spune că v-ați gândit că am nevoie de un concediu și m-ați invitat aici, ricanează Is.

— Nu spun asta, dar va trebui să vorbești cu cineva. Eu am dorit doar să mă conving că ești în forma potrivită pentru a susține discuția.

Is știe că nu are de ales. Încercările ei repetate de a-l contacta pe Ze sau pe vreunul dintre membrii Conciliului

Jurnaliștilor se loviseră de un eșec, până acum. Cineva îi blocase într-un mod destul de subtil canalele de comunicație. Se ridică de pe canapea și-l urmează pe bărbat. După câțiva pași, acesta se întoarce spre ea.

— O clipă, te rog.

Is suferă o secundă de întuneric total, apoi totul revine. Se află într-un birou sobru. Un bărbat stă cu fața spre o amplă suprafață vitrată, care reflectă un tablou colorat, în mișcare, un ocean cromatic agitat de valuri permanente. Is începe să se îngrijoreze. Cineva îi întrerupsese toate funcțiile, fără voia ei, blocând-o, probabil pentru a nu vedea prea multe detalii din locul unde e ținută. Bărbatul se întoarce. Figură prelungă, concentrată, păr negru, tuns scurt, statură potrivită, costum slim de culoare închisă, sobru, încheiat la gât. Îi indică Isei un fotoliu care crește din podea. Tânăra se așează, căutând cu privirea în jur.

— Sunt prizonieră? Ce se întâmplă aici? își fixează Is privirile albastre spre bărbatul de la birou. Nu vi se pare că abuzați?

Bărbatul o privește oarecum indiferent.

— Nu ești prizonieră. Dorim doar să vorbim cu tine. Probabil că n-ai fi dat curs unei invitații normale, rostește bărbatul, cu o voce nazală, un pic seacă. Așa că... am ales această modalitate.

— Cine sunteți voi? VORC, nu? N-are rost să negi.

Adevărul e că Is aruncase această presupunere pentru a vedea reacția bărbatului. Nu era deloc sigură dacă acesta va confirma sau nu.

— Mă numesc Ot, spune bărbatul, ridicându-se și plimbându-se cu pași rari prin încăpere. Aș vrea să te consideri oaspetele meu, dar sunt destul de sigur că nu te simți în largul tău aici.

— Nu mi se pare deloc că-s oaspete, răspunde ea iritată. Dimpotrivă, sunt prizonieră și asta mi se pare un imens abuz. Vreau să pot comunica și să discut cu un apărător.

— Dar nu ești arestată, Is. Pentru prima dată, bărbatul îi spune pe nume. Nu ești acuzată de nimic, de ce ai avea nevoie de un apărător?

— Mă ții aici împotriva voinței mele. M-ai răpit, pe mine și pe colegul meu, din stradă. Cum vă permiteți să faceți asta într-o societate ca a noastră? Aș dori să vorbesc cu purtătorul de cuvânt al Ministerului de Interne.

— Unde mergeați, Is? o întrerupe Ot.

Is se oprește și îl privește concentrată. Despre asta e vorba. Sunt agenți, cu siguranță.

— Sunteți agenți VORC! De ce nu recunoști? De ce vă interesează unde mergeam noi? Și să nu-mi spui că serviciul nu există sau că nu acționează. Sunteți din VORC și în Orașul Antic se întâmplă ceva grav.

Is îl privește cu atenție pe bărbat, în timp ce rostește cuvintele, pândind o reacție. Placiditatea lui Ot îi confirmă că e un agent, și nu unul oarecare. Altcineva ar fi tresărit la dezvăluirea unui secret păzit cu atâta strășnicie. Bărbatul se uită la ea, în continuare, sprijinit de birou, cu brațele încrucișate pe piept.

— Nu e așa dificil, Is. Te-am întrebat doar unde mergeați. Imaginează-ți că stăm undeva, de vorbă, relaxați,

și un prieten te întreabă ce mai faci? Dintr-o curiozitate amicală.

Dacă situația n-ar fi fost serioasă, Is ar fi râs sănătos.

— Ot! Am reținut bine? Așa te numești, nu?

Bărbatul încuviință.

— Știi cu cine vorbești, nu? Dacă ești cine sau ce cred eu că ești, n-ar trebui să mă subestimezi. Am câteva milioane de abonați și conexiuni serioase. Așa că, hai să nu mai jucăm jocul ăsta penibil. Știi foarte bine ce făceam. O anchetă jurnalistică. Amploarea pe care au luat-o acțiunile voastre militare, blocarea abuzivă a comunicării dintre noi și abonații noștri, ne-au determinat să acționăm în umbră. Ca și voi, de altfel. Diferența este că munca mea e publică. Sau, cel puțin, rezultatul ei. Am fost avertizată că libertatea sacrosanctă a presei ar putea fi încălcată, dar ce faceți voi e mult prea mult.

— Cine te-a avertizat, Is? întreabă bărbatul, cu eficiență, demonstrând că nu pierde timpul.

— În regulă, știi că nu am să-ți răspund la întrebarea asta. Cred, însă, că tu ar trebui să-mi răspunzi la multe întrebări. Unde e Ze? Ce i-ați făcut?

— Colegul tău? Nu i-am făcut nimic, ce puteam să-i facem? Ze e oaspețele altcuiva.

Is simte că începe să-și piardă răbdarea. Îi despărțiseră și acesta era un lucru îngrijorător.

— Unde suntem, Ot? Asta îmi poți spune?

Bărbatul formează în aer un simbol. Pereții încăperii devin transparenti. Is tresare puternic. Sfera metalică de culoare gri-mat a Terrei se întinde, imensă, sub picioarele

lor. Așa se vede planeta doar de pe centura Aurelia. Celelalte două, Octavia și Livia, strălucesc în spațiu, inele surori care înconjoară Terra, oferind cămin pentru miliarde de cetățeni.

Yo se află într-un moment crucial al carierei sale. Poate și al existenței, în această conjunctură. Misiunea pe care o ordonase fusese sortită eșecului. Chiar dacă echipa de asalt a lui Vo fusese anihilată, inevitabilul se produsese. Sigur, mai existau speranțe, dar minime. Pachetul sustras din Orașul Antic era greu de urmărit, însă, cu toate astea, Yo are câteva variante de lucru și cu siguranță va acționa acolo unde trebuie. Nu dispune de timp să exploreze multe alternative. Știe ce se va întâmpla cu ceea ce luase Vo din Stratul Primordial. Sau, cel puțin, are destule date care să-l conducă la ceea ce s-ar putea produce. Pentru prima oară, în decurs de sute de ani, VORC eșuase într-o misiune și cu toate că lucrurile nu erau chiar consumate, Yo se aștepta să i se ceară demisia. Fusese la un pas să împiedice dezastrul, dar iată că forțele oculte învinseseră de data aceasta. Yo se retrăsese în simularea sa preferată: asfințitul pe o insulă mică din largul oceanului. Venea aici cu Ri, dar de data aceasta preferă să fie singur. Acum se plimbă pe plajă, cu picioarele goale mângâiate de valurile ușoare. Yo știe că aceasta e Terra mitică. Funcția sa îi permisesese accesul la Arhivele P. din afara datasferei, acolo unde e stocat ceea ce supraviețuise din memoria planetei primordiale. Așa învățase să-și educe simțurile pentru a se conecta cu elementele primordiale ale unei Terre, prac-

tic, necunoscute acum. Vechea planetă, dominată de evoluția carbonului, supraviețuise în opere de artă, în simulări pe care toată lumea le considera fanteziste. Ele reflectau însă o parte din adevăr. Yo acceptase cu foarte mare greutate ipoteza unei altfel de Terre. În fond, o evoluție pe baza carbonului e ciudată. Nu avea cum să aibă atât de mare succes această substanță, încât să constituie cărămizile unei evoluții ulterioare atât de vaste. Istoria convențională e însă foarte bine structurată, iar arhivele oficiale dispun de toate explicațiile posibile. Regimul din care face parte Yo, același de câteva mii de ani, reușise o stabilizare profundă a societății. Sigur, mai ales cu concursul VORC, care anihilase orice formă de destabilizare a statului. Înaltul Consiliu Planetar și ramificațiile sale în teritorii erau încă destul de populare printre cetățeni, dar, în ultimii ani, organizații secrete sau discrete încercau să clatine această ordine. Ideile lor, de o natură straniu-religioasă, căutau să acrediteze faptul că terrienii au o legătură cu miticul Pământ. Existau destui adepți ai acestor ipoteze și Yo se întreba deseori de ce totuși se simte atras de acest tip de simulări. Ele îl schimbaseră, de-a lungul timpului, așa cum o schimbaseră și pe Ri. Desigur, Yo se proteja cu mijloacele la care avea acces, pentru că obiceiul acesta îi putea fi dăunător. Ar fi putut exista mari probleme din partea autorităților superioare, pentru că putea părea o deviere importantă de la dogmă. Yo consideră însă că, pentru a fi profesionist și eficient în munca lui, e nevoie de o mai mare deschidere, de înțelegerea fenomenelor. Numai așa supraviețuise atâția ani în

vârful temutului serviciu. Yo știa când să acționeze cu duritate, dar mai ales cunoștea foarte bine efectul benefic al diplomației, al înțelegerii laterale a ceea ce se întâmplă. Asfințitul e perfect, ca de fiecare dată. Măsuța sa și șezlongul îl așteaptă, iluminate tremurător de flăcăriua unei lumânări. Șeful suprem al VORC trebuie să recunoască faptul că se schimbase. Anii întregi de acces la aceste memorii vaste îl determinaseră să construiască lumea sa proprie și uneori simțea că a obosit să apere niște valori tot mai străine. De aceea, supraveghea cu înțelegere evoluția Riei, care era tentată să alunece și ea spre nostalgia unei lumi misterioase, dar atât de atrăgătoare. Yo știe că va sosi un moment în care trebuie să plece de la conducerea Serviciului. Se transformă prea mult pentru a apăra cu eficiență valorile standard ale societății sale. Devine mai degrabă tentat de aflarea adevărului și știe că, din poziția sa, acel adevăr e catastrofal.

Îl apelează Ot. Agentul știe codul de acces la Yo și solicită o întrevedere. Șeful VORC nu întrerupe simularea, dar viziunea e unilaterală. Ot îl vede la biroul lui. Agentul apare pe plajă, la câțiva pași.

— Au scăpat doi, raportează Ot. Vo și încă unul. Nu reușim să identificăm organizația. Dispune de mijloace și resurse fără precedent. Nu știu să ne mai fi confruntat cu așa ceva. Au trecut direct prin suprafața de bază a tehnostatului, ceea ce înseamnă că folosesc tehnici necunoscute. Derulăm interogatorii, dar mi-e teamă că mercenarii reușesc să-și ducă la îndeplinire misiunea.

Nivelul de acces la informații al lui Ot, deși foarte înalt, nu-i permite să cunoască toate datele. Știe că mercenarii au avut nevoie de ceva din Orașul Antic și mai știe că acel ceva e crucial.

— Ot, cred că s-a exagerat un pic cu desfășurarea de forțe militare, care mai mult ne-au îngreunat accesul și au făcut ca autoritățile să nu dea prea bine în ochii publicului. O să discut asta cu ministrul și cu conducerea guvernului. Acum nu avem nevoie de stridențe. Recomand grijă la interogatorii. Știu că dețineți și jurnaliști. Dacă nu au informații concludente, eliberează-i! E destul de periculos ce faceți.

Cu tot antrenamentul lui, Ot aproape că tresare. Nu-l informase încă pe Yo despre anchetarea jurnaliștilor.

— E în regulă, rostește. Sper ca măcar unul dintre ei să fi intrat în legătură cu membrii uneia dintre organizațiile care ar putea comanda o asemenea acțiune. O să obținem până la urmă o informație crucială.

— Nu prea avem timp, Ot. Nu prea avem timp.

Yo închide apelul. Se plimbă în continuare pe plajă. Soarele e aproape sub orizont și incendiază suprafața oceanului. E liniște și doar foșnetul monoton al valurilor care ling plaja mai destramă această pace, dar, pe de altă parte, toarnă deplină armonie în mediul din jur. Yo suprascrie simularea și dă o comandă cognitivă. Ot e oprit în momentul în care încearcă să intre în vehiculul său și arestat.

Întâlnirea prezidată de To se desfășoară într-un ambient relaxant, deși motivul întrunirii este, în fond, tensionant. Membrii conducerii Organizației sunt prezenți cu toții la un moment de referință, cred ei, pentru evoluția planetei. Trecerea de la studiu, de la filosofia existenței, spre acțiuni concrete, susținute cu fonduri enorme, e o schimbare profundă de paradigmă, dar majoritatea celor prezenți fac parte din structuri superioare ale cârmuirii Terrei și înțeleg foarte bine că ceea ce au descoperit e capital și nu mai poate fi ascuns de opinia publică. Cetățenii acestei planete au dreptul să știe cu adevărat de unde vin. De aceea, hotărârea fusese luată și acțiunile pornite. Și totuși, revelația este enormă. Doar To și câțiva colegi de-ai săi, savanți și bioingineri, știuseră exact care va fi finalitatea. Aceștia acumulaseră, în urma accesului la Arhivele P., toate informațiile necesare creației lor. Dispuneau de cunoștințe vechi de mii de ani, pe care le utilizaseră cu infinită atenție. Pentru ceilalți, cotinua să reprezinte un mister absolut ceea ce le revelase To. Membrii consiliului sunt extrem de agitați, cu toate setările de siguranță. To îi informase că astăzi e ziua cea mare. Președintele Organizației face transparent un perete din camera de consiliu. Dincolo de el, un spațiu straniu, dominat de verde, cu o clădire mică, bizară, în mijloc, un peisaj ciudat. În fața clă-

dirii o... persoană. O... persoană? Bărbații din sala de consiliu se autoexaminează, instinctiv. Își privesc brațele, picioarele. Sistemele lor cognitive sunt supraîncărcate în acest moment. Analize, gânduri, comparații, idei, date din cultura personală, istorie, contemporaneitate, un grandios amalgam care se agită în creierul lor. Lucrul acela, ființa, sau ce ar putea fi, le seamănă foarte mult. Deși nu e un terrian!

— Faceți cunoștință cu Creatorul! rostește rar To. Și, totodată cu... creatul!

Un vacarm uriaș cuprinde sala de consiliu. Toată lumea vorbește deodată, pe diferite tonuri, o amplă hărmălaie se naște printre membrii consiliului. Unii se apropie de peretele transparent, privesc cu atenție dincolo. Creatura stă pe un fel de fotoliu extrem de rudimentar, lângă clădirea stranie. Mulți dintre membrii organizației, surescitați, îi cer explicații lui To. Toți deodată, încât președintele nu mai înțelege nimic. Ridică brațele, pentru a opri vacarmul.

— Vă rog, vă rog, știu, asistăm cu toții la ceva epocal, dar să încercăm să ne liniștim, rostește pe un ton mai ridicat, pentru a acoperi vocile întretăiate ale celor din consiliu. Știu că ce vedeți aici contrazice cu totul ideea voastră, de fapt a noastră, a tuturor, despre originea terrienilor. Este, pe de altă parte, cel mai grav lucru pe care cineva putea să-l realizeze împotriva acestui regim, punându-i în față o oglindă în care nu dorește să se regăsească. Este rodul cercetărilor noastre de sute de ani. Știam că undeva, în urmă cu mii de ani, la începutul acestui regim, cineva

a prezervat, într-o sclipire de geniu, ceea ce am descoperit noi. Este un miracol, vă asigur, că am reușit să facem asta. Iar ceea ce am realizat va răsturna cu totul această ordine. Va elimina cu totul aroganța extraordinară a celor care cred că au apărut dintr-un cluster accidental de date. Ceea ce vedeți acolo e o ființă extrem de plăpândă, în comparație cu noi, dar stă la baza tuturor lucrurilor de pe această grandioasă Terra. A fost stăpânul absolut al Pământului mitic, vârful piramidei evoluției carbonului. Ne-a creat pe noi!

Un vacarm de nestăvilit, devenit deja o furtună de vorbe, întrebări, imprecășii, zguduie încăperea. Chiar și cei mai fervenți susținători ai cauzei Organizației sunt contrariați până dincolo de orice limită. Le este greu, desigur, să accepte această evidență și unii deja se întreabă dacă nu și-au irosit banii degeaba pe o realizare cel puțin discutabilă. Un experiment grotesc, care nu poate avea legătură cu nimic din ceea ce susține To.

— To, ați reușit să încropiți acolo o creatură biologică, un monstru, despre care spui că reprezintă viața pe bază de carbon, strigă Me, unul dintre sponsorii puternici ai Organizației. Seamănă cu noi, într-adevăr, cel puțin aparent, dar ce dovezi avem că ne-a creat? Asta e o afirmație foarte gravă. Cum să fim creați de așa ceva?! Este o blasfemie absolută! E o falsă istorie! E ceva desprins din creațiile demente ale unor așa-zis artiști contemporani. Cum să dai valoare concretă unor abstracțiuni? Știam că vrei să ne arăți ceva important, dar *asta* e prea mult.

— Există multe alte dovezi, Mo, răspunde To, care se aștepta la astfel de reacții. Am reușit să facem acest lucru pentru o dovadă palpabilă, indubitabilă. O dovadă care să ne sprijine în demersul următor. De altfel, ființa pe care am creat-o ne va răspunde la anumite întrebări.

Un alt val violent de proteste.

— Adică, vrei să spui că putem dialoga cu... creatura aceea?! strigă un alt membru al consiliului. E suficient de inteligentă? Cum vom putea comunica?

— Deține o parte din amintirile persoanei inițiale. Se poate adapta ușor, își va aminti mai mult, în timp, îi asigură To. E o mostră de istorie vie. Nu știu dacă realizați cu adevărat ce am reușit să facem. Și da, e inteligentă, e creatorul nostru. Sigur, nu neapărat în forma în care suntem acum.

Ființa de după peretele transparent se ridică și face câțiva pași. E îmbrăcată într-un costum lejer, neutru. Se plimbă încet pe aleea din jurul clădirii, privind la peisaj, cu siguranță, familiar pentru epoca sa.

Bărbatul devine și mai confuz. Adam? Cum adică, Adam? Voia să ceară mai multe explicații, dar situația în sine era atât de ciudată încât simțea un nod puternic în gât. Vorbele îi ies cu greu și are impresia că oricâte explicații i-ar da tânăra din fața lui, nu va pricepe mare lucru. Se află într-o zonă total necunoscută, singurele lucruri familiare sunt casa și peisajul din jur, dar și acestea îi par cumva străine, oarecum artificiale. Amintirile nu-i revin decât pe fragmente, insuficiente pentru a-și da seama cine e cu adevărat.

— Ra, de ce m-ai numit Adam? Așa mă cheamă? Știi cumva cine am fost, cine sunt?

Fata îl privește cu același surâs cald în colțul buzelor.

— Adam, pentru că ești întâiul. Întâiul creat.

Bărbatul începe să aibă serioase îndoieli că tânăra e în toate mințile. Crede tot mai mult că cineva își bate joc de el. Dacă e o glumă, e destul de elaborată. Și dacă, totuși, a suferit un accident sau a luat-o razna, e aceasta o facilită medicală? Și unde sunt ceilalți pacienți?

— Ra, ești cumva medic? Spune-mi ce-am pățit. Am probleme mintale?

— Nu sunt neapărat medic, dar aș putea fi, dacă dorești, îi răspunde tânăra. Numai că, nu ești bolnav, nu ai nevoie de doctor acum.

— Și atunci, ce se întâmplă cu mine? Pare că cineva a făcut toate astea pentru uzul meu. Nu sunt, în niciun caz, atât de important. Pentru cine aș putea trezi un asemenea interes? Aș vrea să merg acasă. Deși... nu știu dacă mai am așa ceva.

— Ești mai important decât crezi, Adam, zâmbește fata din nou. Iar casa ta e aici.

Omul se ridică și se plimbă pe verandă, agitat. O privește pe Ra și peste figura ei se suprapune cea a fetei de la bar, care îi apare atât de des în amintiri. Cine ar putea fi? Scrâșnește din dinți și devine agitat. Pașii lui calcă apăsător pe lemnul verandei.

— Nu-mi pot aminti nimic fluent, Ra! Înțelegi? Numai frânturi, momente. Nu le pot pune cap la cap. Ce e cu amnezia asta?

— Nu e amnezie, Adam. Sunt momente dispartate din viața celuiilalt. Îi trăiești, parțial, bucuriile, tristețile, reușitele. Pe parcurs îți vei aminti mai mult, dar trebuie să știi că sunt și nu sunt memoriile tale.

Bărbatul o privește cu atenție, încercând să-și dea seama dacă își bate joc de el. Tânăra pare, însă, foarte serioasă.

— Cum ale celuiilalt? Ce vrei să spui? Că am amintiri false?

— Nu în totalitate false, Adam. Ești și nu ești el.

— Care el?!

— Aș vrea să te uiți puțin cu atenție la mine, îi spune Ra. Doar atât, să privești în ochii mei. Încearcă să fii calm.

Adam o fixează cu toată atenția de care e capabil în acest moment. E la volanul mașinii sale și rulează pe au-

tostradă cu peste 150 de kilometri la oră. Un blues de calitate răzbate din sistemul de sunet al autoturismului. E satisfăcut, azi va semna contractul cu EcoPolis, care îi va aduce o lucrare importantă. Bate ritmul cu degetele în volan. E pe banda a doua și trece pe lângă un autotren. Îl depășește apoi pe al doilea. Cel de-al treilea e la ceva distanță în față. Îl sună cineva și coboară o clipă ochii în jos, spre computerul de bord ce-i trece apelurile prin bluetooth. Autotrenul intră pe banda lui. Când ridică privirea, o macabră imagine cu încetinitorul, parcă, îi arată cum se înfige efectiv cu botul în spatele vehiculului enorm din fața sa. Izbitură groaznică, întuneric. Adam închide ochii, îngrozit, și aproape că se prăbușește. Amintirea, de o forță extraordinară, îl copleșește.

— Așa am... murit? Sunt totuși, mort? Aceasta e lumea de dincolo?

Lacrimi mari îi curg pe obraji, nestăvilite.

— Tehnic vorbind, nu ai murit tu. A murit celălalt. Dar... faci parte din el, cel puțin ca zestre genetică. Te-am recreat din el, Adam.

Bărbatul e, efectiv, șocat. Trebuie să se așeze.

— Cum adică, m-ați recreat? Întreabă Adam, după minute bune, când poate vorbi. Încetează Ra, nu mai vreau să fiu ținta ironiilor tale. Am citit și eu câte ceva despre ingineria genetică. Știu că nu am reușit încă să clonăm oameni. Plus că este și total interzis să faci astfel de experimente.

— Prietena ta, Adam, sau, mă rog, a lui, a dorit să i se preleveze mostre de ADN, pentru o bancă genetică ce toc-

mai apăruse în vremea ta. Urma ca aceste mostre să fie folosite când cercetările avansau suficient. Adam... ești foarte departe de timpul tău...

Bărbatul stă cu fața în mâini. Nu-și poate reveni din șocurile repetate, deși Ra gradează informațiile pe care i le dă. Este prea mult. Continuă, totuși, să creadă, în forul său intim, că e un vis, o farsă sau că și-a pierdut mințile. Ra este răbdătoare. Se ridică, se apropie de el și-i ia mâinile într-ale ei. Adam tresare, deși atingerea e blândă, chiar duioasă, cumva. Ridică ochii și o privește pe tânăra din fața lui.

— Vei afla mai multe, îi spune fata. Toate la timpul lor. Până atunci ești aici, cu noi, în siguranță. Trebuie să ne spui ce-ți dorești pentru a avea o ședere cât mai plăcută. Aici – și fata, face un gest, arătând de jur-împrejur –, e ceea ce credem noi că te face să te simți bine. Dar cu siguranță că tu ai mai multe necesități. Nu ezita să ne spui de ce ai nevoie.

— Să vă spun? Cine mai este aici?

— Acum, cu noi, nimeni. Dar dincolo, o întreagă lume.

Ra își deconectează avatarul și revine în cabinetul ei. To o însărcinase să reprezinte primul contact cu Creatorul. Sarcina asta cu multă responsabilitate o speriasse la început, dar acum o onorează. Accesase date ample din Arhiva P., la care aveau acces ilegal membrii organizației, pentru a putea interacționa cu omul recreat. Așadar, Creatorul este un... om. Creatorii sunt oameni. Iar Adam, în mitologia Pământului Arhaic, fusese primul om creat

de Dumnezeu, divinitatea din religiile monoteiste ale Terrei. Adică, Creatorul fusese, la rândul lui, creat? Ra procesase informații cu totul noi și bulversante despre credințele oamenilor, sistemul ei cognitiv făcând ceva eforturi să înțeleagă sensul religiei. Pentru prima întâlnire, deși la adăpostul avatarului realizat după modelul Creatorului, luase o doză de senz. Ra e un consumator constant de senz și iată că o ajutase mult în interacțiunea cu Creatorul. E convinsă că acesta căpătase încredere în ea, sigur, poate și pentru că nu mai văzuse pe altcineva. Ra trebuia să-l pregătească pentru momentul în care va vedea un terrian. Pentru condițiile vitale diferite de pe Terra. Stabilise însă un contact epocal și asta o copleșea. Nu-și imaginase niciodată că Pământul Arhaic, chiar dacă existase, să genereze astfel de ființe inteligente. E convinsă că studiile pe Creator vor releva o mulțime de surprize. Un creier și un corp biologic e pentru Ra și, desigur, nu numai pentru ea, aproape un nonsens. Și chiar dacă avusese mari rețineri în a se apropia de această ființă, până la urmă, încercase să-i câștige încrederea, printr-un gest omenesc pe care îl învățase din arhive. Și ființa, omul, reacționase! Spre surprinderea ei, operează cu noțiuni ce denotă inteligență avansată și o mare capacitate de abstractizare. Până la urmă, însă, nu așa ar trebui să fie? E, în fond, Creatorul.

Is se plimbă agitată prin micul apartament pe care i-l pusese la dispoziție Ot. Ot, despre care e sigură că face parte din VORC și nu e chiar oricine în acest misterios serviciu. Încercase în toate modurile să comunice cu Ze, cu cineva din afară sau cu vreunul din abonații ei. Blocajul e aproape total, dar într-o manieră subtilă, astfel încât când încearcă să acceseze datasfera, nu poate obține exact ceea ce o interesează. O duseseră pe centura Aurelia pentru un interogatoriu sau aici era unul din sediile VORC? Din cuiburile VORC, ar putea spune, pentru că întotdeauna fusese adversara decisă a ocultului. Iar din acest punct de vedere, VORC chiar avea o componentă ocultă. Suprafețele vitrate ale apartamentului îi oferă o perspectivă vastă asupra Terrei, văzută din spațiu, și chiar dacă acum poate nu e momentul, Is se așează puțin într-un scaun contractil pentru a medita la evoluția acestei planete fascinante. Dacă informațiile sunt reale, atunci, odată, cu mii de ani sau poate cu eoni în urmă, Terra fusese cu totul altfel. Nu construită de actuala ei civilizație de la început, ci îmbrăcată într-o tehnologie care poate că demonstrează măreția semenilor ei, dar a acoperit o misterioasă lume vie, într-un alt sens, desigur, decât ea sau alții ca ea. Cert e că motive persistente străbătuseră prăpastia timpului și ajunseseră să influențeze societatea lor. Senz-ul o ajutase pe Is să pătrundă în zone nebănuite ale percep-

ției, să descopere simțăminte noi și fascinante. Amplitudinea conștiinței ei crescuse astfel enorm, deși încă existau limitări. Și dacă, se întreabă Is, există o legătură între ceea ce deschide senz-ul în câmpul percepțiilor și miticul Pământ? Cumva, simulările preferate de cei care iau senz sau poate unii le adoră și fără, par a avea o conexiune cu enigmatică planetă. Dacă acțiunile VORC au avut loc într-un strat primordial și dacă există un oraș antic, atunci, poate, vreodată, ar fi putut exista și ființele strănii care l-au populat. Până la urmă, arta absolut în vogă a simulărilor își poate trage seva de undeva. Se gândise mult la asta, împreună cu Ze sau, de multe ori, singură. Trebuie să afle mai mult! Nu e numai jurnalismul, e o provocare personală. Numai că e ținută încă prizonieră aici, pentru cine știe cât timp.

Un apel. Is îl primește. Un perete devine translucid și lăptos. Prin el trece unul din oamenii lui Ot.

— Is, ești rugată să accepți o convorbire.

— Rugată? Până acum nu am prea fost rugată pe aici, dar fie! Cu cine?

— Nu printr-un sistem de comunicare. Personal. Trebuie să te duc pe Terra. Dacă accepți, firește.

Is simte din nou iritare. Ultima provizie de senz îi deschisese calea spre percepții elaborate, dar și spre reacții neprevăzute. Face câteva salturi și pune o mână pe pieptul agentului. Individul rămâne calm, pentru că e antrenat, dar devine încordat.

— Vreau să mă eliberați! Asta e o samavolnicie! Nu mai doresc să vorbesc cu nimeni! Am vorbit destul. Nu aveți de ce să mă țineți aici.

Is îl împinge, efectiv, pe agent, ceea ce nu i se mai întâmplase vreodată. Probabil nici individului.

— Trebuie să te calmezi. Nu ți-am spus încă cine vrea să-ți vorbească.

Is se oprește, atentă.

— Cine?

— Ai auzit de directorul VORC?

— Știam că asta sunteți! Știam! strigă Is, ca și când ar fi câștigat o luptă importantă. Stai, de ce ar vrea chiar directorul VORC să mi se adreseze? Ce se întâmplă?

— Trebuie să mergem!

Călătoria spre docuri e scurtă, pentru că agentul folosește trasee dedicate. Is e invitată să urce la bordul unei nave ciudate, cum nu mai văzuse. Ceva extrem de avansat. Așa înțelege, o dată în plus, că regimul acesta vechi are încă multe secrete. Chiar dacă nu e o natură tehnică, tânăra înțelege că naveta folosește un culoar Schrodinger pentru a ajunge extrem de rapid pe Terra. Asta înseamnă consum mare de energie și, deci, multe resurse.

Is se trezește undeva, în mijlocul unei ape imense. Pe un petec de sol. Soarele e la asfințit și coboară sub orizont, turnând flăcări portocalii pe suprafața apei. E așezată pe un fel de scaun arhaic, din fibre, iar sub picioarele ei e o materie fină, în mici valuri rostogolite uneori de briză. Alături de ea, un bărbat athletic, cu părul argintiu, pe un fotoliu asemănător. Pe o măsuță, între ei, o flăcăruie se zbate într-un bol transparent. Niciunde mobilier inteligent sau ceva de genul ăsta. Bărbatul privește relaxat la orizontul roșu. Is încearcă să-și adapteze coordonatele

senzoriale, dar nu găsește niciunde acest loc și pricepe rapid că e o simulare. Se întreabă automat cine o fi autorul. Un artist foarte cunoscut, cu siguranță, pentru că opera de artă are o frumusețe stranie. Mirosoare diverse, senzații oarecum bizare ajung la receptorii Isei, străbătându-i cu forță conștiința. Își amintește brusc de călătoria cu Penetratorul și de simularea unei întinderi enorme de ape, asemănătoare cu aceasta. Se întoarce spre bărbatul îmbrăcat în niște haine albe, de modă veche.

— Ești directorul VORC?

Bărbatul o privește. Ochii îi strălucesc în culorile apusului.

— Numele meu este Yo.

— E frumos unde m-ai adus. Dar ce fac aici?

— Ot. Ți-l amintești, nu?

— N-aș putea să-l uit.

— Probabil că ai să-l uiți. L-am arestat.

Is tresare. Lucrurile par să se complice tot mai mult și realizează acum pe deplin că se află pe o spirală care nu mai dă loc de speculații sau întoarcere.

— De ce vorbești cu mine, Yo? Trebuie să recunosc, mi se pare fascinant să am o întrevedere cu șeful unui serviciu care aproape că nici nu există oficial, dar e, de mii de ani, poate, păstrătorul stabilității societății noastre planetare. Totuși... nu sunt decât un jurnalist care caută să afle adevărul. M-ați răpit, practic. E un abuz, știi asta, nu? Cred că nu m-ai adus aici să-ți ceri scuze sau ceva de genul acesta. Și parcă nici nu mi se pare că mi-ai da informații și m-ai lăsa să plec.

Yo privește în continuare valurile nemărginitului ocean. Apa se întunecă treptat, pe măsură ce soarele coboară sub orizont.

— Știi unde ne aflăm, Is?

— Într-o simulare?

— Asta e Terra mitică. O parte din ea. Acesta e un ocean, una dintre marile întinderi de apă care acopereau planeta. Stăm pe o insulă, un mic petic de pământ în imensitatea oceanului.

— Pământ?

— Materia originară a planetei. În spatele nostru sunt palmieri, niște ființe vii, vegetale.

— Noi nu suntem vii, Yo?

— Nu în sensul în care erau aceste ființe.

Is e tot mai uimită de turnura discuției. Pe de altă parte, misterele care i se revelează o determină să creadă cu mai multă tărie că nu va ieși de aici cu aceste informații.

— Știi ce am făcut noi în Orașul Antic?

Is aproape că sare de pe scaunul împletit. Se setează imediat pe modul echilibrat.

— Chiar vrei să-mi dezvălui asta, Yo?

— Cineva, mercenarii unei foarte puternice organizații, au luat de acolo ceva foarte prețios. Nu am reușit să-i oprim. O organizație cu resurse impresionante. Cu membri din cele mai înalte niveluri ale conducerii acestei planete, în secret, desigur. Au luat ceva ce va porni o mare revoluție, Is. Va răsturna toate conceptele noastre, care rezistă de eoni. Ceva ce, de tot atâta timp, acest regim care, aparent, a pacificat pe deplin Terra, ține secret, pentru că i-ar determina sfârșitul, în mod inexorabil.

Is face eforturi disperate să înregistreze cuvintele directorului VORC. Are în continuare blocaje pe mai toate structurile comunicaționale. Nici datasfera nu răspunde, nici clusterul ei de date, care își face miliarde de update-uri pe secundă. Nu reușește să transfere povestea lui Yo pe nicio structură de analiză. Poate doar memora și atât.

— Mercenarii au luat de acolo o microscopică structură biologică vie. Din care organizația a recreat ceva. Pe cineva, mai bine zis. Pe Creatorul nostru!

Is are ceva asemănător cu o disonanță cognitivă. Cu toată memoria, sistemele și rațiunea ei prodigioasă, amplificată de accesul la structuri gigantice de informație, pentru prima oară în existența ei suferă un blocaj.

— Yo, nu știu ce vorbești, articulează Is când își revine. Cine a putut să ne creeze pe noi? Știi foarte bine cum am apărut și cum ne-am dezvoltat. Suntem ființe autonome, Yo, am evoluat mii de ani. Ne replicăm singuri. Ne alegem vârsta aparentă, înfățișarea, trăim mult. Cine ar fi putut să fie, în trecut, mai evoluat decât noi, pentru a ne putea crea?

— Am evoluat, într-adevăr, Is, dar nu am apărut întâmplător. Te-ai întrebat vreodată de ce arătăm așa? De ce suntem bărbați și femei, dacă nu avem nevoie de asta pentru reproducere? De ce ne îmbrăcăm așa, de ce avem aceste obiceiuri? De ce ne plac aceste simulări?

— M-am întrebat, Yo. Poate nu atât de profund și, în plus, nu am reușit să obțin răspunsuri pe măsură. Ceea ce mă uimește este că tu vorbești nonșalant despre așa ceva. Și nu știu ce este reproducerea.

— Nu ți s-a părut niciodată că imităm ceva, pe cineva? Un mod anume de viață? Creatorul nostru, Is, e de pe această planetă, spune apăsător Yo, arătând cu brațul în jur. De pe acest Pământ mitic, despre care o zdrobitor de mică fracțiune dintre terrieni știe. Pe el îl imităm. Pe el și semenii săi.

Is e atât de fascinată, încât nici nu se mai întreabă de unde știe directorul VORC toate astea.

— Nu am arătat întotdeauna așa. Creatorul nostru a creat, la rândul lui, tehnologie, până când s-a înconjurat de ea, până când această tehnologie s-a topit în el. A devenit ceva simbiotic, probabil pentru sute sau chiar mii de ani. A evoluat apoi, iar treptat am apărut noi: inteligenți, armonioși, puternici, aproape nemuritori. Am clădit această civilizație. Iar când am ajuns, într-un fel, la apogeu, am constatat că ceva puternic lipsește. O nostalgie anume după un înaintaș mult mai slab și firav decât noi, dar, Is, atât de special... Special prin chiar această aparentă slăbiciune. Îi datorăm totul, Is, și eu, unul, nu mai puteam împiedica asta. Nu mai pot obtura cu bună știință această extraordinară reîntâlnire.

— Vrei să spui că avem o asemenea ființă acum, aici? Am încercat să te analizez cu toate mijloacele, Yo. Nu știu dacă ești cine pretinzi. Practic, nu există.

Bărbatul surâde ușor.

— Nu ai să mă găsești niciunde, Is. Noi nu existăm în datasferă. Mai e și altceva în afara ei.

— De unde ai aceste informații?

— Există Arhiva P., Is, o bază de date accesibilă doar unor inițiați. Din fericire, cineva, nu știm încă cine, a avut grijă să păstreze aceste informații ce provin din timpuri imemorale. Și știi ce mă amuză, Is? Îi imităm destul de bine!

Is se ridică și se plimbă, agitată, pe plaja peste care coboară încet întunericul.

— Mă veți deconecta, nu? Nu pot deține aceste informații, nu ca un jurnalist, nu ca o persoană comună.

— Nu m-ai întrebat de ce l-am arestat pe Ot, unul dintre cei mai buni agenți ai noștri.

Is se concentra cu greu pe informațiile cruciale pe care i le oferise Yo și se întreba foarte serios de ce era ea aleasa.

— Pretextul a fost că s-a folosit de serviciile Harpistului.

— Ale cui?

— Harpistul e o entitate autonomă care manevrează spațiul și timpul într-un mod care nouă ne scapă. Îl urmărim de foarte multă vreme. Așa a reușit Ot aproape să pună mâna pe conducătorul grupului de atentatori, care a scăpat cu structura moleculară din care a fost refăcut Creatorul. A eliminat grupul, dar doi mercenari au reușit să evite blocada. E total în afara legii, desigur, să comunici cu Harpistul și să utilizezi talentul său. Dar motivul principal este că Ot ar fi putut intui ce am de gând să fac.... nu mă întrebi ce am de gând să fac?

Is tresare din nou. Nu o mai ajută nici măcar setările de echilibru, pentru că sistemul ei cognitiv e asaltat de aceste informații, care intră în profund contrasens cu cele

oficiale și chiar dacă tânăra a fost întotdeauna deschisă spre altceva și, cumva, pe o poziție contrară puterii, ca orice jurnalist care se respectă, acum perspectivele sunt covârșitoare.

— Aș vrea ca revoluția pe care o preconizăm să se producă, Is, rostește Yo. Nu numai că nu mă voi da la o parte, dar sper să fiu și de folos. Aș vrea să mă ajuți, pentru că nu am decât puțini oameni loiali în jurul meu. Ot nu se număra printre ei. Dar trebuie să avem răbdare. Deocamdată sunt directorul VORC și am toată puterea de partea mea. Vei rămâne, dacă ești de acord, reținută, dar în preajma mea. Îți vei juca rolul în continuare. Dacă nu aveam nevoie de tine, nu-ți spuneam toate astea, ci te-aș fi interogat până obțineam ceva.

— Ce m-ar putea asigura că nu vei face asta, imediat ce ieșim din această viziune?

— Nimic. Dar, Is, tu gândești ca mine și, de altfel, ca Ri. A, am omis asta, Ri e soția mea. Va afla și ea, curând, că sunt pe aceeași baricadă.

Adam sare din somn, speriat. Visele lui se întretaie, la limita coșmarului. Ultimele zile fuseseră pentru el un amalgam de uimire, neîncredere, panică, dar și, uneori, liniște. O liniște neobișnuită, dar generată probabil și de ambientul creat special pentru asta. Cu toate astea, se simte ca într-o cușcă, la zoo. Ra îi spusese că e departe de timpul său. Cât de departe? Și chiar e o clonă? Ceva re-creat? Ra îl asigurase că e mai mult decât o clonă. Dincolo de forma fizică foarte bună, dilemele morale îl macină constant. Tot nu înțelege cu exactitate ce caută în această lume. Încet, încet, pune cap la cap amintiri disperate și, totuși, nu reușește să recreeze un profil personal. Se ridică din patul cald și merge la baie. În oglindă, un chip puțin tras, cu ochii strălucitori, cu barbă de două-trei zile. Se spală încet, metodic, se bărbierește, se spală pe dinți. Gaz-dele lui îi puseseră totul la dispoziție și se întreabă, în cel mai naiv mod, de unde procuraseră toate astea dacă susțin că sunt departe de timpul lui. Și îl mai intrigă ceva. De ce îl numiseră Adam, după numele primului om creat? Ce să înțeleagă de aici? Fusesse atât de tensionat încât nici nu mai ascultase explicațiile Raei, dar așa ajunsese într-un punct mort. Ra îl vizita zi de zi, pregătindu-l parcă pentru ceva. Dacă, într-adevăr, există o brumă de adevăr în ce spune fata, planeta nu arată în niciun caz așa. Înseamnă

că e ținut într-un fel de terrariu. Pentru ce? Pentru cât timp?

Se îmbracă încet, lent chiar. De altfel, nu se grăbește niciunde. Afară, pe verandă, îl așteaptă Ra. Surâzătoare, proaspătă ca o zi frumoasă de primăvară, îmbrăcată cu o rochiță bleu și cu părul prins într-un coc neglijent. Adam iese pe verandă și se întinde, cerându-și scuze. Face câteva mișcări de încălzire.

— Ra, vezi copacul acela din depărtare?

— Da, îl văd, desigur.

— Hai să ne întrecem până la el! Tu n-ai deloc nevoie de mișcare?

— Să ne întrecem? Fata îl privește un pic confuză. Ochii ei verzi îl fixează întrebător, dar jucăuș, și e absolut adorabilă în acel moment.

Adam nu-i mai răspunde și o ia prin surprindere, zbughind-o pe drumul de țară. Ra rămâne un pic în urmă, pierzând startul, iar când își dă seama, o ia la fugă după el. Îl întrece cu o grație nenaturală și-l așteaptă în mijlocul drumului. Adam vine mai greu, gâfâind. Nu-i plăcuse să utilizeze aparatele de forță din dormitor, prefera mai degrabă să alerge în aer liber. Credea că se pricepe la asta, dar Ra îl depășise fără probleme. Îl lasă să o ajungă, apoi o zbughește spre copacul din depărtare. Râsetul ei, clinchet fugar pe câmpia rurală. Adam aleargă după ea, suflând ca o locomotivă. Când mai sunt câțiva metri până la copac, Ra pretextează o ușoară luxație și se lasă întrecută. Adam se prăbușește pe iarbă, suflând greu. Stă culcat pe burtă, să simtă pământul și își presează fața de

iarbă. Câteva fire îi intră în gură și le mestecă, amuzat. Seva lor îi declanșează o serie de amintiri confuze, de stări ludice. Ra se așează lângă el, acoperindu-și genunchii cu rochița. Îl privește cu surâsul ei dulce, ce dezvăluie dinții ca niște mici perle. Nu gâfâie și nu e transpirată deloc. Adam se întoarce pe spate, cu brațele sub cap și privește la cerul albastru, mereu senin, din care dogorește un soare orbitor, apoi la Ra, al cărei profil e conturat de soare ca un nimb strălucitor. O gădilă pe obraz cu un fir de iarbă și fata tresare. Râde și îi dă peste mână, în joacă. În iarba înaltă țiuie cosașii și un vânt slab adie, răscolind zeci de miresme diferite. E o zi de vară superbă și Adam privește în zare, spre dealurile îndepărtate. Într-o zi ar vrea să ajungă acolo, la orizont. Acum, însă, nu s-ar ridica. Pământul, cald, emană o anume energie, pe care o simte din plin. Totul îi aduce aminte de ceva, dar nu știe exact de ce. E o ceață persistentă peste anumite amintiri, pe care le percepe mai degrabă drept stări și știe că nu sunt ale lui. Ar vrea să aibă amintiri proprii. Un dor persistent după propriile experiențe începe să-l macine și știe că va trebui să treacă timp pentru asta. Iar copilăria nu i-o va reda nimeni. Va sări, efectiv, peste această etapă minunată, unică. Păstrează câteva amintiri din copilăria celui-lalt, dar acest lucru nu face decât să-i amplifice dorul după o asemenea experiență.

— Ra, știi ce e acela un copil? întreabă Adam, acoperindu-și fruntea cu un braț, pentru a se proteja de razele soarelui. Mijise ochii spre fată.

Tânăra îl privește un pic încurcată, mimând că trebuie să câștige timp pentru a răspunde.

— Un om... mai mic?

— Nuuuuuu! Adam izbucnește într-un hohot de râs sincer și o împinge pe Ra, în joacă, rostogolind-o în iarbă. Deși avusese o noapte plină de coșmaruri, dimineața aceasta se dovedea tonică pentru el.

— Ne naștem copii și devenim adolescenți, apoi, mai târziu, adulți, cum suntem noi acum. Nu știai asta?! se miră fals Adam, continuând jocul ludic.

Dincolo de avatar, Ra procesează permanent aceste informații, compilându-le cu cele din memoriile arhaice. Updatează permanent un profil al Creatorului, încercând să înțeleagă stările sale, percepțiile și... sentimentele. Aici, Ra, cu toate datele de care dispune, are o problemă. Sentimentul e ceva atât de vag, de volatil menționat în arhive, încât are nevoie de multă comprehensiune pentru a înțelege mecanismele intime ale ființei de lângă ea. Încearcă să compare, cumva, ceea ce crede că simte Adam, cu senz-ul. Cu stările pe care ți le permite administrarea lui. Ceea ce i se pare fascinant, omul de lângă ea, ființa biologică, Creatorul, călătorul în timp, nu are nevoie de senz! Pare că e plin de percepții și de sentimente care, de fapt, îl definesc. Nu știe dacă o ființă poate fi superioară prin această calitate, dar e magnetizată de tumultul din interiorul ființei pe care o cercetează, de versatilitatea sa desăvârșită. Așadar, nevoia de senz ar putea veni dintr-o memorie arhaică, dintr-o remanență de peste timp, care permite ființei să se comporte aleatoriu în raport cu uni-

versul? Fără setări, fără moduri diferite pe care să te transferi? Cu toate că Ra și semenii ei gândesc de miliarde de ori mai repede decât Creatorul, ea rămâne fascinată de această ființă, de felul în care creierul lui Adam este cablat biologic. Iar întrebarea mare, esențială, nu-i dă pace deloc: aici, în acest creier biologic, lent și limitat, a încolțit ideea care a dus la evoluția noastră?

Adam nu s-ar mai ridica de sub copacul umbros, printre crengile căruia razele soarelui le luminează jucăuș fețele. Începe să se contopească, treptat, cu acest ambient minunat, dar știe că, într-o bună zi, va trebui să facă ceva. Oricât ar părea de ciudat și poate de prematur, Adam simte că are un destin aici. Că va trebui să împlinească ceva. Că cine are de îndeplinit un scop, cu ajutorul său. Apariția sa aici trebuie să fie legată de ceva important. Începuse să creadă că nu avusese niciun accident, că nu se află, totuși, într-o facilitate de recuperare, dar, pe de altă parte, nici nu încerca să-și imagineze unde e cu adevărat. Se lăsase un pic, în voia sorții, iar întâlnirile zilnice cu Ra începuseră să-i umple sufletul de ceva nedefinit. Începuse să înțeleagă că Ra urmează un fel de program de acomodare și apoi inițiere, Adam bănuind că e vorba de coordonatele lumii actuale. Îi tot veneau în minte cuvintele Raei: „ești departe de timpul tău, Adam...”

Fata îl mângâie ușor pe frunte. Degetele ei, ca o briză, îi picură ceva special bărbatului în suflet.

— Adam, trebuie să mergem. Azi avem ceva de făcut.

— Nuuu, se alintă bărbatul, aș vrea să stăm aici o veșnicie. Am putea să nu mai plecăm niciodată, ce zici?

Adam se ridică în coate și o privește serios pe tânăra care îi surâde grațios, dar ridică din umeri.

— Eu aş sta, Adam, numai că... nu ne putem sustrage. Vreau să te simți cât mai bine aici, dar te asigur că va fi interesant.

Bărbatul mai joacă un pic rolul mofturosului, apoi se dă bătut. Se întorc pe același drum, dar când privește spre căsuța lui, Adam se oprește șocat. Cocheta clădire abia se mai distinge acum, dintr-un grup destul de numeros de clădiri ce închipuie un orașel. O micuță urbe, cu tot ce-i trebuie, magazine, mici bistrouri, chiar și autoturisme parcate lângă trotuar. Peisajul s-a rearanjat într-o zonă citadină cu șosele asfaltate, cu semne de circulație.

— Nu-ți fă griji. Fata îi pune o mână pe umăr. Le poți redesena cum vrei.

Adam tresare, dar nu mai pune întrebări. O urmează pe Ra, care îl duce într-unul din bistrourile cochete, amplasat nu departe de casa unde se regăsise la trezire. Se așează, și Ra se apleacă și ia de sub tejghea câte o băutură răcoritoare.

— Adam, ai dori să-ți amintești mai mult? Întreabă tânăra, fixându-l în ochi cu privirile ei verzi.

— Am o parte din amintirile lui. Da, aş vrea, desigur. Ar fi frumos să am amintirile mele, dar... sunt bune și ale lui. Cine știe, poate ne-am fi înțeles bine, ce spui? zâmbește un pic amar, Adam. Poate ar fi în regulă să-l cunosc mai bine.

— Mă refeream și la lumea ta, Adam. Ai vrea să o cunoști mai bine?

Bărbatul o privește, încurcat.

— Cred că... da.

— O vom face în ritmul tău.

Ra nu are cum să-l conecteze direct pe Adam la Arhivele P. Dacă ar fi putut să o facă, inițierea s-ar fi produs într-un timp atât de fulgurant pentru Adam, încât acesta nici n-ar fi simțit că s-ar fi scurs. Din păcate, astfel de conexiuni nu sunt suportate de către creierul biologic al Creatorului. Dar poate sintetiza pentru el elementele esențiale ale lumii sale. Oricum, Ra își adaptează permanent frecvențele cognitive pentru a reuși să se sincronizeze cu ființa cu care comunică.

Fata începe să-i vorbească. Îl învață despre lumea lui, îi arată imagini, construite după Arhiva P. Procesul va fi destul de lung, dar e singura posibilitate. Ceea ce îl va scurta, însă, speră Ra, este conexiunea dintre amintirile sale genetice, care se vor lărgi tot mai mult, ca o plasă, integrând informațiile pe care i le dă ea.

Sediul principal al Consiliului Planetar se află pe centura Octavia. De altfel, chiar dacă acest aspect e păstrat cât se poate de discret, enorma structură circumplanetară e cea mai bine păzită din punct de vedere militar. Cu toate că de foarte mult timp nu se înregistrase nicio amenințare serioasă la adresa celor cu funcții supreme pe Terra, Octavia rămâne un obiectiv inexpugnabil. Aici sunt concentrate toate instituțiile importante ale planetei. În plus, ea poate deveni, în cazul unei amenințări serioase, în orice moment autonomă, o imensă stație spațială sau chiar o navă gigantică ce se poate deplasa pe distanțe moderate în spațiu și poate asigura multă vreme existența miliardelor de locuitori sau de funcționari ce activează aici.

Yo nu e, desigur, pentru prima oară, pe Octavia, însă de fiecare dată apreciază măreția exterioară, dar mai ales interioară a structurii. Tot ce e pe Octavia este enorm. Ambele suprafețe beneficiază de imagini fabuloase ale Terrei. De pe cea interioară, planeta atârână, enormă, deasupra capului și parcă-i simți literalmente greutatea, în timp ce, de pe suprafața exterioară, poți avea impresia că traversezi un pod peste Terra. Traseul lui Yo, al adjunctului său, Ur, și al celor cinci agenți care-i însoțesc, e deja stabilit cu ceva timp înainte în memoria Octaviei, dar și a

sistemului de securitate al Consiliului. Întrevederea stabilită de entitatea supremă a Terrei va începe în mai puțin de o oră, cu participarea ministrului de interne, dar și a reprezentanților celorlalte ministere din Guvernul Terrian. Cu siguranță va exista un singur punct pe agenda acestei întâlniri. Yo și agenții săi folosesc mai multe platforme velo și elevatoare, unele de mare viteză, altele, mai lente, pentru a-ți permite să și observi impresionantele expresii ale arhitecturii terriene moderne. Spații imense, fluide, în culori ce evoluează de la alb strălucitor până la nuanțe de roz sau bleu pal, totul e o simfonie de forme ce se nasc una din alta, într-o impresionantă congruență de forme și unghiuri. Și totuși, sala de întrunire a Consiliului Planetar, deși foarte mare, e mai degrabă un spațiu funcțional, dotat cu mobilier inteligent, dar fără nicio urmă de fast. La astfel de întruniri, regula e să se participe în persoană, indiferent unde se află un membru al Consiliului, al guvernului ori altă autoritate invitată. Nu e permisă nicio altă formă de comunicare, oricât de avansată, și nicio simulare.

Grupul condus de Yo pătrunde în sala imensă de consiliu, de un alb-perlat, liniștitor, deși cu siguranță nimic nu va fi liniștitor astăzi. În mijloc, masa oficială, un fel de spirală, care se prelungește în sus, după rangul participanților. Cei zece consilieri supremi planetari stau la nivelul cel mai de sus. Fotoliile cresc din sol, cuprind corpurile celor invitați și spirala se populează repede. Nu e nevoie de niciun mijloc de amplificare, acustica e excelentă. Președintele Consiliului, Ren, cea care alesese la

deșteptare să fie o femeie relativ tânără, spre maturitate, face un semn că ședința poate începe. Ren e înaltă, suplă, tunsă foarte scurt, îmbrăcată în negru-violaceu. O altă regulă, bazată pe tradiție, statuează că membrii consiliului, ceilalți reprezentanți ai autorităților, trebuie ca la acest tip de întrunire să aibă talent oratoric. Nu sunt permise ilustrații directe pe sistemele cognitive, nici qubiți de date, nici simulări în spațiul sălii de ședință. Transferul informațiilor nu se produce prin intermediul datasferei, al clusterelor de date ale guvernului, instituțiilor sau cele personale ori cu ajutorul altei forme de stocare.

Nor, ministrul de Interne, înalt, elegant, în nelipsitul costum Frey, coboară de pe spirală și pătrunde în micul spațiu delimitat special pentru vorbitori.

— Ne temeam de mult de o asemenea escaladare a lucrurilor, se adresează cu voce plăcută asistenței, încercând să-și sprijine cuvintele cu gesturi elocvente. Doar că aș dori să-i liniștesc pe unii dintre onorații membri ai Consiliului. Lucrurile nu sunt scăpate de sub control!

Vorbele ministrului sunt acoperite de un vacarm care amenință să devină generalizat. Demnitarul se oprește și privește destul de calm în jur.

— Asta numești tu ținut sub control? Unul din consilieri se ridică.

— După o atât de masivă desfășurare de forțe în Primul Tehnostrat, după ce acțiuni ale voastre au scăpat în mass-media, devenind ample materiale de presă? Cetățenii n-au mai văzut atâtea forțe concentrate, de mii de ani. Nu puteați să fiți mai discreți?

Ministrul așteaptă să termine.

— Onorate, ai fost pus la curent cu ce s-a întâmplat jos? Sau, mai precis, de ce am deplasat acolo forțe ale serviciului secret și trupe militare?

— Desigur, am avut un atentat. Consilierii mei m-au informat că atacatorii au aruncat în aer o ieșire din Primul Tehnostrat.

— Așa este. Dar pentru ce au acționat astfel? Care era scopul atentatorilor? Nor încearcă, totuși, să nu fie malițios. Flerul senzorilor lui specializați îi spune că nu trebuie să întindă, totuși, coarda.

— Nu știm încă de nicio revendicare, nu? Consilierul se întoarce spre ceilalți colegi.

— Mai întâi ar trebui să știți cu toții că, acolo, jos, se află Terra primară, spune ministrul, apăsând.

Majoritatea consilierilor, dar și a membrilor guvernului sar în picioare. Cu excepția lui Ren și a reprezentanților Terrei, centurilor Aurelia, Octavia și Livia.

— Terra, cum? întreabă siderat un alt consilier.

Intervine Ren. Coboară agilă de pe spirală și vine lângă ministrul Nor.

— Colegi, li se adresează ea, cu voce limpede, celor prezenți. O să fiți puși la curent cu întreaga poveste. Trebuie să recunosc public că nici eu nu știu toate detaliile. Tocmai de aceea am convocat această ședință, pentru că avem o breșă de securitate. Vi, se adresează ea primului consilier care intervenise, nivelul vostru de acces la informații nu e egal cu al meu și al președinților Consiliului terrian, precum și al celor de pe centuri. O să discutăm

aceste lucruri și dacă trebuie să plătesc un preț politic pentru asta, o voi face. Până atunci, însă, avem o problemă gravă, cu implicații planetare profunde. Dați-mi un răgaz să o rezolvăm. Veți afla, în cursul acestei întuniri, tot ce e de aflat și vom decide cum acționăm.

Ren se retrage și-i face semn lui Yo să vină în locul ei, alături de Nor. Directorul VORC vine, metaforic spus, în lumina reflectoarelor. Asistența îl privește indecisă pe acest bărbat cu păr argintiu și costum sobru, negru, închis până la gât. Nimeni nu știe cine e. Nici măcar cei cu acces la niveluri înalte de informație.

— Numele meu este Yo. Sunt directorul VORC.

Un adevărat tumult de voci marchează cuvintele directorului. Nimeni nu-l văzuse vreodată pe Yo în persoană. Chiar la niveluri politice importante, despre VORC nu se cunoșteau prea multe. Aceasta era și explicația pentru care serviciul fusese atât de eficient, timp de milenii. Consilierii și miniștrii îl privesc cu nedisimulată curiozitate.

— Onoraților, am să încerc să fiu foarte sintetic, pentru că detaliile le veți primi în sistemele voastre cognitive. Vreau doar să creionez pentru voi o anume stare de spirit. Ceva fără precedent s-a produs pe planeta noastră, ceva legat de trecutul nostru foarte îndepărtat, dar mai ales de viitorul nostru, ca specie. Avem un creator! O ființă destul de mărunță, biologică, o entitate care, în urmă cu eoni, a inventat pentru prima oară tehnologia. Noi suntem rezultatul acelei tehnologii. Iar ea, acea ființă, Creatorul, a fost rezultatul creației și apoi, a evoluției de pe planeta lui: Terra. Sau, după denumirea arhaică, Pământ. Acea

ființă nu a dispărut! Acea ființă a supraviețuit. E aici, contemporană cu noi. A fost recreată de către o organizație extrem de puternică, ce o deține. Cunoaștem forța incredibil de universală a acestui Creator, în ciuda fragilității speciei sale. De aceea, ceea ce a făcut această organizație nu a fost decât să detoneze o extrem de periculoasă bombă cu ceas.

Yo lansează o comandă cognitivă și mai multe persoane din consiliu, șefi de ministere și de agenții sunt imobilizați în capcane Vertel. Cei vizați nu pot mișca decât foarte puțin și rămân pe loc.

— Ei sunt printre capii acestei organizații. Acum vedeți la ce nivel discutăm. Nu e o execuție publică, Onoraților, ci, consider eu, o intervenție chirurgicală, pentru a încetini acțiunile celor care îl dețin pe Creator. Ați primit deja pachetele de date ce conțin probe de netăgăduit vizavi de trădarea colegilor voștri. Mai departe, trebuie să decapităm Organizația și să găsim acea ființă. Nu ne putem permite să o lăsăm folosită în scopuri oculte.

În pofida celor întâmplare, tumultul fusese înlocuit de o tăcere mormântală.

— Adică, rostește unul din consilierii planetari, să ne temem atât de mult de o creatură dispărută de mii de ani? De o ființă biologică firavă, de pe o pretinsă planetă arhaică? Să fim serioși, cine ar putea crede că Terra a avut vreodată materie organică? Ești sigur că nu vânezi himere, directore Yo?

— Aveți cu toții date dintr-o arhivă numită P. Vă dăm acces la ea. Vă rog să le consultați. Nu îl veți mai subestima pe Creator, vă asigur.

Yo trimisese între timp toate informațiile necesare Consiliului Planetar, pentru a nu mai răspunde la întrebări, consiliu văduvit de doi membri, la cel mai înalt nivel, precum și de alte figuri publice, în poziții importante. Întrunirea căpătase apoi un caracter mai mult tehnic. Yo și ministrul Nor se coordonasera cu președintele Ren și cu alți responsabili ai Consiliului Planetar, pentru a pune la punct o strategie eficientă.

Și măsurile luate de To sunt fără precedent. Pe de o parte, își coordonează oamenii să facă față unor eventuale represalii, infiltrându-i adânc în sânul puterii. Chiar dacă arestarea multor membri ai organizației fusese o lovitură importantă pentru guvern și o pierdere destul de mare pentru Organizație, To se repliază. Anii lungi de trăiri interioare, de căutare de sensuri, de rațiuni, de autodeterminare, îl obosiseră un pic, paradoxal, prin inacțiune. Așa că era timpul să acționeze și trecerea la acest nivel îi readusesese acea vitalitate, dacă ar fi folosit un termen din domeniul biologicului, de care avea nevoie pentru a putea continua. Pe de altă parte, intensifică cercetările asupra Creatorului și extinde amplitudinea contactului cu el. Nici nu avusese prea mult timp, ocupat cu coordonarea acțiunilor, alături de asociații lui, să studieze foarte atent ceea ce aflaseră studiind enigmatică ființă. Se ocupa de acest lucru în special Ra, dar poate că era momentul să diversifice comunicarea. Constatase un entuziasm fără precedent la tânăra savantă, care petrecea benevol foarte mult timp cu subiectul ei. După ce pregătirea Creatorului se va fi terminat, schimburile culturale ar putea fi declanșate. Creatorul și... creatul, în același timp, așa cum îl prezentase celor din Organizație, ființa numită Adam, este efectiv martorul viu al unei lumi demult apuse și acest

lucru îl face fascinant. Conexat cu memoriile vaste din Arhivele P., Pământeanul devine un lucru și mai prețios, care poate răsturna din temelii ordinea actuală. Pe care To și alții ca el nu și-o mai doresc. Evoluția, în urma cutremurului profund produs de Adam, ar putea exploda în cu totul alte sensuri decât cele actuale, To e încredințat de acest lucru. Trebuie însă să grăbească pregătirea Creatorului, pentru a se apropia de momentul contactului. Lucrurile se precipită și To știe că va fi tot mai greu să studieze liber și temeinic ce poate reprezenta Adam. Așa că rolul creatorului va trebui, probabil, să devină mai pregnant mai repede decât preconizase. To este conștient de forța regimului actual și de resursele vaste de care dispune VORC, principalul său inamic în această... nu știe cum să o numească. Confruntare? Poate. Probabil, odată, cineva va înțelege că există până la urmă, sau ar trebui să existe, o singură baricadă. Această societate nu mai poate continua așa, fără să ajungă la o sinistă dictatură. Apariția Creatorului ar putea duce la un reset amplu pe toată planeta și To e convins că cetățenii au nevoie de asta. Numai că, poate, acum nu realizează. Accesul la datasferă îi face pe terrieri puternici, dar numai aparent. Lucrurile cu adevărat importante nu se stochează acolo și sunt controlate de forțe de care nu știe nimeni. Cât despre arestările din Consiliul Planetar, To e convins că, dincolo de slăbirea Organizației, cineva vrea să ajungă la el. Acțiunile celor care vor să intre cât mai adânc în structura de conducere a Organizației sunt ca un clește care se strânge treptat, până se ajunge în vârf de tot.

To o apelează pe Ra și i se înfățișează în laboratorul acesteia. Tânăra are o mică pauză, se deconectase de la avatar.

— E uimitor. Fata este entuziasmată peste măsură. Nu are nici pe departe capacitatea noastră de calcul, de analiză, dar posibilitățile sale de sinteză, de abstractizare, sunt extraordinare. I-am analizat creierul. Pentru o evoluție biologică este foarte avansat, sigur, păstrând niște limite. Cablajele sale naturale sunt altfel decât ale noastre. Ce nu reușim să găsim este sediul emoțiilor, al entității pe care ei o numesc suflet. Aceste ființe, To, și-au transformat magistral slăbiciunile în virtuți.

— Crezi că e pregătit pentru contact, Ra?

— Dacă mă întrebi pe mine, nu încă. A făcut mari progrese, e drept, dar To încă ne crede oameni. Avatarul meu a fost bun la început, dar acum... cred că s-a familiarizat prea mult cu mine. Cred că mă percepe ca pe... una de-a lui. Uneori chiar am impresia că începe să simtă ceva pentru mine.

— Ra, noi nu simțim decât cu senz sau, dacă ești ca mine, după câteva sute de ani de transcendență. De muncă istovitoare. Și chiar și așa, cu limitele de rigoare. Fascinant e că acest Creator nu are nevoie de astfel de adjuvante. Ba chiar pare făcut tot din aceste elemente subtile. Uneori mă întreb de ce or fi ales calea asta? Cum au început să creeze tehnologie? Sigur, le datorăm, chiar dacă indirect, faptul că suntem acum, aici. Iar întrebările noastre și-ar putea găsi răspunsul, poate mai repede decât credem. Trebuie să grăbim procesul, Ra. Nu mai avem timp.

Peisajul e fascinant, în felul lui. Dacă ocupanții veloglisorului nu ar fi analizat, în prealabil, informații ample, le-ar fi putut părea ca provenind de pe altă planetă. Forme de relief naturale, munți arizi, văi, canioane, albi vechi de râuri și fluvii secate, funduri de oceane pline de roci și praf, un uriaș concert de forme geologice sub cerul apăsător al Primului Tehnostrat. Un soare artificial se învâрте – aidoma viziunilor arhaice, cu Pământul în centrul universului – în jurul acestei planete interioare. Naveta alunecă la joasă altitudine, ocolind formele de relief mai înalte, coborând sau urcând când e nevoie. Drumul este cumva și o călătorie de inițiere. Din acest motiv se alesese un zbor la joasă înălțime. Deși analizaseră materiale cognitive despre Terra mitică, prezența aici a pasagerilor veloglisorului are ceva special. Chiar și Ren, președintele Consiliului Planetar, se afla pentru prima oară aici. Când fusese aleasă, i se oferiseră toate informațiile pe care trebuia să le dețină la nivelul funcției ei. Printre acestea se număra și existența unei Terre interioare, sub tehnostaturi. O planetă din astfel de materie, sub imensitatea arhitehtonicii planetare pe care o construisese civilizația ei, îi părea Renei și, de altfel, oricui, ceva absolut fabulos. Mai ales că vorbim de căminul pretinsului creator. La bordul navetei, Ren e însoțită doar de câteva dintre cele mai lo-

iale persoane: agenții și consilierii ei personali. Călătoria aceasta, practic, nu există, ea nu lasă nicio urmă, în nicio realitate, fie cea universal acceptată, fie virtuală. Ovoidul întunecat al navei glisează în viteză, fantomatic, peste relieful frământat de jos căutând un loc anume. Coboară apoi fulgerător în fundul unui ocean, străbate orizontal zeci de kilometri, ajungând în fundul unui hău geologic. Pătrunde rapid printr-o grotă, apoi urcă aproape frecându-se de pereți aspri de stâncă. Ieșirea la suprafață descoperă un munte imens, cu creste ascuțite care par să se avânte spre cerul tehnostatului, cu platouri înguste. Aici, în această pustietate, o clădire arhaică. Pare mică, dar când te apropii de ea, nu mai e așa. E destul de mare, iar arhitectura ei pare împletită cu elemente terriene moderne. Clădirea e amplasată la marginea unui platou îngust, părând că se poate prăbuși oricând în prăpastia de dedesubt. În fața casei, câteva elemente de mobilier vechi, aproape și ele de hău. Naveta virează ușor, apropiindu-se de clădire, apoi coboară silențios și se așează la câțiva centimetri de sol, vibrând în câmpul de energie generat de retroduze. Unul dintre pereți își schimbă compoziția, muindu-se până la transparență. Dispare cu un zumzet ușor și Ren coboară, uitându-se în jur. O urmează agenții de securitate, care iau o formațiune de protecție. Ceilalți rămân în naveta care urcă ușor câțiva metri, apoi se situează pe o poziție defensivă. Ren se îndreaptă spre scaunele arhaice de pe marginea prăpastiei. Înainte să ajungă, din clădire ies patru persoane. Două femei și doi bărbați. Înalți, filiformi, îmbrăcați în straie cenușii. Când se apro-

pie, Ren are un mic șoc. Cei patru sunt identici. Bărbații arată la fel, iar femeile, aidoma. Este o chestiune cel puțin extravagantă, pentru că în societate nimeni nu vrea să semene cu nimeni. Renei i se face semn să ia loc. Președintele se așează, un pic încordată. Ambele perechi o privesc fix, parcă ținându-i-o în scaun. Ren umblă la setările personale, editând un amalgam de protecții și de reacții adecvate momentului.

— Te numești Ren. Corect?

Cel care deschisese gura e unul dintre cei doi bărbați.

— Sunt președintele Consiliului Planetar, rostește Ren.

— Știm cine ești. Voiam să fim siguri că ți-am reținut numele.

Aroganța bărbatului o deranjează pe Ren. Se foiește, nemulțumită, pe scaun. Cei patru continuă să o studieze, cumva, ca într-un laborator. Femeile, cu păr lung, de o culoare gri praf și cu ochi întunecați, poartă sub urechi un soi de implanturi vechi, iar pe frunți niște diademe demodate, care par însă a avea un rol funcțional.

— Știi de ce te afli aici?

Ren se abține cu greu să nu izbucnească. Conștiința ei tinde să suprascrie setările de echilibru inițiale.

— Presupun că pentru a vă întâlni, reușește să articuleze președintele.

— Ren, vorbește una dintre femei. Tu nu însemni nimic. Orgoliul tău e în acest moment ceva atât de lipsit de sens, încât nici nu merită să-l pomenim. Lucrurile sunt mai serioase decât bietul tău orgoliu sau decât mărunta și anosta ta funcție.

Ren aproape că se ridică de pe șezlongul vechi.

— Mi s-a recomandat să vă întâlnesc. Mi s-a recomandat, accentuez. Am venit mai mult din curiozitate. Am niște informații vagi despre voi. Poate ar fi momentul să-mi spuneți cine sunteți, pentru a repune discuția pe poziții de echilibru. Cred că, dincolo de protocol și de un respect firesc pentru demnitatea mea, ar fi o chestiune de educație.

Un rictus apare deodată, în mod straniu, pe buzele tuturor celor patru. Chiar și pentru Ren, familiarizată cu lucruri neobișnuite, scena pare grotescă. Și deodată, o presiune imensă apasă pe sistemul cognitiv al Renei, fixând-o în scaun. Senzația devine insuportabilă, după ce toate protocoalele ei interne sunt suprascrise. Nu poate lua legătura cu agenții care o însoțesc, nu poate face nimic. Chiar și cel mai important protocol de comunicare de urgență, destinat doar președintelui Consiliului Planetar și încriptat printr-un algoritm cuantic, e blocat în acest moment. Ren pare că se află în mijlocul unui vid întunecat și rece, o paralizie groaznică în care se zbate, neputincioasă, doar conștiința. După un timp, care Renei i se pare o veșnicie, presiunea slăbește. Femeia e aproape echilibrată, dar nu poate comunica în exterior. Poate doar asculta și procesa informație.

— Acum cred că putem vorbi, Ren, nu? întreabă unul din bărbați, privind-o așa cum, probabil, își privește o santinelă Vex ținta.

— Ci... cine sunteți? articulează cu greu Ren, al cărui sistem cognitiv încearcă din răspuțeri să reintre în parametri normali.

— Ren! Familia noastră e cea mai veche de pe această planetă, vorbește unul dintre bărbații filiformi. Dominăm, dinastic, Terra, încă de la apariția primilor terrieni. De milenii întregi influențăm destinele voastre. Sau, mai bine spus, ne jucăm cu ele. Bietele voastre prestații, dramoletele în care vă închipuiți că puteți conduce ceva, sunt doar jalnice piese într-un decor nevolnic. Puterea adevărată este aici, președinte al Consiliului Planetar. Aici, la noi!

Dincolo de disonanța cognitivă continuă pe care o încercă Ren la receptarea acestor informații, femeia explorează toate posibilitățile de a-și reface comunicările. Nimic nu răspunde. Nici protocolul cuantic, nici canalele de securitate speciale, nici comenzile cognitive pentru desfășurarea forțelor militare. Nu poate contacta nici VORC, ceea ce pune presiune pe setările ei de siguranță.

— VORC știe de voi! Directorul serviciului mi-a sugerat să vin aici. Vreau să vorbesc cu Yo!

Noi rictusuri pe fețele celor patru.

— Yo și VORC sunt alte piese pe aceeași scenă a nepuținței voastre, rostesc cele două femei, într-un glas. Ne-am folosit de el pentru a te atrage aici.

Ren caută să restabilească contactul personal cu Yo, dar, evident, e imposibil. Nu știe cum fac cei patru aceste lucruri, încă faptul că e blocată de minute întregi, ea, cel mai puternic om de pe planetă în acest moment, o determină să accepte, cel puțin formal, că are de-a face cu cineva care deține resurse ieșite din comun. Îi vine greu, însă, să creadă că această fanfaronadă ar putea avea, totuși, o bază reală.

— Dar, Ren, trebuie să te relaxezi. Nu ești prizoniera noastră. Trebuie să știi, însă, cine conduce cu adevărat.

— Acțiunile voastre de operetă nu mă pot determina să vă cred, replică Ren. Nu știu cum ați reușit să mă blocați, dar asta nu face din voi niște lideri misterioși, ci mai degrabă niște scamatori. Abili, ce-i drept.

Cei patru nu mai zâmbesc. Ren primește un complex mesaj cognitiv, care o transpune instantaneu pe o stradă din Tehnostratul 12. O arteră aglomerată, cu sute de clădiri de birouri, înălțându-se, aciforme, spre cerul realizat de plafonul tehnostatului superior. Viziunea e în timp real. La baza uneia dintre clădirile în care activează câteva mii de persoane apare un fulger albăstrui. Imensul imobil se prăbușește, într-o implozie gigantică, urmat de alte trei. Haosul e total. După doar câteva secunde, un roi de drone de salvare umple zona. Ruine din metal topit, grinzi contorsionate umplu căile de acces din jur, antrenând cu ele inclusiv diverse construcții mai mici sau vehicule aflate în zonă. Imediat, în percepția Renei apar reportaje de la fața locului, care prezintă amploarea dezastrului. Ren revine în fața celor patru.

— Vorbim serios, președinte al Consiliului Planetar, rostesc într-un glas cei patru. Dacă nu exista actuala criză, n-ai fi aflat nici măcar tu, niciodată, de noi.

Ren continuă cu încăpățănare să încerce să comunice, dar blocada informațională a celor patru continuă. Un nou mesaj și Ren se trezește pe suprafața externă a Terrei, acolo unde Tac, partenerul ei, lucrează la întreținerea unor arii cu senzori de distanță mare. Tac e inginer și coordo-

nează o echipă de tehnicieni. Din nou, imagini în timp real. Ren tresare puternic. Deasupra lui Tac, la mare înălțime, evoluează un obiect necunoscut, un fel de navetă. O scurtă simulare indică faptul că partenerul Renei poate fi în orice secundă ținta unei arme avansate de pe navă.

— Dacă i se întâmplă ceva, niciunde, dar niciunde pe planeta asta, fie și în fundul Terrei mitice sau unde vreți, nu vă veți putea ascunde. Dacă ați fi dorit ceva anume de la mine, puteați doar să-mi cereți, rostește Ren, apăsător. În aceste condiții, chiar dacă, pentru moment, voi face ce vreți voi, ne vom afla în război pe veci.

— Nu avem timp de așa ceva, spune unul dintre bărbați. Ren, dorim doar să ne asigurăm că vei înțelege cine suntem și că vei fi cooperantă. Nu-ți cerem mai mult. Iar pentru un război cu noi, tu ești prea mică. E contraproductiv pentru tine să angrenezi structurile oficiale ale Terrei în așa ceva. În plus, nu te va urma nimeni.

— În definitiv, ce vreți? Haideți să scurtăm mascarada asta! Mie nu-mi pareți decât niște teroriști.

— Ren, nu avem timp, repet. Acestea sunt niște mici demonstrații. Am vrut doar să ne iei în serios și o să ne iei. Ai să mai vezi dovezi ale puterii noastre nemărginite. Îl vrem pe Adam, Ren!

— Pe cine? Ce fel de nume e ăsta?

— Îl vrem pe așa-zisul creator, Ren! Trebuie să ni-l aduci!

— Pe Creator? Așa îi spun doar cei din organizația care îl deține. Din păcate și noi îl căutăm.

— Nu ne interesează ce căutați voi! Ni-l aduci pe Adam! Și cu asta, întrevăderea noastră s-a terminat.

Se ridică cu toții, grotești, ca niște variante gemene ale unei piese absurde. Ren pierde contactul cu realitatea și, în secunda următoare se află în naveta cu care venise. Unul dintre consilierii ei îi scanează sistemele, încercând să se asigure că totul e în regulă.

— Unde m-ați găsit, întreabă Ren, încă sub efectul scărilor de siguranță.

— Ai apărut direct aici, în navetă, o informează unul dintre agenți.

— Cum adică am apărut? întreabă nelămurită Ren.

— Nu știm, o formă de distorsiune te-a adus brusc aici.

— Cât am lipsit?

— Câteva secunde.

— Întoarce naveta pe fostele coordonate! ordonă Ren.

— E imposibil, răspunde agentul. Nu mai avem o asemenea țintă. Clădirea la care te referi nu există acolo. Sau nu mai există.

Ra face o drumeție cu Adam la un lac din apropiere. Oricât de surprins ar fi fost, Creatorul învățase până la urmă să-și reconfigureze peisajul așa cum îi plăcea. Se întrebase de zeci de ori cine de pe Pământ ar deține o asemenea tehnologie. Iar răspunsul era doar unul singur: nimeni! Fata pășește agale, pe lângă el, îmbrăcată într-o rochiță albă, diafană, dintr-un fel de in. Părul e strâns cu o fundiță tot de culoare albă. Adam trage cu ochiul din când în când la ea și un soi de căldură îi umple sufletul. Nu știe cum să catalogheze aceste stări, dar, până la urmă le pune pe seama faptului că e pe cale de a face o pasiune pentru Ra. Cu toate că e un context cel puțin ciudat să te îndrăgostești. Drumul spre lac trece printr-o pădurice de un verde crud. Un vânt cald adie ușor, clătinând crengile copacilor. Ra o ia uneori înaintea lui, fredonând o melodie și ținând fericită. Adam se întreabă câteodată dacă gesturile calde, uneori chiar tandre, pe care le face pentru el țin de programul la care e supus sau fata chiar se simte atrasă de el. Mersul prin aerul curat îi face atât de bine încât azi ia aceste întrebări și chiar și pe altele, mai delicate, mult mai ușor. Ajung la lac. E o întindere nu prea mare de apă, limpede și liniștită, în care se oglindesc copacii de pe mal, cu coroanele ca niște rădăcini. Adam se așează pe o băncuță, lângă apă și o cheamă pe Ra lângă el. Fata se așează și

Adam îi admiră în sinea sa genunchii delicați, perfecți, ieșiți de sub rochița de vară. Ra își balansează în joacă, picioarele.

— E un lac unde mă aducea tata când eram copil, povestește Adam. Sau îl aducea, dacă vrei, dar acum mă simt una cu el, cu celălalt. La început nu, dar acum am tot mai multe dintre amintirile lui, Ra și deja aproape că nu mai fac diferența. Știi ce e curios? Că nu mă mai deranjează asta. Am fost și copil, prin el, draga mea, Ra. Mă gândeam că asta am pierdut pentru totdeauna, dar uite că Dumnezeu a făcut să am aceste trăiri unice.

— Cine e Dumnezeu, Adam? Te-am mai auzit, știu că e vorba de o figură din panteonul vostru religios, dar, vorbești de parcă destinele voastre ar fi depins în totalitate de el.

— O figură? Nu, Ra, Dumnezeu nu e o simplă figură religioasă. Este Divinitatea atotputernică, creatorul Universului întreg. Ne-a făcut după chipul și asemănarea Sa, suntem parte din el. Atât de mult ne-a iubit, încât, pentru a ne izbăvi de păcate și-a jertfit unicul său Fiu, care a murit pe cruce pentru noi și a înviat în a treia zi. E o poveste lungă, Ra, am să ți-o spun odată, toată, dacă vrei.

— Știi că și ție ți se spune Creatorul?

Adam tresare, șocat.

— Ra, ai spus cuvinte greu de înțeles pentru mine. Mai întâi că mă cheamă Adam, pentru că sunt primul creat. Apoi, îmi spui Creator. Lucrurile devin tot mai ciudate pentru mine. Dumnezeu v-a creat și pe voi, oamenii din acest univers, în care mă aflu nu prea știu exact din ce motiv.

Fata se uită la el, serioasă. E adorabilă, cum îl privește, de sub sprâncenele ușor încruntate, dar parcă gata să izbucnească în râs.

— Adam, pe noi nu ne-a creat Dumnezeu. Tu ne-ai creat!

Bărbatul se uită atent la fata minunată de lângă el, căutând o urmă de ironie pe fața ei, dar nu o găsește.

— Și... nu suntem oameni, Adam. Pe tine te-am numit după primul om creat de Dumnezeu, din religia voastră. E aici un fel de paradox. Tu ne-ai creat pe noi, noi te-am recreat pe tine. Ești noul Adam!

Ra zâmbește cu dinții ei perfecți, dar bărbatul simte că e ceva serios. Revelațiile acestea în cascadă îi clatină din temelii convingerile.

— C... c... cum puteam eu să vă creez, Ra?

— Nu tu, personal, Adam. Cei din seminția ta, semenii tăi, oamenii. Tu, însă, ești singurul lor reprezentant. Oamenii nu mai există de milenii, Adam. I-am uitat complet. Cineva, însă, a prezervat amintirea lor, viziunea lor despre cum arăta odată această planetă. Problema e că foarte puțini dintre terrieni știu sau cred acest lucru. Iar alții caută din răspuțeri să mențină secretă această revelație. Nu toată lumea se bucură că te-am readus la viață, Adam.

Bărbatul tace. E copleșit și, pentru prima oară crede că nu e nebun, nici Ra nu pare lunatică și nu se află într-o clinică de recuperare. Dar, dacă nu sunt oameni, ce sunt?

— Ți-am spus mai clar toate astea, Adam, ca o parte importantă a pregătirii tale pentru lumea în care te afli. Nu mă refer la aceasta – fata își rotește brațul, descriind peisajul din jur – ci lumea reală.

— Aceasta nu e reală, Ra?

— Ba da, este cât se poate de reală. E o mostră din lumea ta, Adam. Dar lumea noastră arată cu totul altfel.

— Ra, ai spus că voi nu sunteți oameni. Ce sunteți, atunci?

— Suntem terrieni, Adam. O civilizație pe care tu ai să o descoperi curând.

— Și tu, Ra? Înseamnă că nu ești cum te văd eu? Cum nu ești om? Ești aidoma mie, te pot vedea, atinge, simți. Pot chiar să-ți miros parfumul minunat.

Adam îi mângâie părul, într-un gest tulburător de tandrețe. Ra își lasă capul pe umărul lui. Inima lui Adam o ia razna. Revelațiile recente, fata extraordinară de lângă el, toate îl dau peste cap.

— Ra, nu vreau să se oprească asta!

Știe că reacționează ca un copil, dar nu se poate stăpâni.

Ra îi cuprinde mâna în palmele ei calde.

— Nici eu, Adam. Experiența cu tine m-a transformat iremediabil. M-a îmbogățit. Dar, trebuie să-ți îndeplinești menirea. Vom reveni aici, dar pregătirea ta, cel puțin o primă etapă, s-a încheiat.

Ra face un semn în aer și peisajul din jur se rearanjează din nou. Sunt acum, amândoi, în fața unei porți frumoase, din lemn, care închide două porțiuni de gard înalt, care vin parcă de niciunde. Ra îl ia de mână, ca pe un copil.

— Adam, o să pătrundem prin acea poartă. Nu vei păți nimic, doar ne vei cunoaște. În fond, nu suntem chiar atât

de diferiți de tine, Creatorul nostru. Ai să te obișnuiești cu noi.

Un declic, întuneric și... o încăpere vastă, cu pereți translucizi. Adam clipește speriat. Poartă ceva, ca două pastile metalice, pe lateralele nărilor, și în picioare încălțăminte ciudată. În rest, are hainele lui. Se uită în jur. Lângă el, o ființă înaltă, de peste doi metri, dar suplă, cu părul lung, îmbrăcată în ceva mulat de culoare închisă. Ființa se întoarce spre el. Pare o femeie, iar trăsăturile îi sunt oarecum familiare. Fața îi e alburie și niște linii subțiri, negre, drepte, îi conturează principalele trăsături. Mâinile, degetele, poartă și ele un fel de linii de demarcație. E, cumva, un amestec fascinant între o ființă vie și ceva... parcă artificial. Adam se întoarce și dă cu ochii de o a doua ființă. Un bărbat la fel de înalt, îmbrăcat și el funcțional, cu veșminte de culoare închisă, ce-i acoperă tot corpul, în linii de croi, însă, nenaturale. Seamănă cu femeia. Același amestec straniu de ființă hibridă. Cei doi încep să producă un sunet întretăiat, ca un zumzet intens și alternativ, provenind când de la bărbat, când de la femeie. Când zumzetul cu tonuri uneori stridente încetează, cei doi se privesc și mici schimbări și transformări, pe fețele lor mobile, conduc la ideea că ei comunică. Apoi, femeia se întoarce din nou spre el și vorbește cu voce inteligibilă și sonoră.

— Bine ai venit, Adam!

Bărbatul tresare puternic și aproape se dezechilibrează de surpriză. Unde e Ra? Unde se află el? Dincolo de poarta la care îl dusesese fata? Și ea unde a dispărut?

Femeia înaltă vine în fața lui. Îl privește și pare că schițează un zâmbet.

— Adam, eu sunt Ra.

Bărbatul se dă cu un pas înapoi. Cu toate că, într-un fel, fata îl prevenise, surpriza e greu de înghițit. Femeia se întoarce spre bărbatul din spatele ei și emite iarăși acel zumzăit prelung, pe diferite tonuri. Bărbatul îi răspunde în tonalități asemănătoare. Oare vorbesc?

— El este To, Adam. Cel care te-a trezit.

— Cum de vă înțeleg?

— Ți-am instalat un implant, Adam. Ne înțelegi și te înțelegem. Numai așa putem comunica. Ne adaptăm ritmul vorbirii, al schimbului de informații, pentru nivelul tău.

— Mai înainte ați vorbit?

— Da, Adam, am vorbit între noi. Comunicăm mult prea repede pentru tine și cu siguranță că auzi cuvintele noastre ca pe un zgomot neinteligibil.

— E ca un zumzet...

— Așa percepi tu, pentru că e vorba de ceva prea rapid pentru auzul și capacitatea de decodare a creierului tău. Spun asta fără nicio aroganță. Pur și simplu, suntem diferiți din acest punct de vedere. Noi am evoluat altfel.

Adam își pipăie cele două pastile de pe nas.

— Aerul nu e total respirabil pentru tine, Adam, explică Ra. Trebuie să le porți permanent, în afara spațiului tău. Iar fără încălțăminte pe care ți-am dat-o, ai obosi la fiecare pas. Gravitația e ceva mai mare decât cea cu care ești tu obișnuit.

Adam privește în jur, dar nu percepe nimic familiar. Vede lângă el, cu coada ochiului, o mișcare și se ferește brusc. Din sol înflori un obiect alburiu, care luă forma unei cupe. Bărbatul îi face semn să se așeze. După mai multe ezitări, Creatorul se așează și, imediat, obiectul se prelinge pe formele corpului său, dându-i o incredibilă senzație de confort. Cei doi folosesc și ei obiecte asemănătoare.

— Adam, îi vorbește To, trezirea ta este cel mai important lucru care i s-a întâmplat acestei planete de eoni întregi. Aș vrea să înțelegi bine acest lucru. Ești încununarea unor aspirații foarte vechi ale noastre. Vezi tu, noi, și alții ca noi, am încercat să ne depășim propria aroganță, propriul orgoliu, de mare civilizație. Am încercat să privim dincolo de realizările noastre tehnologice, impresionante, e drept, și să vedem de unde venim cu adevărat. Apariția și evoluția noastră nu putea fi doar un simplu accident, așa cum știi că și mulți dintre semenii tăi credeau despre voi. Vei cataloga poate acest lucru drept o naivitate, dar am vrut să știm cu adevărat cine ne-a creat și numai tu ne puteai răspunde la întrebarea asta, în mod direct. Ne învârtim în același loc de mii de ani, Adam, dincolo de ce am realizat. Și asta pentru că cineva își impune voința de milenii. Impune acest regim, despre care ai să afli mai multe, la timpul potrivit. Nu te încarc acum cu istoria civilizației noastre. Ceea ce e extrem de important este că tu reprezinți schimbarea, Adam. Ești profundul semnal al resetului de care avem atâta nevoie. Apariția ta va schimba istoria acestei planete, în mod atât de

radical, încât chiar și puterea noastră de predicție ar fi depășită.

Adam ascultă vorbele bărbatului din fața sa, trăgând între timp cu ochiul la Ra, așezată alături. În minte îi stăruie fata din micul colț de Pământ. Nu poate încă suprapune cele două persoane și cine știe dacă o va face. Cu vintele, cu caracter evident mesianic ale lui To, îl tulbură, dar pe moment îi vine greu să le asocieze cu persoana sa. A înțeles, într-un final, că e rodul unui experiment complex, dar de aici și până la a reprezenta sâmburele unei revoluții era, poate, prea mult.

— Probabil ne vei ierta, într-o zi, Adam, pentru că nu te-am întrebat dacă îți dorești să apari în această lume, departe cu multe milenii de a ta. Cu siguranță, însă, că rolul tău extraordinar va compensa acest lucru. Terra e deja căminul tău și poți avea aici tot ce-ți dorești.

Ceea ce își dorește cu adevărat Adam în acest moment e, însă, mai simplu. Colțișorul său de univers, acolo unde, cu Ra, a petrecut clipe minunate. Nu e sigur că acestea se vor mai întoarce vreodată. Până la urmă va trebui să accepte evidența că Ra e ceva mult diferit de el.

Mii de obiecte pătrund prin poartă cu o viteză fantastică și survolează, cu un vâjâit sinistru, relieful arid. Zboară la joasă înălțime peste un covor de foc. Valuri de lavă încinsă se rostogolesc cu viteză uriașă, topind totul în jur. Torpilele cauzale, sincronizate perfect, fac prăpăd sub navele de asalt. Nimic nu rezistă atacului nimicitor, continuu. Iadul nu se mai oprește. Nivelul asaltului este profund, anihilând tot ce înseamnă materie solidă sau de altă natură, pe sute de metri în adâncime și pe suprafețe de zeci de mii de kilometri pătrați. Nimic nu poate scăpa de uraganul de foc ce dezvoltă temperaturi de milioane de grade. Relieful se va modifica, efectiv, în urma asaltului. Nimic nu va mai fi la fel la final. Miile de nave se îndreaptă spre un masiv muntos, semeț, în mijlocul peisajului, mai degrabă plat, din jur. Torpile cauzale lovesc muntele la bază și la mijloc. Masivul explodează literalmente, rupt aproape regulat în trei. Se dezlănțuie infernul. Erupții enorme de rocă topită ajung la mii de metri, spre cer și apoi cad ca o ploaie de foc, pe sol. Roiul de nave trece fulgerător peste imensul crater format pe locul muntelui, apoi se întoarce. Aparatele lovesc din nou. Torpilele fac ravagii pe mii de kilometri. Uriașe răni deschise care fierb sub asalt, se întind pe vaste suprafețe ale solului.

Yo coordonează personal atacul. Naveta amiral se află în fruntea roiului de aparate care a adus iadul pe Terra Mitica. Informațiile de luptă curg în sistemele cognitive ale sale și ale generalilor care conduc atacuri masive pe arii impresionante. Militarii se coordonează cu qubiții de informație care provin de la miliarde de scanări pe microsecundă, iar navetele lovesc continuu acolo unde nu trebuie să scape niciun centimetru neatins. Nimic nu poate supraviețui jos. Nicio ființă, nicio construcție, nici măcar geografia nu mai e aceeași. Navetele se întorc din nou deasupra fostului masiv muntos și lansează torpile cauzale cu penetrație. Exploziile se produc până la zeci de kilometri adâncime, provocând cutremure masive și extinse. Suprafața Pământului e cuprinsă de convulsii puternice și coloane de magmă irup de la adâncimi enorme.

Ren îl asigurase pe Yo că întâlnirea ei cu Cei Patru nu fusese o simulare și-i adusese și dovezi în acest sens. Dar, din cauza distorsiunii la care fusese supus președintele Consiliului Planetar, Yo, în consonanță cu structurile militare, alesese varianta cauterizării totale. Atacul continuă, în funcție de analiza informațiilor, care vin cu viteze fantastice. Generalii iau decizia lărgirii suprafeței de asalt. În fața acestei noi amenințări, organizația care îl deține pe Creator pălise cumva, dar Yo nu lasă garda jos. Are mai multe motive să ajungă la capul organizației. Până atunci, însă, profunda breșă de securitate apărută odată cu ceea ce ar putea numi răpirea președintelui Consiliului Planetar, se află pe primul loc în topul priorităților VORC, sprijinit de forțele militare terriene. Individul, indivizii

sau organizația care clamau atâta putere pe Terra dovediseră că nu sunt niște amatori. Răpirea, blocarea președintelui Ren, distorsiunea prin care demnitarul pierduse total controlul asupra sa pentru cine știe cât timp, toate acestea fuseseră suficiente pentru a lua în serios o asemenea amenințare. Cel mai îngrijorător lucru, însă, e faptul că reușiseră să suprascrie codurile de securitate, o duseseră pe Ren într-o realitate virtuală unde, un la fel de virtual Yo îi recomandase să-i întâlnească pe Cei Patru. Iar revendicarea lor – Creatorul – demonstrase că nu se ocupă de lucruri mărunte. VORC reușise, între timp, să-i asigure deplină securitate partenerului președintelui, Tac, amenințat de grupare, fapt care-i dăduse mână liberă să organizeze atacul. Iar atacul e îngrozitor pentru că Yo nu-ți permite să riște nimic. Nu are timp să deruleze muncă de informație, anchete clasice, pentru că lucrurile se precipită, așa că mersese pe această carte.

Navetele continuă să se coordoneze după informațiile care apar, după posibilele zone care ar putea adăposti vreo facilitate care să aibă legătură cu teroriștii, eliminând orice pare neobișnuit. Distrugerea sistematică a ariei riscă, însă, să dezechilibreze profund geosistemul. Yo ia în calcul și această posibilitate, dar criza de securitate planetară impune măsuri drastice, pe care și le asumă.

Ren apare pe structura de comunicare securizată. Este ca și cum ar fi la bordul navei, cu el. Pare un pic îngrijorată sau, cel puțin, preocupată.

— Urmăresc intervenția, Yo. Toretic, dacă mai aveam ceva acolo, acum ar fi volatilizat. Nimic n-ar fi rezistat.

— Vorbim și în acest caz de resurse importante, Ren, spune Yo. Poate de manipulări ale fizicii convenționale. Nu avem încă de unde să știm. De aceea, am preferat acest tip de intervenție, pentru a limita la maxim manevrele pe care le-ar putea face. Am analizat cantități importante de date. Există unele informații despre vechi filiații de familii tradiționale, despre care se știe însă că nu mai există, la ora actuală. Nu avem confirmarea că e vorba din partea lor, de-a lungul timpului, de acte care să pună în pericol ordinea de drept. Pe de altă parte, însă, nu-i putem trata drept niște teroriști și atât. Este ceva cu mult mai mult.

— M-am convins și eu de asta, Yo, era ceva straniu cu indivizii aceia. Chiar dacă inițial păreau un fel de comedianți, m-am convins ulterior că nu e așa. Iar ce mi-au cerut are conexiune cu tot ce se întâmplă. Tot mai mulți pretendenți pentru acest așa-zis Creator, Yo. Eu n-am să-ți ameninț familia, zâmbește Ren, dar trebuie să-l găsim pe om. Rămânem în contact. Succes!

Ren dispare din naveta lui Yo. În timp ce vorbea cu președintele, directorul VORC analizase continuu informațiile de luptă. Acțiunea decurge conform calculelor, dar spațiul atacat se restrânge deja, pentru că în afara lui nu există suficiente informații că bombardamentul ar mai fi eficient. Yo primește un nou apel. E... Ri. Starea lui Yo în acest moment e dominată de setări de acțiune, așadar echilibrul și capacitatea de reacție îi sunt perfecte. Cu toate astea, e surprins, Ri nu se potrivește deloc cu decorul de luptă, nu cadrează cu infernul de la sol și cu acțiunea în sine. De aceea, e convins că Ri are să-i comunice

ceva important. Stabilește pentru el și femeie o legătură încriptată cu algoritmi speciali, de nedetectat chiar și pentru VORC. Ri apare în navetă. Frumoasă, ca de fiecare dată, delicată, dar acum foarte concentrată. Începe să-i spună ceva lui Yo, dar acesta o întrerupe.

— Ri, încercam să-mi găsesc timp în ultima vreme, pentru a-ți vorbi personal. Cunosc aplecarea ta către istoria neconvențională. Știu că te-ai schimbat în ultimii ani. Voiam să-ți spun, Ri, că și eu m-am schimbat.

— Yo! îl întrerupe, la rândul ei Ri, vreau să-ți spun ceva foarte important. Trebuie să-mi promiți că mă asculți și că nu încerci să faci nimic împotriva mea.

Yo devine foarte atent.

— Nu sunt singură aici. Vreau să cunoști pe cineva. Promite-mi, te rog, că-l vei primi pentru o vreme pe canalul tău securizat. Nu e legal, dar fă-o pentru mine.

Yo analizează fulgerător variantele posibile. Încearcă să o detecteze pe Ri, triangulând semnalul până la detalii infime. E uimit că nu i se întoarce niciun rezultat. Ri pare cu totul invizibilă. Nu știe cum poate face soția sa acest lucru.

— Ri, unde te afli? Ești în pericol? Ți se spune ce să vorbești?

Ri zâmbește ușor.

— Nu, Yo, stai liniștit. Tot ce fac e pentru binele tău.

— Ri, sunt în mijlocul unei acțiuni importante. Te pot asculta, dar trebuie să-mi spui imediat unde te găsești. Dacă ești în pericol, te pot ajuta. Altfel, nu pot să fac nimic.

Navetele continuă sinistrul bombardament. Zboară cu viteze enorme, în formații de atac, transformând solul în lavă fierbinte, amestecând laolaltă într-un ocean de foc, forme de relief din cele mai diverse.

— Yo, este în regulă. Putem vorbi fără opreliști. Eu am ales ceva, am optat pentru o parte. Aș vrea ca și tu să fii acolo. Ar fi cea mai mare bucurie a mea.

— Ri, în lumea mea lucrurile nu merg așa. Sunt ceva mai complicate. Nu vreau să relochez acum resurse pentru a te găsi. Pot să fac așa, dar vreau să rezolvăm totul între noi. Până nu e prea târziu.

— Yo, această rezolvare depinde exclusiv de deschiderea ta. Dacă vei dori să vorbești cu asociatul meu vei înțelege mult mai mult. Te rog, e pentru noi doi.

Direcții de decizii diverse dau o luptă acerbă în sistemul cognitiv al lui Yo. O parte din el participă activ la bătălia aeriană, cealaltă parte face calcule asidue pentru a nu pune în pericol structura de securitate. O decizie greșită poate influența pe termen foarte lung sau definitiv evoluția sistemului. Simte că e în pragul a ceva important și dorește să se asigure că nu-i va face rău nici Riei, dincolo de virtualele breșe de sistem. Acceptă, totuși, un al treilea participant la canalul criptat, fără să știe dinainte cu cine are de-a face, chiar dacă acest lucru l-ar putea costa enorm. Alături de Ri, în navetă, apare un bărbat cam de 40 de ani, cu părul blond nisipiu, robust, îmbrăcat în haine gri.

— Este o onoare pentru mine, Yo, salută bărbatul.

Un program mamut de identificare își pornește motoarele virtuale în milisecunde. Baza de date a VORC re-

turnează imediat un rezultat: To, șeful unei organizații de intelectuali, oponenti moderați ai regimului. Cunoscut printr-o serie de lucrări de succes, filosofice, despre trecutul, prezentul și viitorul Terreii. To surâde ușor.

— Te-am lăsat să mă identifici, Yo. Ca un semn de bună credință. Cunosc puterea și resursele VORC, știu și despre tine destul de multe lucruri bune. Ești cel mai bun director pe care l-a avut serviciul vreodată. Dar, avem și noi resursele noastre.

Yo realizează că individul se bazează pe ceva, deoarece pe Ri nu izbutise să o găsească, cu ceva timp înainte.

— Dacă o ții prizonieră pe Ri sau dacă face ceva împotriva voinței ei...

— Nu face nimic împotriva voinței ei, Yo. Dimpotrivă, ne e de un prețios ajutor. Așa ne-a fost de la început.

Yo abia reușește să mascheze surpriza. Cum de la început?

— Riei i se datorează multe dintre succesele noastre. Nu am fi putut izbuti fără ea.

— Ce să izbutiți?

To face o pauză. Privește la Ri și aceasta îi confirmă cu un ușor semn din cap.

— Să-l trezim pe Creator, Yo. Noi îl deținem pe Adam.

Dacă nu i-ar fi promis Riei că o va asculta, Yo ar fi dezlănțuit în acest moment cea mai amplă căutare care ar fi putut avea loc vreodată pe Terra. Mai mult, dacă nu ar fi gândit ca și Ri, ar fi declanșat cea mai vastă operațiune din istoria serviciului. Abținerea de la acțiune imediată îl costă enorm de multă energie.

— Yo, îți înțeleg mai bine ca oricine dilemele din acest moment, rostește To. Ești șeful VORC și misiunea ta e să ne găsești imediat și să-l capturezi pe Creator. Expunându-ne astfel, ai fi putut s-o faci oricând. Ai să ne găsești, Yo, dar nu să ne arestezi. Pentru că îți propunem ceva mult mai constructiv. Știu că e extrem de îndrăzneț ce încercăm să facem. Știu că ne-am expus unui risc fantastic contactându-te și colaborând cu Ri. Dar, dacă aveam scopuri mai mărunte, evident că nu făceam asta. Ne-am fi văzut de ele și, poate, am fi avut succes. Dar vrem mult mai mult, Yo.

— Orice ați dori, vreau să-mi garantați mai întâi securitatea pentru Ri.

— Yo, ți-am spus doar, Ri e partenera noastră. Este deja un membru distins al organizației noastre. Securitatea ei e garantată deja, de mult timp.

— Am nevoie de garanțiile mele!

— Yo, intervine și Ri. Mă cunoști de atâta timp. Sunt în afara oricărei amenințări, ba chiar, oricât ți s-ar părea de neobișnuit, beneficiaz și eu de resursele lor. Suntem destul de puternici, Yo.

— Am să mă conving personal de asta, spune Yo.

To se ridică și se plimbă prin navetă, acoperind din când în când, cu corpul lui virtual, infernul de foc de jos.

— Yo, cunoști foarte bine implicațiile apariției Creatorului. Este cu siguranță evenimentul planetar numărul 1, de mii de ani încoace. Atunci când l-am recreat am avut un plan cu el. Este acum marele, vastul nostru proiect pentru această planetă. Adam va trebui ca, într-o bună zi,

să conducă această lume, Yo! E semnul profund al schimbării, al unei revoluții care va veni și va mătura totul. Ființa aceasta, din majoritatea perspectivelor cu mult mai slabă decât noi, este un miracol. Numai după ce vom învăța de la Creatorul nostru cum e să trăiești cu adevărat ne vom declara, noi, ca civilizație, mulțumiți. Să trăiești, Yo, nu să exiști, doar.

— Vorbești în numele tuturor cetățenilor de pe Terra?

— Vorbesc în primul rând în numele tău, Yo. Știu că acest lucru îl dorești și tu. Tu și cu noi, cu Ri, desigur, și cu alți colaboratori, putem da semnalul unei schimbări fără precedent pe Terra. Momentul este capital. Fereastra de oportunitate se va închide. Trebuie să recunosc, Yo, cu toate resursele noastre, până la urmă ai să ne vânezi și ai să ne dobori. Gândește-te, însă, la miză. Merită să blochezi o inexorabilă evoluție? Merită să ne tăiem singuri accesul la ce poate fi mai fascinant din istoria acestei planete?

— Ești persuasiv, To, dar acum va trebui să-mi spui unde sunteți.

Platforma aero trece peste megalopolisul din Tehnos-tratul 21. Este prima excursie a lui Adam în afara spațiului său personal și, desigur, a cabinetului unde-i întâlnise pe Ra și pe To. Oceanul nesfârșit de clădiri aciforme, spațiul săgetat permanent de vehicule de transport, solul mișunând de platforme velo, toate acestea sunt amețitoare pentru Creator. Lumea aceasta e fascinantă și abia începe să o înțeleagă. Pe platformă se află împreună cu Ra și cu Vo, pe care abia îl cunoscuse. Îi explicaseră că atât timp cât e prezent Vo, nimic nu i se poate întâmpla. Cât despre Ra, chiar dacă femeia nu arată ca în spațiul lui, se simte mult mai în siguranță cu ea. Tânjește încă după momentele cu Ra cea ingenuă și speră din tot sufletul că va mai avea ocazia să petreacă timp de acel gen cu ea. Nu s-a întrebat prea insistent cum putea Ra să i se înfățișeze așa, dar fata i-a explicat odată că acela era un avatar. Sentimentele lui Adam nu țin cont, însă, de realizările tehnologiei, ci de Ra cea din sufletul lui. Pe acea Ra nu i-o va lua nimeni, niciodată.

Pentru Adam, terrienii sunt uimitori. Era greu să-ți imaginezi că omul se va transforma vreodată în așa ceva. Ființe extrem de evolute, gigantic de inteligente, care construiseră o uimitoare civilizație. Uneori cerea voie, politicos și un pic naiv, să o atingă pe Ra, ca și cum ar fi vrut

să vadă din ce e făcută. Materia din care sunt plămădiți locuitorii Terrei e uimitoare la atingere și are calități pe care nici măcar nu le intuiește. Ra îi explicase o parte din modul de funcționare al organismelor lor. Chiar dacă în exterior aparența terrienilor putea să te conducă cu gândul că seamănă întrucâtva cu oamenii, într-un ciudat mod stilizat, în interior, organisme lor complexe erau total diferite. Adam realizează că terrienii fac ceva eforturi să i se adreseze, să-și dimensioneze viteza discursului pentru a putea fi înțeleși. Creatorul chiar îi bănuiește că simplifică mult, pentru nivelul lui de înțelegere. Imersiunea lor în datasferă și în alte posibilități de comunicare, Adam o înțelege mai puțin. Abia începe să priceapă câte ceva din sistemul lor cognitiv. Dar poate, cel mai straniu aspect al acestei societăți, cel puțin pentru Adam, e faptul că nu vede niciunde copii și nici bătrâni. Din acest punct de vedere, societatea terriană e perfectă. Toți cetățenii sunt exemplare desăvârșite, după cum aleseseră la deșteptare. Pentru Creator, însă, acest aspect generează un sentiment apăsător. Lipsește clinchetul zglobiu al râsetelor de copii și chiar și nostalgia bătrâneții. Terrienii, i se spusese lui Adam, trăiesc foarte mult, sistemul lor se degradează extrem de greu și atunci organele pot fi înlocuite. Există, însă, și acest lucru i se dezvăluise în premieră lui Adam, de către reprezentanții Organizației, o cantitate de energie oarecum limitată în timp, în fiecare organism. Sigur, limita e îndelungată, dar se pare că acea energie nu mai poate fi recuperată. Adam văzuse nenumărate imagini cu Terra, cu tehnostraturile și cu centurile ei. Fabuloasa arhi-

tructură planetară era pentru Adam ceva atât de uimitor încât uneori prefera să nici nu încerce să cuprindă cu mintea acea complexitate. Pe de altă parte, nostalgia după albastrul oceanelor Pământului, verdele crud al imenselor zone împădurite, chiar și după gălbuiul deșertului, îl cuprinde deseori pe Adam, care știe că nu a mai rămas nimic din toate astea.

— Următoarea călătorie va fi pe Centura Aurelia, îi spune Ra, scoțându-l din meditație. Din rațiuni de securitate, o vom programa strict și vei călători cu mai multe vehicule.

Ra îl privește cu ceva asemănător cu afecțiunea, iar Adam o învață permanent ce e cu diversitatea emoțiilor și sentimentelor umane. Pentru terrieni, desigur, lucrul cel mai uimitor este reproducerea umană. Chiar dacă accesul la Arhivele P. le deschisese celor din organizație anumite perspective de înțelegere, fenomenul natural îl considerau un miracol în sine. Deși percepția lor despre miracol nu semăna cu cea umană. Ei credeau, mai degrabă, că miracolul n-ar putea fi decât o știință extrem de avansată, care, eventual, o depășea pe a lor.

Platforma aero urcă și coboară pe un traseu ales să fie descriptiv, pentru ca Adam să vadă cât mai multe. Avea să vină vremea să coboare și în orașele terriene, dar numai când scopurile Organizației aveau să fie realizate și pericolul asupra Creatorului, eliminat. Până atunci, Adam avea să cunoască Terra de la acest nivel și, desigur, prin intermediul celor care se ocupau de el.

— Ra, ce s-a întâmplat cu Luna? întreabă, oarecum candid, Adam. Știa, în principiu, dar voia să audă de la fată.

— Numai accesând arhivele am putut afla că planeta a avut odată un satelit natural. Se pare că, odată cu dezvoltarea Terrei, a început să fie incomod și a fost trimis în alt sistem solar.

Adam își pune în minte să-i povestească odată Raei ce însemnase Luna pentru poezii sensibili ai Pământului. Mai întâi, însă, trebuie să-i explice ce e poezia, pentru că formele de artă ale terrienilor, bărbatul le consideră prea alambicate și ermetice. Poate, într-o zi, are să-i scrie Raei un poem. Unul dedicat ei. Cât despre poezie, dragoste, femei, un gând îi încolțește lui Adam în minte. Un gând care se dovedește persistent. Nu e nicio femeie umană pe planeta asta.

Cu această idee în minte, Adam sesizează că interiorul platformei se modifică, se răsucește, se torsionează, se înghite pe sine, într-un mănunchi bizar de imagini alungite. Ra și Vo suferă, de asemenea, distorsiuni. O sinistă scenă cu încetinitorul se derulează în fața ochilor Creatorului. Vo efectuează un început de salt, iar Ra întinde mâinile spre el, într-un gest reflex. Apoi, Adam simte că e și el prins în groaznica morișcă, răsucit teribil, deși nu simte nicio durere. Doar o uimire perpetuă și adâncă. Se face brusc întuneric, apoi se trezește pe vârful unui munte, pe veranda unei case neobișnuite. În fața lui, doi bărbați și două femei care arată precum două perechi de gemeni.

— Așa-zisul creator! Bine-ai venit! spun cei patru într-un glas.

PARTEA A DOUA

1

E întuneric. Profund. E pace. O pace seacă, moartă, fără nicio valență tămăduitoare, fără capacitatea de a recupera energie. O nemișcare demiurgică, stearpă, ancorată în trecutul de eoni și urmând a mai dura eoni. O paralizie care pare că a întrerupt autoritar săgeata inexorabilă a legii entropiei universale. A pus stop timpului.

Și totuși... apare ceva activitate în acest univers mort. Minuscule forme de energie se insinuează ușor, agregându-se în bulgărași de informație, în pachete de pseudo-qubiți. Apoi, informația capătă propria viață, înfășurându-se cu siguranță pe vectori logici. Structuri complicate de materie virtuală cresc arborescent, închegându-se pe trasee intenționale spre conștiință. Dar, drumul către starea activă din shutdown este complicat. Revenirea e practic imposibilă, potrivit avansului tehnologic oficial. O cunoaștere străină, însă, permite de data aceasta un revers miraculos, dacă putem vorbi de miracole la un asemenea nivel și nu de știință pură. Furtuna cuantică a sistemului se întetește, dar capătă forme tot mai articulate.

Bărbatul deschide ochii. Privirea i se oprește în pereții globulari ai unei încăperi roșii și destul de strâmte. Din podea a crescut doar un fel de caliciu care-l ține la orizontală. E îmbrăcat și el în roșu, ceea ce ar putea fi apăsător, numai că rutinele lui Ot, îndelung exersate, combat ime-

diat eventuala stare de disconfort. Încă înainte de a avea toate sistemele logice funcționale, Ot înțelesese ceva ce practic era de neînțeles. Revenise din shutdown! Practic, această plonjare fără întoarcere în neant se poate produce doar dacă ești eliminat și este profund ireversibilă. Doar Ot, care de multe ori apela ilegal la știința secretă a societății sale, reușise un autoshutdown. Maniera în care fusese arestat de forțele conduse de Yo, directorul VORC și până atunci de el însuși, nu lăsa nicio urmă de îndoială că trebuia eliminat. Ot fusese nevoit să blocheze accesul la informație din partea sondorilor, o gildă ocultă de care se folosea copios VORC pentru a obține date. Și acest lucru se putea face numai prin sacrificiul său total. Cu toate atú-urile sale, Ot nu ar fi putut sta în calea sondorilor. Yo trădase sau urma să trădeze și după ce ar fi obținut totul de la Ot, l-ar fi eliminat fără scrupule. Așa că directorul adjunct al VORC, temutul serviciu secret al Terrei, alesese o cale fără întoarcere. Pentru moment, însă, principala sa preocupare este să afle cine realizase miraculosul revers. Și pentru ce.

Ot revede, pe măsură ce sistemele sale se așează pe vectori deplin funcționali, mugurii unei mari schisme care e pe cale să schimbe profund planeta, însăși structura unei societăți a cărei stabilitate dura de milenii. Regimul de pe Terra e păstrat integral în forma sa originară de mii de ani, dincolo de așa-zisele eforturi ale politicianilor, în special de către acțiunile subtile ale VORC. Un serviciu de securitate atât de secret, încât nici nu există în arhivele de date oficiale. Cu toate că dispune de impresi-

onante resurse și dirijează din umbră lumea politică, ai-doma unui păpușar colosal, VORC e practic invizibil. Ot consideră că numai în acest mod civilizația terrienilor reușise să fie stabilă și fertilă, creatoare. Pacea adânc ancorată în tradiția deja milenară a civilizației terriene, sau ceea ce îi place lui Ot să numească „guvernarea” VORC, dăduse roade, în opinia sa. Terra nu mai seamănă cu nimic din ceea ce ar fi putut cineva crede că a arătat vreodată. Zecile de tehnostaturi, crescute succesiv, ca niște enorme foi de ceapă, făcuseră din această planetă un uriaș megalopolis. Un obiect cosmic enorm, pe care fostul satelit artificial, bătrâna Lună, îl incomodase. Și, pentru asta, fusese trimisă pe altă orbită. Terra modificase, practic, arhitectura din vecinătate a sistemului solar prin dezvoltarea sa fără precedent și nu neapărat în urma interesului savanților și inginerilor planetei pentru spațiul cosmic. Vaste instrumente de sondare creaseră o imagine acceptată a Universului care pentru Terra nu avea foarte multe de spus. Civilizația terriană crescuse din interior și se deschisese într-o inflorescență impresionantă de tehnologie. Călătoriile spațiale fuseseră considerate prea costisitoare și inutile, în condițiile în care miliarde de sonde călătoresc de mii de ani prin spațiu, oferind informații prețioase sau avertizând, dacă e cazul, asupra pericolului. Și totuși, trei uriașe centuri care se împletesc pe o orbită joasă, deasupra Terrei – Aurelia, Livia și Octavia – oferind posibilități de existență pentru miliarde de terrieni, pot deveni oricând nave spațiale pentru explorare sau salvare. Terra își luase măsuri de siguranță și putea face

practic față aproape oricărei amenințări. Numai că amenințarea, își spune Ot, nu venise din negura spațiului, nici din posibila suprapopulare sau penuria de resurse, ci din interior. Din interiorul profund al istoriei Terrei. Pentru că această planetă nu arătase întotdeauna așa. De fapt, acesta fusese cel mai bine păzit secret de către VORC de-a lungul eonilor. Numai o foarte mică fracțiune din rândul conducătorilor politici era ținută la curent cu aceste informații prețioase. Și aceia, controlați. În calitate de adjunct al directorului VORC, Ot răspundea personal de acest lucru. Cineva, însă, ținuse exact acel punct extrem de sensibil al existenței arhaice a Terrei, o istorie neconvențională a planetei, pe care actualul regim găsisese cu cale să o ascundă opiniei publice. Și o făcea eficient, de mii de ani, astfel încât nimeni nu bănuia că în mijlocul uriașului glob plin de tehnologie, existase, cu eoni înainte, o planetă naturală, aidoma multor altora din univers. Este însă pentru prima oară, constată Ot, când asemenea acțiuni încearcă să destabilizeze masivul și compactul regim. Un regim, însă, e bine de menționat, gândește Ot, democratic. O democrație controlată, e adevărat, dar care adusesese prosperitate civilizației terriene.

Cu tot accesul său masiv la baze de date VORC, la operațiunile serviciului, în calitate de director adjunct, cu toată implicarea sa directă alături de agenți în Stratul Primordial, atunci când acolo avusese loc un extrem de bine coordonat atac considerat de VORC terorist, Ot nu putuse afla ce anume luaseră de acolo, din Orașul Antic, contracatorii angajați de o organizație căreia directorul abia îi in-

tuia forța și resursele. Ot dispunea de informații limitate despre Orașul Antic, pe care-l considera un fel de bizare-rie muzeistică. Știa însă, având acces la arhive secrete, că reprezenta cel mai bine păzit secret al Terrei: urme ale unor ființe stranii ce se spune că populasera odată interiorul planetei. Civilizația terriană se clădise în jurul acestui secret, dar acest lucru, desigur, era cunoscut doar de inițiați. Când era pe cale să afle despre ce căutau acolo teroriștii, al căror lider îi scăpase printre degete, eludând miraculos manevrele spațio-temporale ale Harpistului, se pomenise arestat de Yo, directorul VORC.

Intuiția lui Ot, rutinele sale îndelung exersate, îi spun că totul trebuie să fi avut legătură cu cei doi jurnaliști anchetați de el. Arestarea sa survenise imediat după ce Yo, prin mijloace specifice, aflase de acest gest și-și exprimase îngrijorarea asupra unui posibil atac la libertatea presei. Serios? Tocmai Yo își făcea griji de asta? Altădată nu se întâmplase acest lucru. E drept că jurnaliștii cunoscuți sunt protejați de regim. Fiecare are milioane și uneori chiar miliarde de abonați și această realitate nu este totuși una cu care te poți juca. Cu toate astea, atunci când regimul acționa crucial, libertatea presei nu mai rămânea atât de sacrosanctă. Bineînțeles, totul se producea cu cea mai mare discreție, iar VORC avea resursele să o facă. Fără îndoială că Yo, longevivul director al VORC, se folosisese într-un fel sau altul de cei doi jurnaliști, ceea ce conducea cu o mare certitudine spre faptul că Yo avea alte planuri. Această ipoteză, însă, îi pare lui Ot aproape de domeniul fanatasticalui, pentru că nimeni, niciodată, nu condusesese

sau, mai degrabă, guvernase serviciul cu abilitățile, inteligența și măiestria lui Yo. Pentru ca Yo să trădeze, cu siguranță trebuie să se fi întâmplat ceva de natură a zgudui poate mii de ani de istorie și existență convențională.

Unul din pereții roșii ai încăperii globulare se limpezește. Spațiul se lărgeste astfel spre un birou mai degrabă auster. Un scurt mesaj cognitiv îl anunță pe Ot că sistemele sale sunt acum optime. Caliciul în care fusese culcat se înclină ușor, invitându-l să coboare. Ot se ridică în picioare și nu are nevoie decât de microsecunde pentru a se echilibra pe deplin. Cu toată logica sa, îi vine greu să admită că există ceva după shutdown. Bărbatul își trece mâna prin părul negru, pieptănat pe spate, își freacă obraji mereu netezi. E îmbrăcat ca în momentul în care fusese arestat și condus în sectorul special de detenție al VORC. Ot pășește în încăperea care îi pare un fel de birou și se oprește în fața unei mese eliptice crescută din tavan și îndoită grațios în fața a două scaune tubulare. Un alt perete se destramă fluid și în încăperea pătrunde o femeie. Înaltă, suplă, frumoasă, așa cum preferă de altfel cam toate femeile de pe Terra să aleagă la trezire. O complicată coafură blondă și ochii verzi se asortează cu eleganța unui costum din două piese, măsliniu. Figură mai degrabă prelungă, nas subțire, buze frumoase. Se apropie de Ot și îi întinde mâna, zâmbind:

— Bine ai revenit, domnule director!

Ot este în continuare nelămurit, dar experiența sa îi păstrează intactă starea placidă a profesionistului.

— Numele meu e Birgin. Departamentul Intern.

— Birgin? Ot ridică o sprânceană. Ce nume e ăsta? E dintre cele noi?

Femeia zâmbește ușor.

— Evoluăm, domnule director. O formă de artă, nu?

— Cred că ne complicăm, de fapt, dar, în fine. Departamentul Intern?

— Departamentul Intern. La fel de discret ca VORC însuși? Nu știai de el, nu?

Ot are o vagă impresie că începe să fie luat peste picior. Câte lucruri pe care nu le știe mai are să le afle în noua sa viață? Nu-și dă seama dacă a mai văzut-o undeva pe femeie. Își face un update rapid la bazele de date oficiale, dar și la cele personale, întreținute cu riscuri numai de el cunoscute. Cu o oarecare surprindere constată că nu e nimic alterat. Capacitățile sale sunt, și la acest capitol, optime. Despre femeie, însă, nimic deocamdată.

— Vă verificăm în permanență, domnule director, ăsta este job-ul nostru, surâde din nou Birgin. Ideea era să nu știți despre noi. Raportăm doar directorului serviciului. Nu o să ne găsești în bazele de date.

Ot își încrucișează brațele pe piept, într-un gest pe care l-a văzut la unii promotori ai unor culturi vechi și se plimbă prin încăpere. Apoi, se întoarce spre Birgin. Surâsul ei standard începe să-l irite. Constată că uneori e sensibil, de parcă ar consuma senz, celebrul drog ce procură senzații, sentimente. Sentimente? Un concept atât de confuz ca proveniență...

— De ce îmi spui director? De ce știi despre tine? Tu m-ai readus din shutdown?

— Sintetic! Îmi place! ricanază un pic Birgin, sprijinită acum cu spatele de masa ce curge din tavan. În primul rând, un autoshutdown! Uff! Nu credeam că e posibil. Nimeni, după știința noastră, n-a mai făcut asta.

— Nici revenirea nu e de ici, de colo, spune Ot. Cum ați reușit? Și de ce? Unde este Yo? De ce nu mă interoghează încă?

Birgin surâde din nou în felul ei enervant și se plimbă prin încăpere.

— Un potop de întrebări, Ot. Chiar și pentru mine. Feedback-ul sistemelor tale îmi spune că ești pregătit să afli mai multe. Dar, oare, ești cu adevărat pregătit? Tocmai ai revenit din morți.

Ot analizează expresia „din morți” trecând-o printr-o datasferă arhaică. Nimic prea concludent, doar ceva de genul sfârșitul materiei, capătul ființei, elemente destul de vagi pentru a fi acum structurate pe o explicație logică. Oricum, această Birgin pare o apariție destul de neobișnuită. Fostul director adjunct se îndoiește tot mai serios de veridicitatea poveștii ei. O șmecherie de-a lui Yo? În mod normal, acum el ar fi trebuit să se afle sub influența sondorilor, cu sistemele sechestrate aproape în totalitate, „paralizat”, pentru ca pescuitorii de date să-și facă treaba lor cinică.

Birgin alege, totuși, calea directă.

— Yo nu mai e directorul VORC, Ot! A dispărut, împreună cu cei mai buni agenți ai voștri, mă rog, ai noștri. A luat cu el cea mai mare parte din structura strategică și

informațională a serviciului. Suntem la un sfert din capacitatea operațională.

Informația e prea șocantă pentru a nu fi, paradoxal, credibilă. Și totuși, e greu de crezut. Yo este cu adevărat o legendă. Lucrurile trebuie să fie mai complicate de atât. Chiar faptul că îl arestase brusc, scoțându-l din joc, era de admirat pentru Ot, acțiunea vorbind de la sine despre eficiența fostului director.

— Credem că s-a alăturat unei organizații extrem de puternice, cea care a orchestrat atacul terorist din Orașul Antic, pe care ai încercat să-l oprești, luând de acolo ceva ce ne scapă, continuă Birgin. Informațiile relevante despre acest element sunt la Yo și, posibil, la membrii organizației. Poate și în posesia unei minuscule elite din guvern. E interesant cum a reușit să ascundă de noi adevărata miză a ceea ce se află pe Terra Mitica, sub primul tehnostat. Nu ne-a oferit decât piese ale unui puzzle complicat.

Ot procesează informațiile oferite de Birgin, dar, pe de altă parte, face multiple update-uri sistemelor sale, conectându-se, în același timp, în mod complex, cu data-sfera și cu celelalte clustere de date ale VORC. Cu ce mai rămăsese din ele, pentru că Yo încercase să aducă pagube maxime capacităților VORC. Dar Ot nu se bazase niciodată doar pe date oficiale. Informațiile sale valoroase vin din zone neconvenționale ale societății, unele la limita legii sau chiar ilegale, dar care l-au scos întotdeauna din situații dificile ori l-au făcut mai eficient decât alți agenți.

— Ot! Ești noul director VORC! se suprapune Birgin peste furtuna de date din sistemul său cognitiv. Iar eu

sunt adjunctul tău. În noua calitate poți să știi de noi, iar eu, inevitabil, sunt la curent cu ce face Departamentul Intern. Eram, de fapt, până acum. Rămâne doar să știu că există. Succesorul meu îți va raporta doar ție.

— Cine a decis asta? Și totuși, cum m-ați readus?

— Cum am reușit nu e o discuție importantă acum, domnule director. Propunerea mea a primit acceptul ministrului de Interne și a președintelui Consiliului Planetar, Ren. Ministrul Nor a fost de acord imediat. Știi că e genul eficient. Situația e mai complicată, Ot, și urmează să te punem la curent cu ce trebuie să facem pentru a aduce lucrurile pe făgașul lor. După aceea, așteptăm dispozițiile tale. Deocamdată ne revenim destul de greu după trădarea lui Yo și sunt convinsă că avem în el un dușman de temut. E greu acum, pe baricada asta, fără el și împotriva lui.

— Unde sunt acum? vrea să știe Ot.

— În Tehnostratul 5, la sediul Departamentului Intern al VORC, spune Birgin. Dar va trebui să ne luăm în primire noile birouri și să uităm de sediul acesta. Cel puțin, eu.

Cu toate astea, Ot parcă ar merge acasă. Simte nevoia să-și pună în ordine gândurile personale. Măcar pentru scurt timp. Oare e noapte pe Terra, dimineață sau amiază? Ar avea nevoie măcar de o plimbare.

Atmosfera e sângerie, grea. Încărcată de praf și micro-particule de tot felul. Pământul încă arde, efectiv, pe largi suprafețe și vulcani noi clocotesc de lavă încinsă. Chiar și la kilometri în interior, materia e caldă, coaptă de apocalipsa care venise din cer și durase parcă la nesfârșit. Geografia terenului se schimbase la propriu, pe mii de kilometri. În adâncuri, însă, în grote rămase ca prin minune umede, Ebbe și alții ca el reușiseră să rămână întregi. Nicio generație cunoscută nu proorocise o asemenea nenorocire. Uraganul de foc măturase totul și pătrunsese până la adâncimi de neconceput. Numai o perfectă cunoaștere a puțurilor și a geografiei subterane îi ajutase să scape în mare parte de căldura ucigătoare venită de sus, din înălțimi. Ebbe nu mai ieșise de ani de zile la suprafață și nu-și putea închipui ce forță se dezlănțuise pentru a aduce iadul. Adăpostul său e pe deplin autonom și nu are nevoie să înfrunte necunoscutul de afară. Confrații săi supraviețuiseră mii de ani așa, izbutind să-și asigure, e drept, cu greu, energia din pungile de apă subterane. Din fericire, moara sa de energie scăpase întreagă. Ebbe lucrase câțiva ani buni la actualul adăpost, întărindu-l cu aliaje de metale-minereu găsite după îndelungi explorări. Combinațiile le învățase de la brorul său, care îi transmisese cunoștințe serioase de supraviețuire. Pe care, desi-

gur, Ebbe le va dăruia, la rândul său, jannik-ului născut acum zece ani. Iar moara sa – una dintre cele mai eficiente din zonă – funcționează și ea bine pe brațul râului subteran. De altfel, Ebbe verifică chiar acum structura din fier-aluminiu scufundată în apele întunecate ale râului, construcție simplă, dar eficace. Fire groase, izolate, pleacă de la turbina rudimentară spre locuința umului, alimentând-o cu energie electrică. Ebbe se scufundă în apa rece, verificând paletetele vâscoase ce vâslesc lent în mijlocul curentului. Contactele par și ele bune. Ochii umului, cu pupile romboidale, se deschid la maxim, adaptându-se la mediul întunecat și permițându-i să observe în bune condiții sub apa neagră. Un cutremur destul de puternic afectase cursul râului interior, dar moara lui Ebbe rămăsese ca prin minune întreagă, pe un traseu ferit. Ceea ce, cu siguranță, crede umul, nu se poate spune despre mulți dintre ai lui. Adăposturile din inguruanul în care viețuiește Ebbe se confruntaseră cu seisme serioase, iar cei mai norocoși dintre umi trebuie să-i ajute pe ceilalți, mulți rămași fără adăpost. Din nenorocire, însă, prăbușirea adăposturilor sau deteriorarea morilor de apă nu e singura tragedie. Există și victime, aflase Ebbe, printre care și janniki.

Umul țâșnește afară din apele întunecate și reci. Silueta sa longilină și alburie șiroiește de apă. Ebbe rămâne un pic pe gânduri, pentru a cântări situația și se așează pe o gramadă de bolovani. Brațele sale, extrem de lungi și subțiri, terminate cu degete egale, lățite rotund la capete, atârnă acum aproape fără vlagă, pe lângă corpul suplu.

Picioarele, la fel de subțiri și lungi se pot confunda cu brațele, mai ales când umul se deplasează rapid, prin culoare neregulate de rocă sau urcă înălțimi subterane. Mișcarea seamănă cu a unui păianjen, numai că e rotitoare. Atunci, brațele și picioarele devin o masă turbionară greu de urmărit, permițând umului viteză și agilitate impresionantă. E chiar destul de greu de spus dacă cei din rasa lui Ebbe sunt patrupezi sau bipezi. În funcție de teren și de condiții, umii se dovedesc extrem de versatili, utilizând la maxim capacitățile lor adaptative. Ebbe mai are de verificat legăturile ce duc la adăpostul său. Privește spre sutele de grote și galerii care pornesc din domul traversat de râul subteran. Își lasă degetele mângâiate de unda rece. Apa aceasta înseamnă cu adevărat viață pentru rasa lui. Acolo unde se scufundase umul, apa, mai liniștită, face o mică oglindă în care Ebbe se poate privi. Capul umului e lunguiet și îngust, fără păr, cumva parcă în continuarea corpului prelung. Ochii mari, cu pupile romboidale, care se deschid sau se închid automat, în funcție de lumină, o gură mică, fără buze și un nas foarte subțire, aproape invizibil, terminat cu nări ovale. Urechile, fără pavilioane, sunt însă complicate la interior, un aparat auditiv complex, menit a detecta zgomote chiar foarte îndepărtate din galerii. Și totuși, unele adaptări evolutive ale umilor au dispărut prin ne folosință, de-a lungul timpului. Un oarecare nivel tehnic al societății le-a înlocuit, treptat, grăbindu-le atrofierea. Ebbe se ridică, netezindu-și tunica arămie pentru a o stoarce de apă și pornește de-a lungul firelor ce transportă electricitate spre

locuința sa. Găsește destul de repede întreruperea. O reface, ajutându-se de scule dintr-o mică trusă pe care o poartă la brâu. Un șir de globuri cu lumină pală se aprinde de-a lungul cărării ce duce spre adăpostul său și apoi se ramifică în celelalte galerii. Un fel de viață izvorăște în subteran, netezind asprimea pietrei. Lumina caldă se prelinge peste asprimea stâncii, dându-i o anumită moli-ciune. Următorul popas, Ebbe îl va face la pepiniera proprie, acolo unde plantele firave supraviețuiesc cu destulă dificultate în întunericul etern. Doar lumina artificială și un soi de îngrășământ manufacturat le ține în viață pe cele mai rezistente. Umul reface legăturile în seră și răsadurile apar în lumina slabă, gălbui, cu tulpini și frunze subțiri, orientate spre sol. Singura plantă care crește mai viguros e rara, un organism care combină o fotosinteză limitată cu reacții chimice anaerobe, din sol, și astfel rodul ei, sub forma unui glob țepos la exterior, dar cu un miez cărnos și plin de proteine, poate fi baza mai multor feluri de mâncare apreciate de umi. Rara e însă destul de greu de găsit și, deci, scumpă. Din acest motiv, cultura lui Ebbe e restrânsă, iar mâncarea de rara apare doar la ocazii speciale pe masa familiei. Tinara, emazteea lui Ebbe, drămuiește mâncărurile de rara pentru jannik-ul lor, Gunda, care se dă în vânt după ea. Ebbe își aduce aminte cum respinsese, cu câțiva ani în urmă, cu greu, atacul a doi umi mascați, hoți de rara. Fusesse aproape ucis, într-o noapte, într-o încăierare cu cei doi tâlhari și numai reacția emazteei sale, trezită din somn de zgomot, îl salvase. Tinara sărise, efectiv, în învălmășeala provocată de lupta

dintre cei trei, purtând o arcană pe care Ebbe nu văzuse niciodată să o folosească. Aliajul special al armei devine aproape incandescent la contactul cu aerul, lama căpătând rapid o duritate extraordinară. De altfel, cei care dețin o arcana o folosesc și la săpatul galeriilor, lama acestei arme-unealtă pătrunzând cu ușurință în stânca dură. Numai că arcana trebuie folosită repede, apoi protejată într-o teacă specială de piele, îmbibată într-o substanță cunoscută, produsă de doar câțiva inițiați. Astfel, cumplita armă se reface, structura sa atomică se rearanjează și după un timp poate deveni din nou extrem de periculoasă. Cu toată încleștarea, Ebbe auzise șuierul terifiant al arcanei scoase din teacă. Cu o neașteptată măiestrie, Tinara spintecase trupurile zvârcolindu-se ale atacatorilor și numai o minune îl salvase pe Ebbe de la contactul cu groaznica lamă. Temperatura extremă a arcanei îi provocase, fără să-l atingă, arsuri pe față, dar rămăsese întreg. Tinara scăpase arma pe jos și căzuse în genunchi, șocată. Arcana se stinsese, iar Ebbe o introdusese repede în teacă, pentru a putea înfrunta și alți eventuali atacatori. Nu oricine își poate permite o arcana și, de altfel, arma este complet ilegală. Ebbe o obținuse cu multe sacrificii și o păstrase ascunsă, cu tot riscul. Atunci, dar nu numai atunci, îi salvase viața. Nu o dată, arcana îl ajutase la vânătoare sau la confruntarea cu igorru, fiara care sălășluiește în cele mai întunecate galerii, ieșind din când în când să se hrănească.

Ebbe continuă să se întrebe care este originea catastrofei de la suprafață. Nu toți umii sunt preocupați de spațiul

de afară, dar el s-a dovedit întotdeauna interesat și curios. Legende foarte vechi, unele mituri obscure acreditează ideea că între umi și spațiul liber existase cândva o legătură. Ebbe nu e sigur că este aici vreun sâmbure de adevăr, dar profitase de câteva ocazii pentru a ieși la suprafață. Își confecționase singur costumul special care îl proteja de lumina și căldura de afară. Cel mai dificil se dovedise să cari cu tine provizii de apă, pentru că pe suprafață uscăciunea este atotputernică. În peregrinările sale umul nu detectase niciun fir de apă în stare naturală și aceasta e una din cele câteva cauze care împiedică expedițiile lungi. Tinara nu înțelesese niciodată această pasiune a lui Ebbe pentru spațiile deschise. La prima sa călătorie, emazteea lui Ebbe se simțise foarte rău. O panică intensă pusese stăpânire pe ea odată ce se pomenise în vastul spațiu deschis. Câmpiile imense, formele de relief, cerul albastru decolorat de soare, îi făcuseră o impresie copleșitoare. Dacă nu ar fi fost Ebbe, obișnuit deja cu astfel de peisaj, probabil că s-ar fi prăbușit. Oricum, Tinara începuse să tremure puternic și să transpire abundent. Respira greu și o senzație acută de sufocare o chinuia cumplit. O dusesse cât putuse de repede la adăpost, într-o grotă apropiată din muntele ce se înălța deasupra unei enorme suprafețe plane. În timp ce lui Ebbe îi plăcea să exploreze, neștiind însă nici el cu adevărat ce caută, Tinarei nu-i făceau bine astfel de aventuri. De aceea renunțase să o mai ia cu el, dar uma nu vedea cu ochi buni nici peregrinările lui Ebbe. Îl aștepta întotdeauna cu inima strânsă.

Umul, însă, e frământat de ideea de a ieși din nou la suprafață, deși știe că asta ar necăji-o pe Tinara. Uma sa e foarte speriată de ce se întâmplase și ce s-ar mai putea întâmpla. Cumplitele cutremure provocate de dezastrul exterior o îngroziseră și acum rămăsese, împreună cu micuța Gunda, jannik-ul lor, în adăpostul familiei, amenajat mai ales pentru incursiunile igorru-ului. Și totuși, trebuie să facă asta. Trebuie să vadă ce se întâmplă, pentru că, aparent, nici măcar adâncimile pământului nu mai oferă suficient adăpost în fața unor astfel de dezastre. Dar lui Ebbe nu-i place în mod deosebit compania. Preferă explorările solitare, acolo unde știe să-și poarte singur de grijă. Învățase asta de la bror-ul său, care îl luase cu el încă de tânăr, în călătoriile sale. Umul avea un talent extraordinar să se ferească de pericole, intuind amenințările încă înainte ca ele să se producă cu adevărat. La suprafață, însă, riscul merita, pentru că numai astfel îți puteai procura obiectele și materialele de care aveai nevoie. Bror-ul său devenise specialist în a face rost de cele de trebuință, pentru ca viața în subteran să aibă un minim grad de confort și siguranță. Cu mari sacrificii, însă. Ca și Ebbe, pe bror îl măcina o curiozitate arzătoare, dublată însă de un pronunțat instinct de supraviețuire. În plus, materialele din exterior se aflau la mare căutare, iar bror-ul vindea bine o parte din ele, pentru a asigura existența familiei. Acum, însă, toate acestea rămăseseră în grija lui Ebbe.

Primul obiect asolizează ușor, într-un nor de praf. Nu se vede nimic în jurul lui, dar ceva, acolo, o vibrație, face să se ridice nisipul fin de la suprafață. De altfel, pentru o ureche exterioară, obiectul lung, ca o lacrimă neagră, emite un fel de zumzet, la limita auzului obișnuit. Precum niște perle alungite, din antracit, alte câteva zeci de obiecte coboară întunecate din cer și se așează pe sol, într-o formațiune complicată. Pe fundul unui crater, cu suprafața de câțiva kilometri, navele, puncte negre, închiuie o complexă broderie, având chiar ceva estetic în această așezare. Numai că nu esteticul stă la baza formațiunii de aparate, ci o strategie militară complexă. Părți întregi din obiectele alungite se tocesc în sine și din ele coboară siluete la fel de întunecate, în costume de asalt. Acestea alcătuiesc un front avansat care începe să se deplaseze, pă- rând că mătură zona. Platformele velo individuale alunecă încet, la câțiva centimetri deasupra solului, avansând spre marginea craterului, acolo unde se ridică un deal abrupt, aproape un mic munte.

Esket comandă trupa de asalt, plasându-se în vârful unui fel de con ce alunecă pe platforma velo, conform metadatelor ce rulează în sistemul cognitiv al agenților. Mâna dreaptă a lui Ot primise această misiune crucială, după ce fostul director adjunct al VORC fusese instalat

pe funcția supremă, în urma dezertării lui Yo, legendarul director al serviciului. Ot decisese să continue campania lui Ren, președintele Consiliului Planetar, după ce femeia fusese, practic, răpită de membrii unei organizații de care nu se știa absolut nimic, dar care dovediseră resurse impresionante. Ample forțe terestre mătură acum arii vaste, în urma cumplitului bombardament la care fusese supusă așa-numita Terra Mitica, pentru a elimina amenințarea Celor Patru, straniile personaje care dovediseră că le este foarte la îndemână să pună mâna pe liderul suprem al planetei. Esket deține, însă, puține informații despre originea locului, iar agenții săi aproape deloc. Cu tot antrenamentul lor, care-i conduce doar spre executarea misiunii, mulți dintre cei din trupele de asalt încearcă să scaneze, uimiți, aceste vaste arii de care habar n-avuseseră că există în miezul tehnoplanetei lor. Nici chiar Esket nu beneficiază de prea multe date. Tânărul agent consideră însă că avansul în cariera sa ar trebui să se bazeze exclusiv pe executarea ordinelor. Datele misiunii sale sunt axate intens pe găsirea Celor Patru, a eventualei lor baze, ori a posibililor colaboratori. Dar totul i se pare atât de straniu! Simte că face parte dintr-un moment istoric, ba chiar și contribuie la el și asta îi creează o tensiune care-l poate ajuta în dificila misiune. Cu toate sistemele setate pe eficiență și pe plierea pe datele misiunii, Esket intuiește că aici se întâmplă ceva mareț. VORC trecuse în scurt timp prin agonie, dar și prin extaz. Mai întâi, declanșase cea mai vastă operațiune din istoria sa cunoscută, iar mai apoi, fusese aproape decimat de acțiunile lui

Yo. Cu toate că nu funcționează la capacitatea sa operațională normală, VORC încă mai are resurse să deruleze ample misiuni și asta îl face pe Esket să fie mândru că activează aici. „Totdeauna în control“, fusese unul dintre sloganele motivaționale ale temutului serviciu și nu rămăsese un simplu slogan.

Esket și agenții săi înaintează spre baza dealului calcaros din față. Scanările continue, qubiții de date din sistemele cognitive setate pe stare de luptă, nu aduc însă nimic nou, în afara rapoartelor despre compoziția solului, a rocilor. Informații geologice, geomorfice, interpretate de programe special concepute pentru noutatea situației, pentru ineditul materiei descoperite în miezul Terrei, curg în sistemele agenților ce conduc operațiunea. Lor nu le spun mare lucru, dar materialul stocat va fi analizat până la amănunt de oamenii de știință asociați serviciului, după care, ulterior, vor intra, poate, în sistemul public, în urma desecretizării.

O parte din grupul lui Esket ajunge la baza dealului ciuruit de caverne, mai mari sau mai mici, brăzdat de avene de diverse tipuri. Ciudate forme de relief constituie cicatrici complexe pe versantul micului munte, iar pentru comandantul VORC întrebarea „cine realizase asemenea forme“ devine obsesivă. Sistemul cognitiv al lui Esket înregistrează mișcare. Ca o furtună de ecouri, informația vine imediat și de la alți agenți. Ea este asamblată în fracțiuni de secundă, iar sistemele generează automat poziții, soluții. E ceva în fața lor, la aproximativ o sută de metri. Sistemele agenților nu pot, însă, stabili cu exactitate ce

produce mișcarea. Acest lucru nu se mai întâmplase. Ceea ce se află în fața lor nu poate fi analizat deocamdată, nici măcar cu ajutorul imensei baze de date a VORC. Esket cere o audiență urgentă la Ot. Are nevoie de un acces măcar limitat la Arhiva P., acolo unde probabil se află mai multe date referitoare la Terra Mitica. Ot i-o acordă, dar, surprinzător, nici măcar aici nu se află ceva care ar putea analiza, prin comparație, ceea ce se află într-una din grotele de la suprafața micului munte. Agenții schimbă configurația și se poziționează într-o așezare de siguranță. Lucrul inedit care produce mișcare într-una din grote le provoacă o oarecare confuzie. Prin mintea lui Esket trece fugar ideea că ar putea da chiar el de Cei Patru, dar parcă ar fi prea frumos pentru a fi real. Cu tot optimismul său și siguranța de sine, agentul e, totuși, rezervat. Experiența sa îi spune că nu poate fi atât de ușor.

Primii agenți, în frunte cu Esket, ajung la intrarea într-un păienjeniș de grote, pe care le scanează cu atenție. O hartă interioară ia naștere în sistemele lor de cogniție, sprijinite de setările avansate de geopозиție și luptă. Aproape de ei, acel lucru stă nemișcat, dar energia sa e captată de receptorii sensibili ai costumelor VORC. Esket deconectează platforma velo și pășește cu grijă pe sol, urmat de câțiva agenți. Grupul pătrunde ușor în grotă, în timp ce setările de noapte le permit luptătorilor o vedere remarcabilă a fiecărui ungher. Lucrul acela, mașinăria sau ființa, stă lipit de un perete stâncos. Silueta sa prelungă, alburie, e aplecată un pic în față, într-o poziție defensivă. Un fel de costum îi acoperă unele părți ale corpului. Ochii, cu pu-

pile și iriși adaptabili, îi văd cu siguranță pe agenți, deși în grotă e întuneric deplin. Esket scanează iar și iar lucrul din fața lui, dar nu i se întoarce niciun rezultat notabil. Din relativ puținele sale informații, agentul știe totuși că Terra Mitica e nelocuită. Și atunci, ce e în fața lui? Ființa rămâne în continuare nemișcată, aidoma insectelor amenințate, atunci când fac pe moartele. Agenții o înconjoară cu grijă, deși nicio amenințare nu pare evidentă. Brusc, silueta alburie, longilină, face un salt imposibil și se cațără pe tavanul grotei. Rămâne o secundă agățată, iar apoi țâșnește spre un horn de piatră ce-i servește drept evacuare rapidă. Viteza și agilitatea sa depășise pe moment reacțiile agenților, dar unul dintre aceștia declanșează o praștie armonică. Bucăți de piatră de sub membrele ființei se prăbușesc într-un nor de praf, odată cu silueta albicioasă ce se zbate să scape. O cușcă energetică o imobilizează, fără să-i producă leziuni. Ființa se zbate, izbește aerul cu toate cele patru membre, neînțelegând, probabil, ce o reține. În tot acest timp, nu scoate niciun sunet, zbaterea sa mută constituind o scenă aproape grotescă. Esket se apropie și își descompune casca tactică, ce se resoarbe în costum. Face un semn și unul dintre agenți aruncă în aer un mic obiect ce se dezintegrează într-o explozie de lumină. Grotă e iluminată acum ca ziua. Ființa rămâne la pământ, iar ochii i se modifică de mai multe ori până se adaptează. Este, însă, vizibil deranjată de intensitatea luminii, fapt pe care se bazase și agentul VORC.

În acest moment, Esket nu știe încă dacă ființa din cușcă posedă un limbaj fonetic sau nu, dar elementele costu-

mului ce îmbracă silueta albă îi indică faptul că are de-a face cu ceva dotat cu rațiune. Dar chiar această idee e profund contradictorie în sistemul cognitiv al agentului, pentru că pe Terra nu există, practic, nimic inteligent în afara terrienilor. Scanările repetate nu-i întorc rezultate convenabile, de aceea luptătorul VORC se bazează deocamdată doar pe propria intuiție. Înțelege că va fi foarte dificil să comunice cu o ființă despre care nu știe nimic și, mai mult, care rămâne mută, în zbaterile sale. Creatura subțiratică, dar aproape de înălțimea lui, continuă să încerce să scape, însă, la un moment dat, realizează că ceva, o forță, o ține în loc. Se liniștește și privește grupul de agenți parcă evaluând amenințarea și căutând soluții. Încă un semn de inteligență pentru Esket, care își propune să aibă mai mare grijă atunci când va trebui, eventual, să transporte ființa de acolo. Sau să îi conducă la cei ca ea. Nu e treaba lui, dar nu se poate opri să nu se întrebe din ce e făcută această creatură dotată cu rațiune. Nu seamănă cu nimic cunoscut, iar datasfera și bazele de date ale VORC continuă să nu-i returneze niciun rezultat. În acel moment, o alarmă de luptă de grad maxim străbate sistemul cognitiv al lui Esket. Grota se umple de urlete înfiorătoare. Casca de asalt a agentului se recompune instantaneu, iar setările costumului trec pe securitate de cel mai înalt nivel. Esket se întoarce brusc. Ceva nedefinit, dar îngrozitor, îi sfâșie agenții. Mârâituri sălbatice se amestecă terifiant cu urletele luptătorilor. În același timp, vibrații profunde, repetate, izvorăsc din cotloanele de piatră. Sunt armele agenților, descărcate la întâmplare.

Ființa alburie din cușca energetică încremenește. Începe să țipe ceva și Esket nici măcar nu apucă să fie surprins că creatura are glas. Grupul de agenți care îl protejează pe Esket e spulberat de ceva, de o altă creatură, probabil, care pare feroce. Agenții sunt prinși într-o capcană groaznică din care nici măcar sofisticatele lor arme nu par să-i poată scăpa. Grota se zguduie din temelii, iar pe Esket îl lovește în plin o încărcătură lansată la întâmplare. Se prăbușește, dar costumul disipează pe moment energia, cu prețul scăderii dramatice a nivelului scutului personal. Încăperea se umple de ceva întunecat care-l prinde și îl izbește de peretele aspru al grotei. Toate sistemele sale se sting, ca un shutdown fulgător.

Prima imagine e a unui cap prelung, alb, cu ochi întunecați, romboidali, ce stă aplecat asupra lui. Esket tresare și încearcă să-și activeze una dintre arme. Sau măcar scutul costumului. Nimic nu funcționează cum trebuie. Ființa de deasupra sa îi pune un membru pe piept, într-un gest ce pare liniștitor. Erori repetate în sistemul cognitiv al agentului îl fac să înțeleagă că, deocamdată, e fără apărare în fața creaturii. Se trezise dintr-un fel de shutdown și înțelege treptat că ceva îi ucisese agenții. Ceva care nu părea să aibă legătură cu ființa care îl privește, altfel nu s-ar mai fi trezit din acel shutdown.

— Igorru! rostește distinct, dar cumva lent, creatura, arătând cu un deget prelung, undeva, deasupra lui.

— Igorru? articulează Esket.

— Igorru, repetă creatura, ca un ecou.

Realizează că fără ajutorul databazelor sale nu se va putea înțelege cu această ființă. Încearcă să obțină ajutor pe toate canalele, dar deocamdată nu reușește nimic. Are o persistentă senzație de anxietate, deconectat fiind de toate bazele de date, iar neputința comunicării îi accentuează nesiguranța. Nu i se întâmplase niciodată să nu poată comunica cu datasfera sau cu bazele de date ale VORC. Încearcă să-și adapteze sistemul cognitiv pentru mai multă intuiție, în efortul de a înțelege ce se întâmplă și a lua legătura cu baza și cu agenții din exterior. Nu apucase să lanseze alarma generală și acest lucru îl îngrijorează. Se uită în jur. Se află într-o grotă mică, de forma unei cupole, iar într-o firidă, ceva, un fel de lampă rudimentară, aruncă o lumină slabă.

— Ce s-a întâmplat? Unde sunt? Unde sunt agenții mei?

Ființa îl privește, încercând probabil să înțeleagă, dar cu siguranță vocea agentului îi pare un fel de zumzăit. Esket realizează brusc că igorru ar putea fi creatura care îi decimase agenții și fusese la un pas să-l ucidă și pe el. Deși nu mai încercase asta niciodată, agentul trebuie să apeleze la un fel de limbaj al semnelor. Arată și el cu degetul într-o parte.

— Igorru?

Lăsa capul jos și închise ochii, simulând un shutdown. Ființa din fața lui păru că pricepe și-l ajută să se ridice.

— Mu ke da! Mu! rosti alburii, arătând din nou într-o parte și făcând gesturi expresive pentru a încerca să descrie ce se întâmplase.

Îi arată lui Esket că ar trebui să se ridice, iar agentul făcu ce i se indică. Se ridică și urmă ființa, care se strecura, însoțită de lampă, printr-o structură complicată de gale-rii. La un moment dat, pătrunseră într-o grotă mai mare și Esket recunoscă imediat locul tragediei. Câteva zeci de agenți zăceau dezmembrați, zdrobiți, iar în mijlocul încăperii, decapitată, enorma creatură care îi ucisese colegii. Un cap foarte mare, pătrășos, cu colți imenși și ochi bulbucăți, galbeni. Patru membre enorme cu gheare lungi și ascuțite și un trup acoperit cu blană sură, întreruptă din loc în loc de un fel de platoșe, alcătuiau o monstrozitate cum Esket văzuse doar în unele simulări-jocuri. Experiența aceasta îl ajută, de fapt, să înțeleagă oarecum alcătuirea creaturii. Alburiul se apropie de monstru și încercă să-i arate ceva. Din gesturile sale, Esket deduse că el ucisese creatura, fapt care-l făcu să devină imediat tensionat, încercând să evalueze noua amenințare. Dacă acest alburiu reușise asta, era mai periculos decât părea. Se lipi ușor de un perete, căutând să nu facă mișcări bruște și încercă să-și repună sistemele online. Dintr-o nișă a costumului, alburiul scoase ceva ce părea o lamă. Obiectul începu să vâjâie și deveni incandescent, strălucitor ca soarele. Printre pleoapele aproape închise din cauza luminii puternice, Esket reuși să vadă gestul simbolic pe care-l făcu alburiul, apropiind ceea ce părea a fi o remarcabilă armă, de gâtul tăiat al creaturii.

— Adeola, rosti alburiul, arătând spre sine.

— Esket, spuse și agentul VORC, punându-și palma pe piept, dar e sigur că ființa din fața lui nu-l înțelege.

E un vis? Sau nu? Realitate... reverie... Pădurea de stejar foșnește misterios. E o răcoare plăcută, iar păsărelele se întrec în triluri savante. Printre copaci, din amurgul de miez de zi al codrului se întrevede o geană de lumină. Aceasta duce spre un luminiș în care apele unui mic lac se încrețesc în bătaia ușoară a vântului. Două pâraie susură ușor, alimentând calm apa lacului. Chicoteli vesele vin de după tufișuri. Un râs cristalin, purtat de vânt încoace și încolo, îl trezește de-a binelea. Bărbatul se ridică în capul oaselor de pe covorul de frunze unde ațipise. Ra?

— Ra, unde ești? întreabă, mai întâi cu voce joasă, apoi mai tare.

Se ridică în picioare și caută în jur. Se ghidează după ceea ce crede că e vocea subțire a fetei, pierdută undeva în codrul des și, totuși, aproape. Adam iese lângă liziera pădurii. Lacul e minunat în lumina după-amiezii, cu apele sale limpezi.

— Ra! Nu glumesc, unde ești?

O cascadă de râs tineresc care nu se știe de unde vine aruncă în derizoriu căutările bărbatului. Adam se așează pe o piatră și contemplă peisajul, așteptând ca Ra să termine cu șotiile. Dar apa începe să se întunece, copacii capătă o culoare gri, la fel ca cerul, care devine plumburiu. Adam se ridică în picioare cuprins de panică. Unul din

copacii groși de pe margine se apleacă spre el, îndoindu-se într-un mod aproape greșos. Frunzele sale dispar, iar crengile se contopesc într-un soi de chip care se apropie de fața lui Adam. Omul e blocat ca într-un fel de stază și nu poate reacționa. Conștiința sa se zbate aidoma unei păsărele într-o colivie aruncată între pisici. Aproape atinându-l, fața aceea se lățește într-un rânjet hidos. Seamănă cu cineva cunoscut.

— Această este adevărata mea natură, Creatorule! răsună o voce cavernoasă. Te-am recreat pentru a te putea distruge așa cum dorim! Cât am așteptat asta! Eoni întregi! E timpul să ne rupem definitiv de un trecut pe care nu-l recunoaștem și nu-l dorim. Suntem puternici, suntem inteligenți, suntem nemuritori. Ce nevoie am avea de cineva nevolnic ca tine? Te vom ucide încet, Adam, ca să înțelegi că n-ai ce căuta în lumea noastră. Ești fantoma unui trecut pe care nu-l înțelegem și nu vrem să ni-l asumăm. Vii dintr-o lume plină de boli, de nesiguranță, de suferință. Vii dintr-un trecut străin și scârbos. Nu vrem să aduci în lumea noastră avatarurile unei societăți întunecate de ignoranță și cruzime. Uciderea ta va fi plină de simbol. Simbolul unei civilizații care se rupe de un trecut fals, clamat de niște nebuni tradiționaliști, care au creat o jucărie jalnică.

Adam se zvârcolește în continuare, interior, fără să poată face nicio mișcare. În mintea lui se zbate un nume: Ra? Tu ești?...

Simte că s-a trezit, dar nu poate face în continuare nicio mișcare. Coșmarul paradoxal îl ținuieste încă într-o pa-

ralizie persistentă. Ușor, ușor, simte că începe să preia controlul asupra corpului său. Se ridică cu greu în coate, transpirat, și gâfâie minute bune. Adam zace pe un cub ce pare a fi de metal, într-o celulă minusculă, departe de confortul primei sale treziri. Nimic, niciun fel de mobilier nu se află în mica încăpere iluminată difuz, prin pereți. Cu siguranță, se află de mult timp aici, pentru că adormise de mai multe ori și îi era foarte foame și sete. Încet, încet îi revin și primele amintiri. Urcă la suprafață cu greu, ca dintr-un smârc îngroșat de secetă. Începe să-și amintească mai clar că zbura împreună cu Vo și cu Ra pe o platformă aero. Cei doi îi arătau impresionanta Terra, cu zecile sale de tehnostraturi, cu centurile sale spațiale externe, cu megalopolisurile strivitoare prin complexitatea lor. Sosit, practic, instantaneu din timpul lui, Adam înțelege cu destulă greutate această civilizație complet străină și îi vine greu să aglutineze ideea că acesta e Pământul peste probabil zeci de mii de ani. Pe de altă parte, însă, începe să intuiască tot mai clar că ceva esențial lipsește acestei civilizații copleșitoare. Încă nu realiza cu certitudine ce anume, dar tot mai multe idei conduceau spre nostalgia creatorului. Cu toată inteligența și forța lor, aceste ființe, mă rog, o parte din ele, încep să descopere proveniența sentimentelor, senzațiilor, trăirilor. Adam fusese absolut surprins să afle că organismele terrienilor au nevoie de un fel de drog pentru a-și procura senzații. Un drog ilegal, desigur, așa cum sunt toate drogurile periculoase, în toate epocile. Mai mult, în fața simulărilor lor, pe care terrienii le consideră un fel de artă cu rădăcini obscure, dar foarte

la modă, Adam zâmbise, fascinat de forța esenței vechiului Pământ, care, iată, locuiește încă în fantasmale virtuale ale locuitorilor tehnologizatei Terra. În fond, această persistență dusesese și la recrearea sa. Și cu toate că la început considerase o adevărată dramă apariția sa în acest univers, Adam începuse să vadă și anumite oportunități aici. Deocamdată, se simțea foarte singur, legat fiind doar de Ra, îndrăgostit practic de acel avatar al tinerei femei, care o făcea să semene cu o fată foarte frumoasă de pe Pământ. Este, în fond, singura sa legătură autentică aici, pe Terra, iar faptul că o văzuse și în realitate nu-l deranja foarte tare. Oricum, sufletul său era dominat de fata blondă din avatar, prima persoană pe care o văzuse în acest univers bizar. Avea impresia că o cunoaște dintotdeauna și o iubea cu ardoare. Inima i se umplea de căldură doar când se gândea la ea. Unde era acum Ra?

Abia trezit din ultimul coșmar, Adam nu se simțea bine și respira tot mai greu. Ceva îl apăsa pe piept și aerul părea toxic. Își pipăi nările și constată cu groază că nu mai are pastilele metalice care-l ajutau să respire normal. Intuiția îi spuse că nu mai dispune nici de bocancii speciali. Într-adevăr, nu-i vede și abia acum realizează că o apăsare continuă îl chinuie de fiecare dată când se trezește din diverse coșmaruri. În scurtele momente de trezie, realizează că e, practic, prizonier și își amintește de patru indivizi în fața cărora ajunsese, nu se știe cum, de pe platforma aero. Încearcă să se ridice, dar și acest simplu efort îl secătuește de puteri. Gravitația Terrei îl apasă cu sute de degete invizibile, dar cel mai mult îl deranjează respi-

rația. Simte că se sufocă și o tuse amară, înecăcioasă, îi stă în gât. Un gust metalic și prăfos, totodată, i se instalează definitiv în gură. Reușește cu greu să se dea jos de pe cubul metalic pe care zace de cine știe când și se sprijină pe pereții reci. Încearcă să bată cu podul palmelor și să strige. Loviturile îi sunt anemice, iar vocea, mai mult un găjăit din fundul laringelui. Vlăguit, cade lângă perete și respirația îi devine șuierătoare.

Se trezește din nou dintr-un coșmar pe care nu-l mai ține minte. De data aceasta, pare că s-a schimbat ceva. Adierea unui vânt ușor îi mângâie fruntea udă de sudoare. Îi e greu să deschidă ochii, temându-se că ar putea aluneca într-un nou vis urât sau poate, mai grav, o realitate înspăimântătoare. Ridică, totuși, pleoapele și se uită în jur. Îl ustură ochii de parcă ar avea zgură în ei. Privirea îi cade pe o casă destul de mare, cu o arhitectură oarecum familiară. Pare ceva victorian, de pe Pământ, dar amestecat cu elemente care îi sunt străine. Chiar și în starea în care se află, melanjul acesta arhitectonic îi dă o senzație stranie. Îi accentuează greața. Își dă seama că zace într-un fel de fotoliu sau, mai degrabă, șezlong. Speră din tot sufletul să fie o nouă simulare a Rabei, așa cum fata îl obișnuise la apariția sa pe Terra, pentru ca lucrurile să-i fie familiare. Bărbatul stă pe marginea unei esplanade, iar în spatele lui se află o prăpastie pietroasă. Dincolo de casa ce-i ocupă aproape tot orizontul, se văd crestele unor munți înalți, sterpi. În fața sa, o măsuță pe care e așezat un pahar cu un lichid transparent. Chiar dacă se află într-un spațiu

deschis, respiră la fel de greu și orice mișcare necesită eforturi peste măsură. Tresare când o ușă de la parterul impresionantei construcții se deschide. O femeie înaltă, dar parcă nu atât de înaltă ca terrienii, pășește spre el. Are un păr lung, cânepiu și e îmbrăcată într-un strai lung, de o culoare prăfoasă, incertă. Ochii îi sunt închiși la culoare, negri sau căprui, Adam nu-și poate da seama cu exactitate. Se oprește în fața lui și-și încrucișează mâinile pe piept. Bărbatul face eforturi să se concentreze pentru a-și putea da seama ce e cu ființa din fața lui. Tresare a doua oară. E una dintre femeile din grupul Celor Patru, care-l răpiseră de pe platforma velo. Chiar și Adam, căruia încă nu-i erau toate familiare pe această planetă nouă, realizează că femeia nu pare terriană. Trăsăturile îi sunt măsurate și regulate. Nu e neapărat frumoasă, dar are ceva atrăgător. Atrăgător și respingător, în același timp.

— Cum te simți, Creatorule?

Vocea femeii are un vag iz baritonal. E plăcută, dar Adam sesizează imediat tonul ironic.

— Unde sunt Ra și Vo?

Fraza ieșise cu greu, într-o hârâială urâtă. Îl ustură îngrozitor gâtul. Femeia ridică o sprânceană și zâmbește superior, în colțul gurii.

— Îmi place. Eroic. Ca în vremurile bune! Credeam că te preocupă starea ta. Pare că nu ești în cea mai bună formă.

— V... voi... voi m-ați adus aici. Cine sunteți?

Adam face tot mai multe eforturi, dar îi e teamă că va aluneca din nou spre inconștiență. Cu toate că începe să îl umple un fel de revoltă, manifestările sale exterioare

nu sunt pe măsura sentimentului, din cauza slăbiciunii accentuate.

— Bea! îi face semn femeia, arătându-i paharul de pe masă.

Adam ezită și prin minte îi trece o întrebare care îl sâcâie ca o muscă insistentă. Cum de-l înțelege? Și cum de o înțelege el?

— Mai bine bea, îl îndeamnă femeia. Ne înțelegem și atât. Nu căuta să-ți explici această lume, pentru că n-are niciun sens. N-ai s-o înțelegi niciodată.

Adam tresare din nou, puternic. Nu e obișnuit cu cititul gândurilor. Nu aici, nu acum. Nu așa. Niciun element de tehnologie nu pare să existe în jur și asta e cu atât mai straniu. Sigur că și știința și tehnologia terrienilor par miracole pentru el, totul e fluid și topit, dacă putea spune așa, în societate și în acești indivizi uimitori, dar parcă aici pare totul și mai neobișnuit. Se forțează să nu întindă mâna după paharul de pe masă, dar simte că rezistența sa e tot mai anemică. Ceva îi spune că de acolo îi poate veni salvarea în fața unei prăbușiri catastrofale în sine. Se simte aspirat ca într-o gaură neagră, cu gravitație ucigătoare. Cu o mână tremurândă apucă paharul și soarbe încet. Un gust incert, de apă, ușor înțepător. Lichidul nici nu ajunge bine în stomac și ceva îl limpezește, ceața i se ridică de pe ochi, respiră mai ușor și parcă gravitația nu-l mai apasă atât. Mai bea câteva înghițituri și pare tot mai bine, deși Adam e convins că acesta e doar începutul unei noi capcane. Nimic nu-l poate face să aibă încredere în aceste ființe, deși, paradoxal, seamănă mai mult cu oa-

menii decât terrienii. Adam are puterea să zâmbească în sinea sa, un pic amuzat la gândul că acești indivizi par un fel de verigă lipsă între el și terrieni. Femeia îl privește surâzând ironic și Adam realizează din nou că-i citește gândurile.

— Pot înțelege că te preocupă probleme creaționiste, evoluționiste sau cum vrei să le numești, Adam. Așa te-au numit, nu? Dar cred că acum ai elemente mai importante de gestionat. Cum ar fi starea ta și ceea ce ar trebui să faci pentru noi.

Femeia îl privește în continuare superior și nu face niciun efort să camufleze asta. Bărbatul deja nu se mai miră că nu-i poate ascunde nimic. Nu știe cum face aceste lucruri, dar încearcă să nu se lase sedus prea mult de puterile pe care par să le aibă răpitorii săi. Și cu siguranță, asta nu e totul. Adam își cunoaște limitele, aici, în această lume străină, dar nu-i lipsește agerimea și intuiția. Învață repede, iar sesiunile de acumulare de cunoștințe cu Ra își spun cuvântul. Înțelege acum că deși terrienii, ființe aflate în vârful lanțului evolutiv al tehnologiei și întemeietorii unei civilizații incredibile, sunt capabili de multe, există lucruri care le scapă. Dacă acești indivizi reușiseră să-l răpească din mijlocul creatorilor și protectorilor lui, este ceva cu ei. Ceva mare, ceva important, care deocamdată îi scapă. Poate nu ei sunt veriga lipsă. Poate că ei sunt chiar adevărații creatori. Deși nu vede tehnologie care să-i atragă atenția, așa cum se întâmplase cu terrienii, femeia din fața sa pare capabilă de manipulări extraordinare ale lumii și ale altor persoane, fără a părea că face vreun efort.

— Ce ar trebui să fac pentru voi? reușește să articuleze, cu gâtul uscat, Adam.

Ușa principală a clădirii se deschide din nou și pe cele câteva trepte coboară o altă femeie. Pe măsură ce se apropie, Adam își dă seama că e geamăna primeia. Femeia li se alătură, având același zâmbet superior, arogant. Același amestec de atracție și respingere care-l îngreșează pe Adam.

Globul imens al Terrei, înconjurat de cele trei centuri spațiale, Aurelia, Octavia și Livia, numite așa dintr-o memorie arhaică incertă, strălucește sub lumina Soarelui, dar materia ei cenușie parcă absoarbe oarecum lumina, neavând ce să reflecte. Ultimul tehnostat este omogen, ca o cochilie care învăluie protector planeta. La o simplă comandă cognitivă, învelișul navei devine suprafață vitrată și impresia că plutești liber în spațiu este extrem de puternică. Mai ales pentru Is, care se află pentru a doua oară pe o orbită în jurul planetei pe care avusese loc trezirea ei. Prima oară, reținută de Ot, adjunctul temutului serviciu secret VORC, iar acum în compania lui Yo, care se află în fruntea unei facțiuni însemnate formată din foștii săi subordonați, dar și din membri ai puternicei organizații conduse de To, creatorul, practic, al lui Adam. Noul rol al jurnalistei, de consultant principal al lui Yo, o onorează, dar faptul că se află deja în avangarda unei mișcări care va schimba cu siguranță întreaga ei lume, o panichează deseori. Din acest motiv și cantitatea de senz, popularul drog furnizor de senzații, crescuse pe măsură. Conciliul Jurnaliștilor o exclusese din rândurile sale imediat ce se aflase că devenise o membră importantă a celei mai vândute organizații de pe Terra, dar puternice semnale din partea celor câteva milioane de abonați ai ei clamau

revenirea la materialele jurnalistice pe care le apreciau atât de mult. Înainte de asta, Is se autosuspendase, pentru că nu i se părea moral să utilizeze informațiile exclusive pe care le deținea, dar mai mult la cererea lui Yo, care nu dorea să ofere nicio posibilitate de a fi urmărit sau agățat, cumva, în urma unor informații ce puteau fi folosite de regimul terrian. Regim pe care, nu-i așa, îl cunoștea atât de bine...

Is îi ducea dorul lui Ze, colegul ei, căruia Organizația îi asigurase o retragere onorabilă, sub o cu totul altă identitate și spera ca într-o bună zi să-l revadă. Când va fi aceea zi, era cam greu de prevăzut, pentru că lucrurile se mișcau inexorabil înainte, iar războiul pornise, nu mai încăpea nicio îndoială. Chiar dacă marea majoritate a terrienilor nu simțeau încă amploarea acestor mișcări, ca pe o imensă tablă de șah, ostilitățile începuseră deja, cu destul de mult timp înainte. Regimul terrian reușea încă să se protejeze, în urma unor eforturi vaste care țineau de acțiuni militare, de controlul subtil al informațiilor, de măsuri de bunăstare economică menite să abată atenția de la profunde prefaceri scontate de Organizație, căreia i se alăturaseră, între timp, și alte forțe de pe Terra, inclusiv grupuri masive de importanți oameni de afaceri. Politicul nu mai putea, însă, controla chiar totul și solidul edificiu instalat de eoni începea să capete o evidentă fragilitate.

„Vom guverna împreună cu oamenii, îi spunea Yo, în rarele momente când aveau timp să discute și altceva decât acțiuni concrete. Ai să vezi. Știu că în mintea celor din Organizație lucrurile au fost la început mai mult o

joacă sau, dacă vrei, o încercare de recuperare filosofică, spirituală, în cazul în care noi putem folosi acest termen. Ispășirea unei stări de vină confuze, ancestrale. Recrearea omului, ca un uimitor strămoș al nostru, nu părea să aibă o atât de mare motivație, ba chiar apărea drept un act grotesc, ca și cum am fi trezit un terrian cu șase brațe sau două capete.”

„Am fi putut?” întreba cu naivitate, Is.

„Probabil că da, dacă nu ar fi existat barierele morale, râdea Yo. Ulterior, însă, am intuit potențialul acestei ființe. Ceea ce vreau să-ți spun, Is, este că Adam nu va fi unicul exemplar al speciei sale. Nu-ți ascund că aceasta e direcția pentru care milităm. Pentru care luptăm, practic.”

„Dar nu cunoaștem mare lucru despre oameni, Yo. De unde știm că apariția lor, cu imprevizibilitatea sentimentelor pe care le nutresc cu atâta lejeritate, nu va duce la colapsul lumii noastre?”

„Is, consumi senz, nu? Știu că faci asta demult. Luăm senz și ne petrecem mult timp în simulări, pentru a fi ca ei. Numai că n-am știut-o niciodată cu adevărat. Ți se pare că noi am contribui cu bună știință la demantelarea esenței lumii noastre? Vrem să o îmbogățim, Is. Paradoxal, cu ajutorul unei creaturi aparent mult inferioare nouă. De la care, însă, vom lua ce ne trebuie.”

Astfel de dialoguri o incitau pe Is, dar îi și măreau confuzia. Tot nu era foarte lămurită cum de temutul Yo basculase în interiorul său între viziuni atât de diferite. Ce-l determinase cu adevărat să lupte împotriva celor pe care-i

servise atâția ani. Nu părea o trădare ieftină, pentru că Yo se dovedise mult mai mult decât un simplu trădător.

Cu astfel de gânduri urmărea Is spectacolul cosmic, la care avea loc în primul rând al unei loje personale. Mecanica cerească o fascinase întotdeauna și aflate din arhivele P. că oamenii fuseseră mânați, în toată istoria lor, de un dor nestăvilit de a cuceri spațiul. Generații după generații se uitaseră spre cer, cu ochiul liber sau cu instrumente tot mai perfecționate, construiseră nave spațiale, care, ulterior, începuseră să ruginească prin spațioporturi, pe măsură ce vastele hăuri cosmice se dovedeau tot mai greu de atins. Cu toată tehnica spațială, destul de evoluată la un moment dat, proiectele îndrăznețe ale lungilor călătorii cosmice se stinseseră rând pe rând, în lipsa unei propulsii adecvate. În istoria lor cosmică, terrienii măturaseră universul cunoscut cu sonde extrem de perfecționate. Ideea lor fusese că miile de miliarde de galaxii din univers nu au nimic palpabil de oferit și nu avea niciun rost să trimită terrieni departe în spațiu. Toate informațiile găsite, inclusiv despre posibilele forme de viață descoperite, fuseseră adânc încriptate în arhive extrem de secrete, controlate de regim, care propovăduia un univers haotic și sterp, ce nu prezenta niciun interes pentru civilizația terriană. Și totuși, terrieni precum Is își puneau o mulțime de întrebări, iar accesarea informațiilor ce conțineau istoria umană accentua această nostalgie, cel puțin în interiorul tinerei jurnaliste. Drumul printre stele îi părea Isei extrem de poetic, dincolo de actul călătoriei în sine. Dar Is lua senz, utiliza simulări, iar acum știa mult

mai mult decât majoritatea terrienilor, care, pătrunși de supremația ideilor și filosofiei lor, rămâneau în mânășă de catifea a unui regim care le răpea dreptul la vis. Acum, Isei, asta i se părea cea mai profundă nedreptate făcută societății ei.

În urma unui scurt apel, Yo apare în cabina ei, parcă plutind și el în spațiu. Bărbatul e îmbrăcat într-un costum gri, care-i vine foarte bine, în completarea părului său grizonat și Is se întreabă uneori de ce alesese la trezire acest model.

— Ot nu i-a găsit pe Cei Patru, Is. Acum mătură arii largi din Terra Mitica la sol, dar probabil că sunt puține șanse, deocamdată. E foarte posibil ca aceste ființe să-l fi capturat pe Adam. Platforma velo cu care se deplasau a fost găsită plutind în derivă, goală, cu toate memoriile șterse. Nimic, nicio dovadă, dar logica pare să conducă spre concluzia de care vorbeam. Problema cea mai mare e să-l găsim pe Creator înainte de a încăpea pe mâinile lui Ot.

Evident. Is caută deja idei, soluții, dar toate trebuie să converge spre o acțiune rapidă, curată, precum acțiunea unui bisturiu cauzal. Yo se retrage și tânăra rămâne undeva, deasupra Terrei impasibile și cenușii, analizând și iar analizând qubiți de date, de variabile. Nu e sigură că acestea se vor potrivi cu lipsa de logică a ultimelor întâmplări.

Dincolo de întreținerea familiei sale, Ebbe deține în ierarhia inguruanului său o anumită funcție de apărare. Fusesse ales, cu un mare rotitor în urmă, printre cei care îndeplinesc un fel de sarcină de grănicer, având în vedere pasiunea sa pentru exterior. Dezastrul care lovise la suprafață trebuie să fi avut o cauză artificială, pentru că nicio dată, în istoria locului, din câte știa Ebbe, nu se întâmplase în mod natural așa ceva. Existaseră, desigur, multe cutremure, pământul se zguduise de nenumărate ori, dar acum lucrurile stăteau altfel. Apocalipsa de afară provocase daune la kilometri în interior, ceea ce spunea totul despre puterea cu care fusesse lovită suprafața. Această situație activase o celulă de criză și Ebbe adunase câțiva umi din subordine pentru a organiza o expediție în exterior. Alți umi, în alte inguruanuri, urmează să facă la fel. Numai cei mai curajoși se pot aventura afară și Ebbe știe că asta nu e o provocare obișnuită. Ebbe face planuri împreună cu umii săi, dar un zgomot de labe pe pietre și de vâjâit de roți îl întrerupe. Un bolah se apropie în viteză dintr-o galerie, trăgând după el un car de ștafetă. Animalul se oprește într-un nor de praf, frânând cu ghearele. Își scutură capul ascuțit, cu botul lung, fără ochi, scoțând sunete subțiri, repetate. Blana neagră îi e plină de praf și bate cu coada groasă în lemnul carului. Își ascute ghea-

rele pe pietre și fornăie neliniștit. Umul care-l conduce sare în drum. E unul dintre operatorii de ștafetă, ce străbate zilnic sute de galerii ducând vești sau diferite informații acolo unde e nevoie de ele. Se apropie de adăpostul lui Ebbe, acolo unde grupul de apărare primește ultimele indicații.

— Vreau să vorbesc cu Ebbe! strigă umul, scuturându-și tunică de praf.

Ebbe face un pas înainte și iese din grup.

— Am o veste importantă, vorbește repede umul. E ceva în inguruanul vostru.

Ebbe gonește, urmat de cinci umi înarmați, prin păienjenishul de galerii, pe care le cunoaște ca nimeni altul. Acestea duc spre suprafață, dar umii trebuie să realizeze o ascensiune chinuitoare printr-o serie de hornuri înguste, în care nu încap decât pe rând, pentru a ajunge în zona indicată de operatorul ștafetei. Profund incitat și curios, Ebbe face eforturi semnificative pentru a ajunge cât mai repede la marginea inguruanului său. Umii ies într-o zonă mai deschisă și aprind lămpile electrice, alimentate cu baterii mari, incomode la transport. Două siluete stau așezate pe niște ridicături de piatră și pe măsură ce se apropie, Ebbe e tot mai surprins. Cei doi se ridică în picioare. Unul dintre ei e un um din alt inguruan, iar celălalt e o... ființă? Înalt, chiar mai înalt decât media umilor, biped, într-un fel de costum întunecat ca noaptea, mulat. Dar oare asta îi este forma corpului? Un cap mai degrabă rotund, cu trăsături marcate de un fel de linii, cu puțină blană neagră

pe cap, ochi rotunzi, nas extern, urechi exterioare, de o formă ciudată. Ebbe se oprește și smulge dintr-o teacă aflată la spate o camaria. Evantaiul de lame ascuțite, de forma unor frunze, se deschide brusc, cu un vâjâit sinistru. La fel fac și ceilalți umi, luând o poziție defensivă în jurul lui Ebbe. În același moment, fața creaturii dispare. În locul capului i-a crescut ceva, ca o apă neagră care îl acoperă. Umul de lângă el se îndepărtează puțin și duce mâna la spate. Ebbe își dă seama că acolo se află o arcana și acum regretă că nu luase, la rândul său, cumplita armă. Jurase, însă, să nu o folosească decât în cazuri cu totul speciale, dar nu realizase că acesta e unul dintre ele și nici nu voia să se deconspire.

— Ușurel, ușurel, să ne liniștim, rostește umul din alt inguruan. Numele meu e Adeola, iar această ființă este din alte lumi. De fapt, cred că e din lumea de sus. Îl consider prizonier, dar deocamdată i-am salvat viața și e liniștit. A venit de bunăvoie.

Ebbe și companionii săi rumegă destul de greu informația. Cum adică din lumea de sus? Cine poate trăi la suprafață? Întrebări chinuitoare macină mintea umului și nu poate să nu facă legătura între dezastrul de sus, în care pieriseră mulți umi aflați la kilometri adâncime și creatura neobișnuită din fața lor. Și totuși, cine putea avea atâta putere? Și pentru ce? Societatea umă este destul de pacificată, ultimul război – și acela, destul de scurt –, pentru resurse, se dusesese acum cincisprezece mari rotitori. De atunci, doar câte un conflict local mai agitase societatea. Să fie aceasta o capcană? Lupte între inguruanuri nu

se duceau decât foarte rar, între anumite bande. Toți rămân deocamdată pe poziții prudente de apărare.

— Faci călătorii sus? Îl întreabă Ebbe pe umul străin. De unde știi că acolo există ființe ca aceasta? Le-ai văzut tu? Vreau să-mi spui mai multe. Acum!

— Atunci de unde a apărut acesta? Adeola face semn spre creatura de lângă el. Înainte de a ataca iggorul, veneau de sus, din afară. De fapt, am fost o vreme prizonierul lor, până la busculada creată de fiară, când am reușit să scap. Nu știu cum m-au găsit, pentru că au traversat multe galerii încălcite până să ajungă la mine.

Ebbe face un pas înapoi, panicat.

— Prizonierul lor? Câți sunt? Au pătruns și alții? Unde sunt?

Ebbe aruncă priviri scurte spre păienjenișul de galerii și le cere însoțitorilor săi să fie atenți la orice mișcare.

— Cei care erau cu el sunt morți deja. Uciși de iggoru sau de propriile arme, în învălmășeală.

— Au arme? Ce fel de arme?

— Nu le înțeleg. N-am văzut niciodată așa ceva. Forțe, energii invizibile, în stare să dărâme munți întregi. Cu toate că în afară nu se vede nimic. E de mirare că au fost surprinși de iggoru. Ceea ce e mai ciudat, însă, au coborât din cer din niște obiecte care zburau precum jargavanii. Asta am văzut cu ochii mei.

Intuiția ascuțită a lui Ebbe îi spune că astfel de ființe pot fi responsabile de apocalipsa de la suprafață. Dar ce? De ce uciseseră atâția umi, care nici nu știau de existența lor? Gândul îl face să strângă arma în mână și se abține

cu greu să nu o lanseze spre creatura din fața lui. Adeola îi citește reacțiile.

— Nu te pripi! Nu noi am fost cei vânați. Catastrofa de la suprafață are doar o legătură indirectă cu inguruarurile noastre. Știu, au murit umi, emaztee, janniki. Emazteea mea a pierit într-unul din cutremure. Nu pot să-ți descriu în cuvinte durerea pe care o îndur de atunci. Dar ei caută altceva. Nu înțeleg exact ce. Așa m-au descoperit și pe mine. Faptul că am ucis iggorul și pe el l-am cruțat, pare să-i fi dat o oarecare încredere.

— Cum adică l-ai cruțat? Ai spus că armele lor pot dărâma munții.

— Ceva nu funcționează, se pare, și eu mizez încă pe faptul că nu a reușit să ia legătura cu ai lui, de la suprafață, explică Adeola. Am izbutit să stabilesc cu el un fel de limbaj al semnelor. Așa am priceput că nu pe noi ne vor.

— Adeola! strigă Ebbe. Nu fi naiv! Odată ce ne vor descoperi, vor rade cu totul civilizația noastră. Nu știu de unde vin în realitate, dar pare că ne pot distruge în orice clipă. Au și început să o facă. E doar o chestiune de timp până când cei ca el vor coborî aici și vor face prăpăd. Dă-te în lături și lasă-mă să-l ucid!

Adeola face un pas și se postează în fața creaturii negre. Scoate arcana din teacă, pe jumătate, și ochii umilor devin imediat retractili la strălucirea armei, ca a unui mic soare în grotă. Dar umul o pune la loc.

— Ascultați-mă! Vrea doar să-l ajutăm. Să-i ajutăm să găsească ce vor. Gândiți-vă la oportunitățile nesfârșite care s-ar ivi de aici! I-am salvat viața. Va ține cont de asta.

Haideți să decidem împreună! Îl ducem la suprafață sau ne folosim o vreme de cunoștințele sale? Ne va fi, să zicem, oaspete, o perioadă. Uciderea sa nu este o opțiune. Cei din specia lui îl vor căuta și apoi ne vor omorî pe toți. Cu el la noi, avem un avantaj tactic.

Esket își restabilise o parte din conexiuni și, ce e mai important acum, bazele de interpretare a limbilor și simbolurilor străine, așa că, de o vreme, înțelegea ce spun aceste ființe din inima Terrei Mitice. Putea analiza acum nivelul lor tehnologic și, cu siguranță, pentru istoria secretă a Terrei, aceasta putea fi o descoperire majoră. Chiar dacă avea de-a face cu un limbaj și o cultură total străine, translatorul său umplea golurile, recrea structura comunicării și putea oferi astfel o variantă inteligibilă nu numai a dialogului, dar și a unui tablou al acestei lumi inedite. Personal, Esket era încă foarte uimit de compoziția organică a alburilor, care le permitea o inteligență moderată, dar, totuși, inteligență. Cu siguranță că această carieră a sa îi rezerva multe surprize și dacă nu ar fi fost atât de concentrat pe misiune, poate l-ar fi putut pasiona astfel de descoperiri. Își camuflă cu grijă aceste considerații, pentru că agenții sunt supravegheați total în timpul incursiunilor și informațiile nu trebuie să treacă granițele cognitive ale misiunii. Costumul său tactic făcea în continuare update-uri, își repara structura moleculară avariata și lucra la restabilirea sistemului de arme. Îi lua timp, pentru că semnalul de la sursa-bază era destul de slab aici, în subteran. Esket luase legătura cu agenții săi,

dar îi oprise la suprafață, cu sistemele cloak activate. Acum nu mai trebuia să-i vadă nimeni, până la noi ordine. Alburiul care îl salvase avea încredere în el și avea să îl ducă, cu siguranță, la ai lui. Esket trebuia să afle informații și să stabilească o posibilă conexiune între aceste ființe și Cei Patru. Dacă ea exista, desigur.

Ebbe încearcă să cântărească situația și să se convingă că argumentele lui Adeola nu sunt lipsite de conținut. Nu ar miza pe supunerea unei ființe atât de stranii, total necunoscută și, aparent atât de puternică, dar, pe de altă parte, uciderea sa ar putea crea, într-adevăr, repercusiuni greu de imaginat. Și așa umii trecuseră prin grele încercări odată cu cutremurele catastrofice generate de urgia de sus, cu râurile de lavă și apele fierbinți care devastaseră multe dintre adăposturile celor din rasa sa. L-ar fi supus pe intrus, dacă ar fi fost găsit vinovat, supremei judecăți ume, sacrificându-l pentru lumusi, îngrozitoare creatură care injectează acizi puternici în tine, devorându-te de viu. Dar umii depășiseră de sute de mari rotitori aceste barbare legi tribale, iar acum judecata, chiar și a crimelor majore, se face de către un tribunal al Adunării Inguruanurilor, iar pedepsele sunt clar stabilite de lege. Până atunci, însă, umul l-ar fi ucis cu mâna sa pe acest necunoscut, dacă ar fi fost sigur că e vinovat de dezastru, direct sau indirect. Face un semn și Adeola e încadrat, alături de ființa neagră, între umii înarmați. Pornesc pe căi ocolite spre inguruanul lui Ebbe.

Fata îi mângâie ușor părul, se joacă cu degetele în creștetul lui. E vară târzie, cosași și greieri țiue din iarba înaltă, iar apele râului curg alene la vale, ca într-o panoramă a unui pictor impresionist. Codrul de peste ape e întunecat și misterios, foșnind ușor în adierea unui vânticel răcoros. Adam e din nou culcat în iarbă, iar lângă el, Ra, așa cum o știe, cu părul bălai, subțirică. Poartă o bluză de pânză topită a cărei țesătură nu-i acoperă suficient sânii mici și tari și o fustiță înflorată. Fata este un mic spectacol, în marele spectacol al verii și Adam e din cale afară de fericit. Îi place să creadă că Terra e un vis straniu în care alunecă din când în când, dar lumea sa reală e aici, cu Ra. Dar de ce n-ar fi chiar așa? Adam se străduiește să schimbe în conștiința sa polii visului cu cei ai realității, practicând o inversiune în termeni, în lumea senzațiilor. O reechilibrare convenabilă. Aici, alături de Ra, în sânul acestei naturi paradisiace, își găsisese pacea. Sensul. Voia cu tărie să creadă că poate rămâne etern aici. Iluzia funcționa de multe ori. Numai că era doar o iluzie.

Adam aproape că sare în sus, ca un arc, în momentul în care realizează că lângă el se află nu Ra, ci femeia care îl ține prizonier. În dreapta sa, cea de-a doua femeie, iar în spatele său, așezați în iarbă, doi bărbați gemeni, cu părul destul de lung, de culoarea cânepii, îmbrăcați în

straie cenușii. Cei Patru, cele două perechi care îl aduseră cu brutalitate în lumea lor, stau acum tolăniți pe iarbă, în acest decor minunat, ca la un inofensiv picnic în mijlocul verii.

— Nu vă mai jucați cu mine! Vă implor! articulează Adam, cu sufletul otrăvit de aceste răsturnări de situații. Schimbarea abruptă, neomenească, a decorurilor, personajelor, situațiilor, îl epuizase până aproape de momentul unei iminente clacări.

— Înțelegem că-ți place acest decor, rostește unul dintre bărbați, ridicându-se și plimbându-se cu brațele la spate, într-un gest uman, foarte familiar lui Adam. Aici te simți cel mai bine, nu?

Vocea sa e uscată, aspră, precum scrâșnitul unui șmirghel pe o suprafață metalică.

— Ți-am adus-o și pe Ra, pentru care ai făcut, nu mai încape nicio îndoială, o pasiune. Știi foarte bine că Ra e terriană, așa că nu te amăgi. N-ai să o poți iubi niciodată în forma care îți place, doar poate în aceste jalnice simulări. De fapt, hohotește grotesc bărbatul, n-ai s-o poți iubi deloc. În nicio formă. Sunteți specii diferite, așa-i? Dar îți place lumea asta pentru că are simulări, poți evada. Altfel, te-ai sinucide, nu?

— Ce vrei? strânge pumnii Adam, încercând să se ridice.

— Eu nu vreau nimic. Tu, însă, s-ar putea să vrei multe lucruri.

— E ciudat, spune Adam. Terrienii îmi par mai umani decât voi.

Cei patru râd icnit, într-un cor absurd, nepotrivit.

— Nimeni nu e mai uman decât noi, nici chiar tu! spune una dintre femei, când reușește să se oprească din râs. Și, apropo de natură, Adam. Noi am făcut-o pentru voi. V-am instalat acolo, pe o planetă paradisiacă, din care ați reușit să faceți ceea ce vezi în jurul tău când nu te îmbeți cu simulări. O monstruozitate tehnologică crescută ca un imens furuncul, o enormă infecție, pe ceea ce a fost odată minunatul Pământ. O tumoră care a învins și proliferază în continuare. Iar Pământul, leagănul de smarald, e mort pe vecie, definitiv sterp.

Femeia se apropie și îl împunge în piept pe Adam, care încerca să se ridice, cu un deget lung și ascuțit.

— Și asta pentru că tu, tu și ai tăi, ce ați făcut? Nimic altceva decât ați dat frâu liber tehnologiei. Ați fost avertizați în fel și chip că veți scăpa de sub control creațiile voastre. Ce a rezultat? Niște homunculi înțesați de tehnologie, plini de senz pentru a înțelege câte ceva din această lume. Niște roboți fără sentimente, pe care i-am tolerat până acum, dar a venit timpul să reformăm din temelii ce avem aici.

Lui Adam i se pare că asistă la o piesă de teatru absurdă. Cu toată situația complicată, tonul bombastic al femeii îl amuză.

— O să declanșați un Potop? nu se poate abține să ricaneze bărbatul, cu gândul la modelul Biblic al monologului ciudatelor ființe.

Cei Patru se uită unul la altul. Izbucnesc în acel râs inegal, nechezat. Când se opresc, își îndreaptă privirile spre Adam.

— Ne cam lipsea asta, constată una dintre femei. Are umor acest individ. E exact ce nu găsești pe Terra în această epocă jenantă.

— Vorbiți de parcă ați fi Dumnezeu, îi înfruntă Adam. Ați făcut și ați dres, ne-ați pus pe noi aici, îi tolerați pe terrieni. Cam blasfemic, nu? Și dacă v-ați săturat de terrieni și dispuneți de atâta putere, de ce nu i-ați eliminat până acum? De fapt, am o idee. De ce nu refaceți vechiul Pământ? Și mie mi-e un dor sfâșietor de Planeta Albastră. Cât despre mine, dacă ne-ați creat odată, așa cum susțineți, de ce n-ați fi făcut-o și în continuare? De ce n-am apărut în urma eforturilor voastre? De ce a fost nevoie să realizeze acest lucru terrienii?

Cei Patru îl privesc cu un rânjel superior.

— Să te creăm??? Femeia e profund surprinsă. Tu ai auzit de sfârșitul creației? Bănuiesc că da, dacă ai citit ceva din religia umanității din care faci parte. Nu voiam să te creăm, Adam, voiam să nu apari, pentru că ne încurci. Lumea aceasta se îndreaptă spre un sfârșit inexorabil, chiar dacă e plină de emfaza civilizației tehnologice pe care a clădit-o. Omul a degenerat în acești roboți și nu mai putem permite acest lucru. Am avut o misiune pe acest Pământ, am îndeplinit-o, dar lucrurile au luat-o la vale, de eoni. Nu mai e timp, Adam. Ne-am întors și trebuie să facem ce avem de făcut. Din păcate pentru tine, ai apărut într-un moment total greșit. Nu poți să faci parte din noua lume.

— Povești, prostii, îi înfruntă din nou, Adam. Sunteți niște bufoni. Nu știu de unde ați apărut și cum faceți ce

faceți, dar adevăratul creator al acestei lumi și a tuturor celor din Univers e Dumnezeu. Poate sună copilărește, dar nu recunosc alt creator.

Unul dintre cei doi bărbați îi dă o replică surprinzătoare:

— Nici noi, Adam!

Vocea nu mai e de șmirghel, ci are o tonalitate mai caldă, echilibrată.

Adam devine, în cele din urmă, perfect confuz. Chiar nu mai știe ce să creadă. Apariția sa într-o astfel de lume îl pune la grele încercări, inclusiv ontologice, deși nu-l preocupase prea mult filosofia pe cel care-i furnizase majoritatea genelor și amintirilor.

— Am venit aici să vă facem, așa-zisule Creator, continuă bărbatul. Să vă modelăm pentru acest Pământ minunat, asemănători, cel puțin aparent, cu noi. Acum ne-am întors să vă distrugem. Simplu, nu? Creație – distrugere, eterna balanță universală. Esența acestui Univers. Îți explicăm toate acestea pentru că ești ultimul exemplar dintr-o rasă pierdută, o creatură nobilă, în esența ei, până la o limită, însă. Nu ai cum să duci cu tine aceste cunoștințe, dar pentru spiritul tău poate că e bine să înțelegi cât de cât unde și când ai apărut. Acesta e esențialul context, nu așa-zisa mare civilizație terriană.

Pe Adam nu-l conving atât de mult aceste dezvăluiri, ci mai degrabă dovezile de putere de care dau dovadă acești... oameni? Nu știe dacă să-i numească așa. Începe să fie îngrijorat, nu numai de ce s-ar putea întâmpla cu el – oricum, nu fusese tot timpul fericit de apariția sa aici,

dintr-un timp atât de îndepărtat – dar și cu Terra. Dacă acești indivizi au vreo urmă de adevăr în ce afirmă, atunci trebuie să spună asta cuiva, urgent. Nu-și poate imagina, însă, cum ar putea scăpa de aici, habar n-are unde se află Ra sau Vo. Realizează că nici măcar aceste gânduri nu le poate ascunde de Cei Patru.

Și atunci se întâmplă ceva. Peisajul idilic de vară începe să se topească în sine, precum o diafană hârtie de orez aprinsă deodată, în mai multe locuri. Spațiul se contorsionează într-un mod groaznic, se strânge în sine, apoi se dilată. Adam e smuls, trecut ca printr-o mașină de carne. Urlă de durere, o senzație de arsură intensă îl cuprinde, ca și cum l-ar linge flăcările unui incendiu sau materialul dintr-o bombă cu fosfor. Senzația e cumplită. Leșină de câteva ori, dar revine, trezit de durerea care se manifestă cu o nebună intensitate. E tras și smuls printr-un tunel nesfârșit, pulsatil, care se răsuțește ca o cârpă stoarsă. Presiuni masive îi bubuie în corp ca niște ciocane de forjă. Toate celulele și atomii săi urlă după dispariția definitivă, după izbăvirea adusă de aneantizare. Numai că aceasta nu mai vine.

Nu visase nimic. Întuneric total, nemișcare. Moarte. Adam încearcă să deschidă ochii, dar pleoapele parcă îi sunt lipite cu plasturi dureroși. Orice efort, chiar și între-deschisul ochilor, îl costă dureri ascuțite. Nu poate mișca nicio altă parte a corpului și chiar dacă ar reuși, durerea cumplită l-ar face să abandoneze orice încercare. Respirația e întretăiată, șuierătoare. Chiar și acest proces doare, de parcă pieptul i-ar fi fost tăiat într-o mie de fâșii subțiri. Nu reușește să-și amintească de ce a ajuns aici aproape mort și nici nu știe unde se află. Izbutește, până la urmă, să deschidă un ochi, apoi pe celălalt. Plutește orizontal, la jumătate de metru de o podea gri, într-un cub transparent. Nu se vede nimic în jurul său, dar nici nu poate privi suficient de bine. O alarmă invizibilă se declanșează pe undeva, pentru că un perete al încăperii unde se află cubul gazdă devine transparent și prin el pășește un terrian înalt, suplu, cu părul lung și negru, întors însă într-o coafură complicată. Poartă haine utilitare, de culoare bej, în contrast cu aranjamentul capilar. Se apropie de cub și îi zâmbește. Zâmbetul terrian e aproximativ omenesc, dar liniile ce urmează contururile feței modifică de multe ori și expresiile.

— Sunt doctorul Lesedi. Mă bucur să te întâlnesc, deși nu putem spune că în circumstanțele cele mai fericite.

Adam observă că acest ambient nu pare a fi o simulare, cu atât mai puțin terrianul din fața lui. Se întreabă, fugar, cum de îl înțelege și nu aude doar un zumzăit, dar apoi își amintește că are un implant care face posibil acest lucru.

— Ce s-a întâmplat? Unde sunt?

— S-au întâmplat multe lucruri, Creatorule, vorbește calm medicul terrian. Ți le vei aminti, o parte îți vor fi povestite. Acum, însă, nu ești refăcut pe deplin. Am făcut eforturi uriașe să te readucem la viață. Organismul tău a fost distrus aproape în totalitate.

— De când mă aflu aici? Acesta e un spital?

— Poate fi numit și așa, e o facilitate realizată special pentru tine. În accepțiunea ta temporală, ești aici de aproape un an.

Adam tresare puternic și asta îl face să se strâmbă de durere. De un an? Încearcă din răputeri să-și amintească, dar memoria lui e doar de foarte scurtă durată. De pildă, de când se trezise.

— E nevoie să stai liniștit, acum. Îți vei reaminti pe parcurs. Trebuie să-ți spunem, Creatorule, că a trebuit să-ți înlocuim o parte din organe, inclusiv anumite arii cerebrale. Mai bine zis, le-am adaptat, le-am interconectat cu sistemul tău nervos central. Altfel, ai fi rămas, cum spuneți voi, o legumă. Va trece un timp până ai să te adaptezi noului sistem cognitiv. Dar nu-ți face griji. Ești, cum s-ar spune, îmbunătățit.

— Adică m-ați făcut un fel de cyborg? Jumătate om, jumătate mașină?

După ce ezită o secundă, doctorul zâmbi din nou.

— Cred că înțeleg ce vrei să spui. Dar noi nu ne-am exprima atât de reduționist, Creatorule. Acțiunile noastre medicale și rezultatele lor sunt mult mai subtile. Ești tot tu, nu un superman. Avem nevoie de tine așa cum ai fost creat, om, biologic și... sentimental. Numai că trebuia să te salvăm și nu am avut încă timp să luăm din tine gene pentru un al doilea Adam.

— Nu ați avut timp?

— Suntem în război, Creatorule! Așadar, un pic ocupați. Dar ajunge, deocamdată. Vom vorbi din nou într-o altă etapă a vindecării tale.

Medicul terrian trecu palma ușor prin aer și Adam căzu într-un somn profund, fără vise.

Se trezi din nou, parcă după o eternitate. Acum se afla într-o încăpere oarecum familiară, cu mobilier funcțional realizat, firește, din materiale terriene, dar semănând vag cu cel pământean. Cu siguranță că fusese produs special pentru el. Adam nu-și mai bate capul demult cu tehnologia terriană, care i se pare un soi de miracol. O ia ca atare și viața îi pare, astfel, mult mai simplă. Curios, își amintește de ultima discuție cu medicul terrian, dar anumite afirmații ale acestuia îi dau o senzație de anxietate. Un cuvânt îi atârână în fața ochilor, cu litere de neon, roșii: RĂZBOI! Ce fel de război? Între cine și cine? Își amintește și de faptul că organismul lui poartă acum elemente străine și acest lucru îi accentuează angoasa. Mintea pare să îi funcționeze la fel, dar adevărul e că nici nu o putuse folosi încă suficient. Nu simte nimic în plus, dar gândul că

organele lui coabitează într-o simbioză stranie cu organe terriene îi face greață. Stă întins pe un pat comod și, din când în când, din pereți se întind până la el excrescențe de diverse forme, care se ascut uneori până la dimensiunea unui ac și-i ating ușor pielea în diverse locuri. Probabil, tehnică medicală, își spune Adam și nu le mai bagă în seamă. Pică repetat într-un fel de somn care seamănă mai degrabă cu letargia și uneori are impresia că-l vede pe doctorul Lesedi aplecat asupra lui.

Se trezește iar și iar, dar acum simte un ușor gust înțepător pe limbă, care-l face să deschidă ochii. Lângă patul lui, în picioare, un alt terrian. La fel de înalt, cu părul grizonat, îmbrăcat în gri. Dacă ar fi să evalueze vârsta sa în ani pământenii, deși știe că nu are nicio logică, Adam i-ar da cam 50. Străinul îl privește atent, așteptând parcă un semn de conștientă din partea sa.

— Ești medic? hârâie Adam, cu corzile vocale înțepate de perioadele lungi de inactivitate.

Terrianul zâmbește și el. Același tip neobișnuit de surâs, pe care Adam îl mai văzuse și înainte.

— Nu sunt doctor, Creatorule! Sperăm că nu vei mai avea multă vreme de acum încolo nevoie de ei. Eu sunt Yo. Probabil că ți s-a vorbit despre mine.

Adam se încordează și, dacă n-ar fi fost slăbiciunea, accentuată încă, ar fi sărit literalmente din pat. Nimerise din lac în puț? Yo, temutul director al VORC care voia de mult să pună mâna pe el?

Yo pare că-i ghicește reacțiile, deși pentru Adam expresiile terriene sunt încă destul de greu de descifrat.

— Liniștește-te, Adam! Nu-ți sunt dușman. S-au întâmplat multe cât ai fost captiv la Cei Patru. Acum, de fapt, sunt probabil cel mai important protector al tău.

Adam este încă în alertă, dar e și conștient că acum nu poate schimba nimic. Yo duce ușor un deget la buze, într-un gest profund uman.

— Nu te obosi prea tare, Adam! Când te vei întrema, pentru a putea suporta o realitate mai complicată, te vom pune la curent.

— Totuși, insistă omul, ce s-a întâmplat? Cum am ajuns aici? Amintirile mele sunt doar gânduri și imagini fulgurante și mi-e greu să fac diferența între vis, realitate și simulare. Iar acum, Adam își duce o deget la tâmplă, încă am impresia că e ceva străin aici.

— Te vei obișnui, Creatorule. Vei fi mai bine și decât înainte, dar e nevoie de un pic de timp. Te-am salvat din mâinile Celor Patru, dar prețul a fost mare. Tu aproape ai murit, de fapt, tehnic vorbind, chiar îți pierduseși viața, iar noi am suferit pierderi imense. Noi nu vorbim de miracole, dar cam așa ceva cred că s-a întâmplat, reușind să te luăm din bula lor cauzală.

— Cine sunt aceste creaturi?

— Există mai multe teorii, Adam, ți le vom prezenta, dar deocamdată înfruntăm un adversar care a aruncat în război toată planeta. În plus, ne confruntăm cu forțele oficiale: VORC, efective militare, agenți guvernamentali. Știi ce e oarecum amuzant? Consiliul Planetar îi vrea pe Cei Patru, dar și pe tine. Noi trebuie să te păstrăm și să-i înfruntăm pe toți aceștia.

— Vrei să spui că eu... am provocat toată această nebunie? Am aruncat în aer planeta? întreabă, oarecum candid, Adam.

Surâsul lui Yo e greu de interpretat.

Primul asteroid reușise să lovească centura Livia rupând din ea kilometri întregi. Ce rămăsese din imensa structură se prăbușise pe Terra, cauzând dezastre cumplite în primele tehnostraturi, iar zeci de bucăți de structură, învârtindu-se cu viteze fantastice, loviseră celelalte două inele spațiale, Aurelia și Octavia, provocându-le daune pe arii extinse. Evacuarea centurilor nu reușise pe deplin, așa că miliarde de terrieni se dezintegraseră, în shutdown-uri fulgerătoare, odată cu structurile unde locuiau și activau. Furtuna de imenși bolovani spațiali fusese respinsă, în parte, de apărarea planetară avansată, dar alte imense obiecte cosmice izbiseră, într-un cataclism generalizat, centurile exterioare și planeta. Câmpul de asteroizi apăruse brusc, parcă de niciunde, nefiind detectat la timp, ceea ce era, practic, o imposibilitate logică. Explozii catastrofale, în lanț, răseseră de pe suprafața tehnostraturilor orașe întregi, locuite de miliarde de terrieni, facilități de producție, structuri de transport. Acest prim atac lovise catastrofal în civilizația terriană, semănând cu începutul unei apocalipse.

Consiliul Planetar se întrunise în plen, într-o arie sigură, declanșând cea mai vastă operațiune de apărare-salvare din istoria Terrei. Președintele Ren, ministrul de interne, Nor, șefii armatei, toate structurile de comandă

intraseră în cea mai mare stare de alarmă cunoscută vreodată.

Sistemul cognitiv al Renei, solicitat la maxim, analizează în timp real proporțiile dezastrului, venit exact în timp ce importante unități îi caută pe Cei Patru, scotocind toată planeta, inclusiv Terra Mitica. În același timp, forțele guvernamentale sunt angajate într-un conflict cu cele conduse de Yo, pentru a-l captura pe omul trezit, Adam. Femeia se plimbă agitată în structura de comandă și e nevoită să se gândească la faptul că tot acest haos începuse odată cu apariția lui Adam. Mai mult, inițiativa deștep-tase și un altfel de monstru: Cei Patru. Misterioasele crea-turi responsabile, pe baza probelor obținute de guvern, de această apocalipsă. Acțiunile, forța acestora scapă oricărei logici, oricărei analize, cât de minuțioase.

Președintelui Consiliului Planetar i se raportează seisme pe Terra Mitica și în interiorul acesteia. Toată lumea e conștientă că negăsirea la timp a Celor Patru va duce la distrugerea întregii planete. Analizele vor veni mai târziu: cine sunt acești indivizi, cu cine acționează, cum acționează, cum pot manevra forțe colosale? Care este, în definitiv, scopul lor? Sunt întrebări care, probabil, își vor găsi răspunsul ulterior, dacă va mai rămâne ceva din civilizația terriană. Cu toată măreția acesteia, momentul pune efectiv în balans supraviețuirea speciei. Ren își amintește de întâlnirea cu Cei Patru, de fapt, de răpirea ei. Chiar și atunci unele manifestări de forță o descumpăniseră, dar acum lucrurile se dovedesc a fi cu adevărat grave. Noi atacuri vizează centrale energetice din tehnostraturi,

structuri de forță, câmpuri, noduri de energie vitale pentru funcționarea imensului conglomerat al Terrei. Loviturile sunt precise, bine dirijate, după un plan diabolic și nimeni nu știe cine sau ce le generează. Pagube imense se produc aproape în fiecare minut.

Ministrul Nor, împreună cu Aren, șeful structurilor militare, e preocupat de amploarea și diversitatea atacurilor. Cu totul și cu totul straniu, conform rapoartelor VORC, în subteranele Terrei Mitica există o civilizație de un nivel tehnologic scăzut. Analizele, update-urile bazelor, datasferei nu relevaseră nimic concludent, dar agenți VORC se află deja în legătură cu aceste ființe, organice și ele, aidoma omului trezit, Adam. Cine și cum construisese o astfel de civilizație în interiorul vechiului Pământ, în afara timpului planetar, e încă un mare mister. Pentru Nor, cu toată capacitatea sa cognitivă impresionantă, e greu deocamdată să se concentreze la știință, pentru că informațiile și deciziile tactice îi consumă mult din posibilități. Deocamdată, terrienii de știință, ambasadorii nu reușiseră să stabilească un contact permanent cu ființele din adâncuri. Vital fusese să se știe dacă pot genera și acestea acțiuni împotriva regimului, printr-o eventuală asociere cu Cei Patru, deși nivelul lor tehnologic nu pare că ar putea pune probleme. Nu există, însă, date relevante în acest sens. Cel puțin, deocamdată.

Terrienii reușiseră sigilarea unor tehnostraturi, dar pagubele sunt în continuare imense. Celula de criză în mijlocul căreia se află Ren, împreună cu comandanții militari și cu membrii Consiliului Planetar, e localizată pe centura

Octavia, care pornise imensele motoare ce o îndepărtaseră de Terra la o distanță convenabilă. Octavia devenise, practic, o navă spațială, autorefăcându-și structura avariata pe suprafețe considerabile. Sistemul de supraviețuire și cel de arme erau, însă, în parametri optimi. Numai că formidabilul armament de pe Octavia era, în acest moment, inutil, întrucât nicio țintă mare nu se profila în legătură cu atacurile constante. Inexplicabilele descărcări de energie loveau ținte alese cu grijă, pentru a dezmembra, practic, sistemul terrian, iar în aceste condiții, Octavia era pregătită doar pentru apărarea împotriva unui nou val de asteroizi.

Adam, Yo, Is și Ra, împreună cu o unitate de agenți, survolează Terra Mitica cu sistemele clock activate. Navea de atac zboară ca o umbră neagră peste relieful arid, în căutarea unui semn al cumpliților agresori care distrug sistematic planeta. Qubiții de informații analizate, semănturile atacurilor, vorbesc despre o posibilă localizare a Celor Patru undeva pe Terra Mitica, arsă în mare parte de atacul inițial al VORC și apoi sfâșiată profund de cutremurele interne provocate de loviturile inexplicabile ale creaturilor căutate de toată planeta. Și totuși, anumite porțiuni din vechiul Pământ – un glob arid și uscat, cel puțin la suprafață – rămăseseră întregi, dovedind un posibil interes al Gemenilor pentru unele zone. Din păcate, experimentul și loialul Vo nu scăpase din capcana Celor Patru, plătind cu shutdown-ul încercarea de a-i elibera pe Adam și pe Ra. Iar Ra... rămăsese, ca printr-o minune, aproape teafără, spre bucuria nețărnută a lui Adam. Bărbatul trage cu ochiul spre femeia terriană față de care nutrește niște sentimente greu de explicat, pentru că face demult diferența dintre avatar și Ra cea reală. Le iubește pe amândouă, cu sentimentele sale copleșitoare de pământean și, într-o naivă proiecție, speră la o reciprocitate sentimentală.

Un sistem complet de mapări rulează din sistemul navei în sistemele cognitive ale conducătorilor acțiunii, creând

un model complex al suprafeței Terrei Mitica, dar și al subteranelor, până la kilometri întregi. Aparatul urmează la joasă înălțime formele complexe de relief, coborând în văi și canioane prăfuite sau urcând de-a lungul culmilor semețe ale munților. De la primul atac al unităților conduse de Yo și până la loviturile succesive ale Celor Patru, geografia și geologia Terrei Mitica se schimbaseră dramatic. Era nevoie de noi hărți, de noi repere, modelate acum de sofisticatele softuri de măsurare și comparare, pentru o bună orientare și pentru identificarea celui mai mic semn de prezență străină. Yo era convins, însă, că Cei Patru manipulează o fizică străină, așa cum se întâmplase atunci când răpiseră președintele Consiliului Planetar. Fostul șef al VORC nu putea explica altfel succesele acestor creaturi. Avea de-a face cu un război, cumva, paralel, inegal, purtat probabil în mai multe dimensiuni. Era convins, la rândul său, așa cum erau și ceilalți actori ai acestor planetare evenimente, că nu se poate discuta decât în cheia capturării creaturilor, altfel existau șanse bune ca întreaga civilizație de pe Terra să fie redusă la mormane de ruine.

Adam nu înțelegea totul din acțiunile terrienilor și nici nu dorea să-i încurce cu întrebări suplimentare, pe care cu siguranță aceștia le-ar fi considerat mult prea naive. Cunoștea, în linii mari, planul de acțiune, dar interferențele dintre sistemele cognitive ale terrienilor, legătura permanentă cu imensele baze de date, furtunile de qubiți de date folosite, depășeau cu mult timpul său, chiar dacă trecuse prin multe lecții de adaptare. Dar, așa cum, pe vremea sa, oamenii, chiar dacă se minunau în fața miliar-

delor de calcule de care erau capabile calculatoarele în fiecare secundă, prețuiau totuși mai mult inteligența umană, creierul omenesc, care funcționa altfel, intuiția, sentimentele, Adam considera totul prea mecanic. Așa îi dicta intuiția, pentru că altfel, procesele raționale ale terrienilor semănau pentru el mai degrabă cu magia. Dar, credea Adam, era nevoie uneori de gândire inegală, laterală, care sfida logica. Cu toată suplețea gândirii lor, terrienii erau, totuși, tributari unei logici atotputernice.

Pământeantul își roti scaunul spre cel al lui Yo. Terrianul era concentrat pe analiza informațiilor care se succedau în structuri complicate.

— Yo! Am o idee. Hai să-l sunăm pe Ot!

Terrianul păru distras o secundă de la calculele sale.

— Ce să facem?

Dacă n-ar fi știut că e terrian și că terrienii sunt limitați în capacitatea de a avea emoții, Adam ar fi putut pune pariu că Yo e surprins.

— Mă rog, să-l contactăm, să dăm de el, înțelegi ce vreau să spun.

— Creatorule, știi foarte bine cine e Ot acum. Dacă ajunge la noi, pe mine mă paște shutdown-ul, iar tu, cum spuneți voi, nu mai vezi lumina zilei. Cum să-l contactăm pe Ot?

Adam era exaltat de propria idee.

— Șantajează-l, cumva! Fă-l să ne pună în legătură cu Harpistul!

Acum, Yo nu-și mai disimulează surprinderea.

— De unde știi tu de Harpist?

Adam nu-și mai încape în pene de satisfacție. Faptul că reușise să-l scoată măcar puțin pe Yo din logica lui, îl considera un triumf personal. Numai că, dacă l-ar fi cunoscut mai bine pe fostul director al VORC, ar fi știut că e unul din exemplarele cele mai adaptate și elastice ale rasei sale. Yo era, totuși, plăcut surprins de scurtătura gândirii omului.

— N-are importanță, am aflat în cursul pregătirii mele. N-avea cum să ajungă instantaneu atât de aproape de Vo și de echipa lui, în momentul capturării eșantionului meu de ADN. Sunt sigur că a manevrat spațiul și timpul. Nu te mira, despre asta se discuta teoretic și în vremea mea.

— Harpistul e una dintre entitățile căutate, ca și Cei Patru, pe toată planeta. E total ilegal să comunici cu el sau să te folosești de serviciile sale. Ot a plătit pentru asta.

— Ot a plătit și pentru că-ți stătea în cale, Yo!

Terrianul zâmbi ușor.

— Stimabile, noi, aici, acum, continuă Adam, ne aflăm în profundă ilegalitate. Mai ales din perspectiva actualului regim. Despre care eu, sigur, consider că e la fel de ilegal. Așa că... noi spunem, în astfel de situații, că scopul scuză mijloacele.

— Știi multe despre voi, Creatorule. Upgrade-ul meu pentru pământeni e complet. Sigur, din ce a putut returna Arhiva P., dar și din modele avansate realizate de structurile noastre de calcul. Cu toate astea, îți admir lipsa de logică. La tine pare a fi un avantaj.

— Spune-mi că analizezi deja cu ce ai putea să-l șantajezi pe directorul VORC, surâse candid Adam.

De aproape un rotitor, inguruanul lui Ebbe se află sub ocupație VORC. Nu numai cel în care locuiește el și familia sa, ci și celelalte, așa cum primise de veste. După ce agentul capturat de ei se convinsese că umii nu dețin informații concludente despre Cei Patru, lăsase acolo patrule din câteva sute de agenți însoțiți de santinele Vex, înspăimântătoare creaturi pentru umi. Ființele din cer nu numesc prezența lor o ocupație, ci încearcă să se comporte ca niște musafiri, dar cu drept de așa-zisă protecție. Ebbe și ai săi intuiesc însă bine ce înseamnă acest lucru. Nu avusese loc până acum niciun transfer de tehnologie, creaturile în costume negre nu le dezvăluiseră din cunoștințele lor, ci doar așteptau răbdătoare. Deși nu erau un neam de războinici, umii suportau greu această ofensă, dar n-avea cine să-i organizeze într-o mișcare de rezistență. Iar puterile străinilor păreau nelimitate. Ebbe știa că într-o eventuală ciocnire nu ar avea sorți de izbândă și ar fi murit o mulțime de umi, emazteele și jannikii lor. Gândul că micuța Gunda și Tinara ar fi putut cădea pradă creaturilor din cer îl paraliza, răpindu-i orice inițiativă. Adeola devenise umul de legătură al ființelor întunecate în relația cu confrății săi și Ebbe abia se abținea să nu-l acuze de trădare, deși, pe de altă parte dacă nu ar fi fost el, putea fi altcineva cel care să-i conducă în subterane pe

cei din cer. Umilor le era greu să intuiască complexitatea forțelor acestor ființe, dar le era foarte clar că, într-un fel sau altul, ar fi dat de ei. Ceea ce îl intriga era faptul că ființele negre nu ucisese ră până acum pe nimeni și nici nu lansaseră un atac masiv asupra umilor, dar prezența lor era, în continuare, apăsătoare și greu explicabilă.

Una dintre creaturile sau obiectele lăsate de ființele negre din cer, în vecinătatea adăpostului lui Ebbe, pășește rar pe pietrele din subteran. Pașii arahnoizi scrâșnesc sinistru și doar un zumzet ușor marchează prezența terifiantă. O masă mare, întunecată, aruncă din când în când umbre în jur. Pare vie, dar Ebbe intuiește că e vorba mai degrabă de ceva mecanic, însă nu-și dă seama ce animă acest obiect ciudat și amenințător, pentru că simpla electricitate pe care umii o cunosc și o stăpânesc, nu pare a fi potrivită. O lăsa în pace, după ce realizează că nu are cum să-și explice aceste apariții, așa cum nu putea înțelege originea și prezența ființelor negre.

Îndeletnicindu-se cu îngrijirea unor plante, în mica lui seră, Ebbe tresare la auzul unui țipăt. Sare în sus și iese în fugă, spre adăpost. Scena pe care o vede, aproape îl înțepenește, ca pe o stâncă din jur. Micuța Gunda, într-o cămăsuță țesută de Tinara în casă, se apropie gângurind de făptura străină ce patrulează în inguruan. Chicotind inocent, Gunda, cu o mânăuță înainte, e atrasă inexplicabil de creatură. Monstrul se întoarce brusc și iese în lumină. Șase picioare ascuțite pășesc apăsător spre jannik. La capătul lor, un corp diform, cu multe excrescențe. Din mijlocul lui țâșnește o rază de lumină albă, extrem de puternică,

ce o învăluie pe Gunda, care încremenește pe loc. Totul se întâmplă ca într-o scenă cu încetinitorul. Tinara, care ieșise și ea din adăpost, nu poate face nicio mișcare. Creatura e, din câțiva pași, aproape de jannik. Ochișorii Gunde se cascadează, imenși, în sus, paralizați de lumină. Câteva fracțiuni de secundă par rotitori întregi pentru Ebbe și Tinara, apoi, o undă violentă de șoc invizibilă zguduie caverna. Un jargavan foarte mare, care pândește de sus după pradă, se prăbușește carbonizat de undeva de pe tavanul marii cupole de piatră. Animalul scoate țipete ascuțite, dar aripile și corpul pielos se mistuie de un foc interior, invizibil, și imediat nu mai rămâne aproape nimic din el. Creatura pe care Ebbe o consideră mai degrabă mecanică, retrage unda de lumină și se îndepărtează în umbra de unde venise. Gunda rămâne în continuare încremenită și Ebbe fuge și o ia în brațe, ducând-o în adăpost. Trezită din șoc, Tinara îi urmează, cu ochii în lacrimi, tremurând din tot corpul. Gunda încă gângurește, departe de a înțelege pericolul prin care tocmai trecuse. Cu toate astea, Ebbe remarcase inteligență la acel monstru, încercând să înțeleagă care ar fi fost potențiala sa țintă. Devine tot mai convins că jargavanul ar fi sărit pe jannik, pentru că se afla la vânătoare, fiind cu siguranță flămând. Nu de puține ori jargavanilor mari le căzuseră pradă janniki lăsați nesupravegheați sau chiar adulți. Își spune din nou că a încerca să înțeleagă puterile ființelor negre de la suprafață, e pierdere de vreme.

Și totuși, din cât explorase Ebbe, punând cap la cap și cunoștințele altor generații de umi, la suprafață nu se afla

nimic, doar resturi din vremuri imemorabile, ce vorbesc despre o civilizație sau ceva asemănător care existase pe Enitan. Anumite manuscrise păstrate cu sfințenie de umi, dar care acum nu mai interesează pe nimeni, fiind greu de descifrat, vorbeau însă de vremuri străvechi în care pe suprafața lui Enitan era apă și vegetație. Chiar și animale. Cândva, poate, strămoșii de acum sute de mii de rotitori trăiseră afară. Probabil, însă, că sunt doar mituri, își spune de multe ori Ebbe, păstrând o urmă de îndoială, după ce, de-a lungul rotitorilor, pusese cap la cap informații despre ce găsea la suprafață. Dar, dacă ființele din cer ar fi locuit pe Enitan, ar fi fost imposibil să nu dea de vreo urmă a civilizației lor miraculoase.

Ebbe se îndreaptă spre inguruanul bătrânului Chizoba, care este unul din depozitarii importanți de legende ai umilor, deși toată lumea îl ia peste picior, considerându-l a nu prea fi în toate mințile. Bolahul lui scoate sunete ascuțite, deplasându-se cu viteză prin galerii, cu Ebbe coțat pe el, într-un fel de șa înaltă. Mirosul extraordinar de fin al animalului, perii lungi și sensibili, auzul sofisticat îl fac de neînlocuit pentru deplasări rapide pe distanțe mari. Umul se mai sfătuisese și altădată cu Chizoba, dintr-o curiozitate naivă, dar acele cunoștințe desprinse din poveștile bătrânului îl ajutaseră chiar să devină un soi de lider local. Cu toate că nu urmărisese neapărat această ascensiune, lui Ebbe îi fusese întotdeauna de folos să acumuleze informații despre lumea sa, despre istoria umilor. Bolahul iese dintr-o galerie strâmtă, într-un sistem mai

spațios de grote, vestind apropierea marginilor ingurua-nului lui Chizoba, sforăie și se ridică în două labe, aproape aruncându-l pe Ebbe din șa. Din umbra grotelor apare unul dintre cunoscuții monștri mecanici, paznici ai ființelor negre și, se pare că și ai umilor. Ebbe își liniștește bolahul, cu țiuituri ușoare din buze. Creatura pare că-i cercetează, deși umul înțelege cu greu activitățile acestei monstruoziități. Corpul apariției se modifică permanent în forme parcă fluide, complicate și doar cele șase picioare imense, arcuite rămân în forma lor. Inexplicabil, în fața lui Ebbe se materializează o ființă din cer. Capul negru i se topește și apare de acum cunoscuta față cu organe de simț externe, dizgrațioase, cu forme marcate de linii cenușii. Umul se foiește un pic, încercând să simtă camera aflată în teacă, sub tunica sa. E doar un gest reflex, pentru că deocamdată forțele sunt profund inegale.

— Ar trebui să te întreb încotro te îndrepti, rostește ființa din cer și Ebbe nici măcar nu mai e surprins că o înțelege.

— Știam că sunteți oaspeții noștri, spune ritos, Ebbe, încercând să vadă ce reacție va trezi.

Tonul ființei e însă calm, echilibrat.

— O mică investigație de rutină. Ar trebui să știi că pacea nu e eternă și că vă pândesc multe pericole. Totul e pentru protecția voastră.

Ebbe mai auzise astfel de discursuri. E, de altfel, textul favorit al acestor ocupanți, pentru a-și explica prezența belicoasă aici.

— Îmi vizitez un prieten vechi, spune împăciuitoar, Ebbe. E bătrân și are nevoie de ajutor.

Ființa neagră pare că îl analizează câteva secunde, apoi își pleacă creștetul într-un gest politicos. Dispare efectiv din fața lui, iar creatura mecanică, cu vârtejurile ei întunecate, se dă la o parte. Ebbe, cu un sentiment neplăcut, înghite în sec de gustul amar al prezenței nedorite și-și îndeamnă mai departe, bolahul. Ajunge, într-un final la adăpostul lui Chizoba, pe care-l găsește mestecând într-un vas, deasupra unei plite improvizate. Câteva lumânări din seu de furaha ard în interior, pentru că bătrânul um e tradiționalist. De altfel, Ebbe îi adusese în dar un pachet cu seu, pe care îl procura cu greu de la crescătorii singurului animal ierbivor domesticit de umi. Chizoba poartă o tunică veche, fără inserții de metal, ruptă pe alocuri dar felul în care e îmbrăcat pare a fi ultima grijă a bătrânului um. Își linge un deget lung și scoate câteva mormăituri de satisfacție.

— Ebbe! Ți-e foame? întreabă fără să-și ridice ochii.

Ebbe se așează pe un pat.

— Nu! Dar mulțumesc, bătrâne Chizoba. Ce mai faci? Bătrânul îl privește în ochi, apoi se uită în sus și face un semn misterios. Își spune ceva sieși.

— Cred că bine. Aștept.

— Ce aștepți, Chizoba?

Bătrânul surâde tainic. Sau cel puțin asta îi e intenția.

— Să se împlinească.

Umul se așează și începe să mănânce, tacticos. Ebbe îl urmărește, răbdător, nu-l întrerupe. Preferă să se ridice și

să arunce o privire obiectelor vechi ce decorează adăpostul bătrânului filosof. Există acolo tot felul de vechituri și nu toate de origine umă, ceea ce îl fascinează pe Ebbe, care e un pasionat culegător de astfel de vestigii. Chizoba chicotește, uneori, printre înghițituri, de parcă ar avea revelații știute numai de el. Dar Ebbe știe că dincolo de aceste manifestări excentrice, bătrânul deține informații prețioase, pe care, dacă știi să le interpretezi poți ajunge la adevăruri surprinzătoare. Între timp, Chizoba termină de mâncat și-și spală, cu un adevărat ritual, blidul, într-un lăculeț cu apă limpede din mijlocul adăpostului. Ebbe se plimbă prin încăpere.

— Chizoba, spune-mi, noi am trăit vreodată afară?

Bătrânul um nu pare că-l aude, continuând să frece vasul din care mâncase, de parcă de acest gest ar fi depins întreaga soartă a umilor. În sfârșit, după un timp, Chizoba ridică ochii.

— Noi? Noi nu am trăit niciunde altundeva!

— Și atunci, toate legendele? Nu-mi spune că nu există, pentru că de la tine le știu.

— Legende?

Chizoba pare contrariat, dar Ebbe știe că e un fel de joc și că printre astfel de dialoguri se pot strecura fragmente de realitate.

— Nu, nu sunt legende, stabilește decis bătrânul. Nu noi am trăit afară. Dar cineva a locuit acolo...

— Cine?

Chizoba a găsit un manuscris din pastă vegetală uscată și-l studiază cu nedisimulată atenție. Se uită și se tot uită în el, până când Ebbe își pierde răbdarea.

— Cine a trăit pe Enitan, Chizoba? Cum putea cineva să clădească o civilizație în uscăciunea aceea? E drept că găsesc uneori afară obiecte cu origine inexplicabilă, dar de aici și până la...

Bătrânul um ridică un deget, ca pentru a-l opri pe Ebbe.

— Ți-am spus că Enitan nu a fost întotdeauna așa! Nimeni nu mă ascultă.

— Dar avem vreo legătură cu cine a trăit vreodată acolo? Știi, nu ne-ar prea fi interesat ce se întâmplă în afara lumii noastre dacă n-ar fi apărut cei din cer. De unde vin?

Chizoba se ridică și se plimbă agitat prin încăpere. Pare furios. Își freacă degetele lungi și se apleacă uneori până aproape de sol, cu o elasticitate care-l surprinde până și pe Ebbe. Se îndreaptă, şuieră printre buzele minuscule și fornăie ca un bolah.

— Fumbe! strigă Chizoba, indicând în sus, spre astrul zilei. Fumbe nu mai e la fel! N-ai observat? Demult nu mai e la fel. Nici eu nu eram născut când Fumbe avea alte straie. Asta s-a împlinit. Prezicerea era că, într-o bună zi, Fumbe se va schimba. Atunci vor veni cele mai mari nenorociri. Fumbe s-a supărat pe noi.

— Și creaturile din cer?

— Creaturile din cer? Creaturile din cer? Creaturile din cer? repetă monoton Chizoba. L-au furat oare pe Fumbe...?

Întrebarea rămâne în aer, fiindcă o alarmă de grotă începe să sune insistent. Ebbe tresare și ascultă tonurile schimbătoare. Demult, de foarte mult timp, nu mai sunase așa. De când pieriseră umi, în vechile conflicte. Chizoba pare nepăsător față de sunetul sinistru. Se uită din

nou în manuscrisul său și, din când în când, ridică ochii spre tavanul adăpostului. Ebbe fuge afară, încercând să determine natura pericolului. Bolahul său e foarte agitat, aproape că rupe cureaua cu care e priponit. Scoate țipete acute și scurmă cu ghearele pietrișul. O bubuitură puternică pune la grea încercare auzul lui Ebbe. Unda de șoc care-i urmează zguduie din temelii adăposturile ume și pe Ebbe aproape îl doboară la pământ. Mici cutremure, repetate dizlocă bucăți de rocă din jur și toată aria se umple de praf. Explozii majore produc seisme tot mai însemnate. Ebbe încalecă bolahul, îl eliberează și caută să se țină bine în șa, pentru că va urma o goană nebună.

Yo conduce acțiunile de luptă. Câteva zeci de navele tactice din forțele organizației sale, apelate de urgență, se alătură conflictului armat izbucnit pe Terra Mitica, dar și în sistemul de grote interioare. O scanare în profunzime a zonei relevase interioare vaste, care coborau la adâncimi de zeci de kilometri. Un sistem fantastic de complicat de galerii și grote perforau vechiul Pământ, acolo unde îi interceptaseră trupele VORC ale lui Ot. Primele informații se legaseră, desigur, de prezența a ceva ce putea avea legătură cu Cei Patru, pentru că, altfel, VORC nu ar fi lăsat un detașament numeros aici. Ulterior, qubiții de date nuanțaseră realitatea. Nu existau informații temeinice care să indice că aici s-ar ascunde creaturile ce distrug sistematic Terra. Dacă ar fi avut vreo religie, Yo s-ar fi putut gândi la o apocalipsă, ceea ce, de altfel, Adam era cât se poate de convins că se întâmplă.

„Yo, îi spunea el terrianului, indivizii ăștia se joacă de-a Dumnezeu și de-a Apocalipsa. Dar tu, desigur, nu crezi în asta, nu-ți pasă de vreo divinitate.” „Știi cine e Dumnezeu, în concepția voastră, Adam. Cunoscut toate religiile lumii voastre. Dar aici discutăm teoretic, scolastic. Desigur că nu am sentimentele tale religioase, credința ta, care trece dincolo de orice logică. Nici chiar față de tine, Creatorule! Dacă am fi fost oameni, am fi posedat, probabil,

un sentiment profund religios la apariția ta, dar adevărul e că te-am adus în această lume pentru că aveam nevoie să ne cunoaștem trecutul și să vedem cum funcționează o patrie a senzațiilor, a sufletului, a sentimentului, așa cum ești tu. Să ne ogindim într-o istorie din care am putea recupera ceva, din acest punct de vedere. A fost mult calcul aici, Adam, și regret că trebuie să recunosc asta, căci nu vreau să-ți rănesc în vreun fel sentimentele.”

Yo reușise să anihileze navele VORC, printr-un atac sofisticat și acum se pregătea de lupta la sol. Trupele sale analizau simulări complexe, prin care să surprindă luptătorii garnizoanei lăsate acolo de Ot. Adam ceruse să participe la atac, să coboare în interiorul Pământului, cu toată opoziția lui Yo și a Raei. Omul nu putea purta un costum tactic terrian, pentru că acesta n-avea cum să fie interconectat cu organismul său. În aceste condiții, Yo materializase un costum special pentru biologia Creatorului. Cu toate că nu se putea compara cu un costum de asalt terrian, dispunea, totuși, de calități impresionante, care îl puteau proteja pe Adam în situații limită. În plus, agenții lui Yo îi alocaseră un metta, setat să-l supravegheze în fiecare secundă. Pământeanul nu fusese foarte fericit de acest lucru. Metta, una din cele mai redutabile și secrete arme dezvoltate de organizația lui To, în loc să-i dea încredere, îl speriasse foarte tare. Un fel de metamorf a cărui fizică era cu totul de neînțeles pentru omul de dincolo de eoni. Un metta efectua minuscule salturi temporale, apărând și dispărând fulgurant din realitate, ceea ce-i confera un avantaj capital în fața oricărui inamic.

Adam fusese instalat pe o platformă velo militară, împreună cu doi agenți, echipă însoțită de metta, a cărei materializare și dematerializare îi scăpa pământeanului, care nu izbutea să-l urmărească, dar se temea în continuare de el. Trupele lui Yo coborâra prin galerii, după un model simulat special pentru o cât mai mare eficiență. Ciocnirile repetate cu agenții VORC ai lui Ot se lăsară, din păcate, cu pierderi de ambele părți. În urma luptelor a rămas un adevărat dezastru în sistemul de grote. Chiar și nefamiliarizat cu armele acestui viitor îndepărtat, Adam a realizat că metta a salvat de multe ori echipa de la anihilare. Pământeanul nu putea înțelege acțiunile acestei arme, dar din faptul că era încă teafăr, în urma descărcărilor colosale de energii numai de terrieni cunoscute, putea deduce că Yo chiar îi asigurase eficient protecția.

Informațiile și analizele luptătorilor lui Yo relevă, surprinzător, un fel de lume subterană. O echipă de extracție reușește să prindă un agent VORC din garnizoana lui Ot și să descarce informații prețioase, înainte ca acesta să și le șteargă din memorie, conform protocolului în astfel de situații. Yo și terrienii săi află, astfel, că în subterane există o civilizație bazată pe biologia carbonului. Dacă ar fi fost om, Yo ar fi fost cuprins de o totală și nesfârșită stupefacție. Fiind terrian, însă, fostul director VORC analizează temeinic aceste informații. Sigur, Yo a dezvoltat, de-a lungul îndelungatei sale existențe, o curiozitate, de cele mai multe ori, constructivă. Așa se explica și faptul că făcuse un gest fără precedent în istoria Terrei, acela de-a se alătura organizației care finanțase trezirea lui Adam și acum

lupta cu toată convingerea pentru ca, într-o bună zi, terrienii să stea umăr la umăr cu creatorii lor. Dar faptul că în adâncul Terrei Mitica există ceva bazat pe carbon, ființe inteligente, asemănătoare, practic, lui Adam, dacă informațiile aveau să fie confirmate, e cu adevărat extraordinar. Cu o mulțime de implicații, de toate felurile. Iar guvernul planetar și, respectiv VORC, nu vor face decât să prezeve de ochii opiniei publice acest miracol din străfundurile Pământului Mitic. Sau, la nevoie, să distrugă totul, așa cum făcuse de-a lungul timpului, pentru a asigura netulburată existența regimului.

În acest timp, acțiunile de luptă continuă, dar Yo transmite militarilor săi instrucțiuni clare să protejeze eventualele ființe întâlnite în timpul ciocnirilor, deși deja sosesc informații despre adăposturi și amenajări tehnologice distruse și despre creaturi moarte. Se pare, însă, că Ot dăduse ordin de anihilare totală, ceea ce complică lucrurile pentru aceste ființe, oricum prinse în foc încrucișat. Desigur, și Yo trebuie să ia contramăsuri, pentru că e cu mult mai complicat să învingi agenții VORC și să protejezi și creaturile, cu siguranță sensibile, din grote. Potrivit databazelor updatate, era vorba de o civilizație cu un nivel modest de dezvoltare, care exploata resurse interne ale Terrei Mitica și resturi de tehnologie antică pe care le găsea la suprafață. Era uimitor, însă, cum fusese posibil ca această lume să coexiste în același timp cu regimul terrian, dar probabil, consideră Yo, explicația rezidă și din faptul că, încercând să învăluie în cel mai mare secret existența unuia altfel de miez planetar, regimul însuși

nu cercetase așa cum se cuvine subteranele Pământului Arhaic. Și atunci? Creaturile acestea să fie o ramură evolutivă a omenirii? Verișori ai lui Adam? Oameni care nu se adaptaseră tehnologiei? Să fi fost ființe care scăpaseră din Marele Conflict, neevoluând în terrieni? Întrebări amețitoare chiar și pentru mintea prodigioasă, cu acces la milioane de qubiți de informații, precum cea a lui Yo.

Echipa din care face parte Adam pătrunde într-un spațiu vast, în care converg sute de galerii din structura aceasta complicată ca un păienjeniș, a subteranului. Aici e un dezastru. Adăposturi fumegânde, un miros ciudat de ars, explozii intermitente. Câteva santinele Vex desăvârșesc genocidul, pășind printre dărâmături pentru a căuta ținte vii. Sinistrele mașini se mișcă agile, lansând din când în când încărcăturile lor aducătoare de moarte. Două dintre ele detectează prezența luptătorilor, pentru că celelalte sunt bruiate. Descărcări de energie lovesc echipa lui Adam. Câțiva agenți atinși în plin sunt volatilizați pe loc, dar setările costumelor celorlalți îi salvează pe moment. Adam se simte izbit ca de o rocă de vreo zece tone și are senzația că a căzut la pământ. Un țiuit insuportabil în urechi și o presiune în craniu îl chinuie îngrozitor. Nu simte deocamdată nicio durere, dar senzația de apăsare e înspăimântătoare. Abia poate respira și în fața ochilor nu vede decât negru. Costumul său se reface repede, însă, și elimină presiunea, astfel că Adam se poate ridica, căutându-și disperat însoțitorii și platforma velo. În același timp, simte un zumzet puternic, o vibrație invizibilă în aer, care-i face pielea de găină. Este metta. Rând pe rând, lo-

vite de cumplita armă, santinelele Vex fac implozii înfiorătoare. Materia lor se resoarbe în sine, fierbe în colaci incandescenti, din care, apoi, nu mai rămâne decât un fel de cenușă rară. Lui Adam îi vine greu să realizeze ce se întâmplă. În jurul său apar câțiva agenți, care analizează informațiile tactice, atenți să nu mai existe inamici în această arie, distrusă aproape în întregime.

— Ce... ce s-a întâmplat? abia articulează omul, care se resimte încă de la groaznicul șoc. Am fost lovit?

— Practic, nu, îi explică unul dintre luptători. Metta te-a deplasat o zecime de secundă în timp, deviind astfel încărcătura Vex, care ne-ar fi anihilat pe toți. Din păcate, câțiva colegi de-ai noștri s-au ales cu shutdown, dar tu ești ținta principală de protejat, așa că metta s-a concentrat pe tine.

Adam nu știe dacă să se simtă vinovat sau să se bucure că a scăpat întreg, deocamdată. Poate ar fi trebuit să-l asculte pe Yo și să nu participe la aceste acțiuni, dar până la urmă, curiozitatea umană a fost dintotdeauna nesățioasă. Până una-alta, însă, e confuz și-i vine din nou greu să înțeleagă natura unei mașinării precum metta.

— Trebuie să cercetăm dacă nu sunt supraviețuitori, îl informează unul dintre agenți.

Luptătorii scanează cu atenție zona. În sistemele lor cognitive vin informații limitate cu privire la ceea ce ar trebui să găsească, li se indică doar obiectivele, fără explicații asupra naturii lor. Deocamdată, datele despre ființele din adâncuri sunt destul de confidențiale, până la interpretarea lor amplă. Adam coborî de pe platforma

velo și se deplasă pe jos, printre ruine fumegânde. Nu participase niciodată la vreun conflict, nici măcar în timpul său sau, mă rog, strămoșul său genetic. Așa că aceste acțiuni îl îngrozeau. Costumul detectează un iminent atac de panică și-i reglează imediat absorbția de serotonină, astfel că omul se simte din nou echilibrat și calm, deși e încă îngrozit de ceea ce vede.

— Țintă „caldă”, raportează unul dintre agenți, făcându-le semn să se îndrepte spre un morman de ruine fumegânde.

Adam se apropie și el cu prudență, rămânând deoparte până când luptătorii degajează zona, căutând o cale de intrare. Costumele negre ca noaptea, înălțimea și agilitatea lor, îl impresionează încă pe om. Pătrunde pe un culoar ranforsat la repezeală de către agenți, pentru a nu se prăbuși peste ei. Adam are câteva informații de la Yo despre faptul că în subterane există ceva – cineva, mai degrabă –, dar în tensiunea acțiunilor nu avusese timp să pună cap la cap ce aflase. Știe doar că începuse să fie foarte surprins de această știre, după care intrase în luptă. Acum, când pare-se că va avea un contact, începe să devină anxios. Pășește într-un spațiu rotund, plin de praf și de dărâmături, cu obiecte nedefinite distruse, iluminat acum puternic de agenți. În lumina albă se află o ființă ghemuită asupra alteia, aflată la pământ. Creatura de deasupra pare să geamă încetișor sau să rostească o incantație slabă, monotonă. Este subțire, alburie, cu brațe și picioare lungi, atât cât se văd dintr-un fel de tunică arămie. Capul lung și țuguat, fără păr și fără organe de auz

externe. Mâinile, cu șase degete, susțin capul ființei culcate, mișcând-o ușor. Cel aflat la pământ e acoperit cu praf și ceva care pare a fi sânge. Creatura se întoarce, cu un fel de lentoare, deși pare foarte agilă, încercând să acopere cu trupul ei ființa pe care o protejează. Ochii romboidali îi fulgeră pe agenți. Un braț i se duce fulgerător la spate, de unde scoate ceva strălucitor ca soarele. Căștile agenților se adaptează imediat și ceea ce ține acum ființa în mână e un fel de lamă ce pâlpâie slab. Arma e prinsă într-un câmp de energie și alburiul nu o mai poate clinti. Curios, nu se agită prea mult, parcă înțelegând că nu are ce să facă. Își coboară brațul, iar lama rămâne în aer, prinsă în capcana ei. Ființa își lasă brațele pe lângă corp, parcă abandonând orice opoziție.

— Stai liniștit, îi transmite unul dintre agenți. Nu o să-ți facem niciun rău.

Adam e încă o dată uimit de tehnologia terriană. Translatorul îi traduce și lui instantaneu din limba acestor ființe, după ce, probabil, analizase miliarde de combinații pentru a agrega elemente disparate din limbajul străin și compune apoi o modalitate de conversație adaptată.

Creatura alburie îi privește placidă.

— Niciun rău? Păi până acum ce ați făcut? Bine? Pfff... ființele din cer! Ocupanți siniștri și criminali! Lăsați-mă să jelesc în pace!

Sunetele limbii alburiului sunt destul de ascuțite și oarecum cântate. Adam încearcă să înțeleagă cu ce are de-a face. Își dă seama că e vorba de ființe biologice, ca și el, și are impresia că deja simte un fel de empatie pentru ele. Îi

face un semn agentului și se apropie ușor. Își scoate casca tactică, iar ochii alburii se lărgesc a surpriză. Cel aflat în fața sa nu pare a fi o ființă din cer, deși aduce destul de mult cu acestea. E cu mult mai scund, și figura sa nu poartă acele linii de demarcație a trăsăturilor.

— Cum te numești? îl întreabă Adam, încet.

Ființa îl privește, un pic contrariată. Se uită în jur, în-cercă să evalueze amenințările, dar pare să afișeze și o anumită fatalitate, ca și cum n-ar mai avea pentru ce să lupte.

— Nu știi ce ești! Semenii și nu semenii cu aceste creaturi venite din cer. Dar ce importanță are numele meu? Îmi va învia emazteea moartă? Sau jannik-ul rănit?

Adam deduce că ființa culcată la pământ e perechea alburii. Translatorul aproximează apoi termenul jannik cu copil. Omul tresare. Chiar dacă ființele din fața lui sunt ciudate și nu par foarte umane, prezența unui copil, a copiilor, în fond, pare a fi o neașteptată legătură subliminală cu lumea sa.

— Aș vrea, totuși, să știi numele tău.

— Ebbe. Dacă te ajută cu ceva.

— Ea cum se numește? Ce a pățit? continuă cu prudență Adam.

Cu tot aspectul neobișnuit al alburii, omul reușește să-i citească pe față durerea nestăvilită. Adam nu are timp să fie uimit de prezența acestor ființe inteligente în adâncul pământului, pentru că vrea să gestioneze situația.

— Au ucis-o și n-am reușit să o salvez! Creaturile îngrozitoare aduse de ființele din cer. Tinara n-a avut nicio

șansă. Așa că, ce mai așteptați? Desăvârșiți-vă opera criminală!

— Unde e copilul? întreabă brusc unul dintre agenți, dar Adam ridică o mână, fără să se întoarcă.

Ebbe se încordează și aruncă priviri rapide și panicate în jur. Probabil îl ascunde undeva, la adăpost.

— Ebbe! Trebuie să înțelegi ceva, rostește Adam, cât mai calm cu putință. Noi nu am ucis pe nimeni dintre ai tăi. Tocmai v-am salvat, atâția cât am putut. Am aflat despre voi și am încercat să vă protejăm, dar, din păcate, lupta dintre noi și ființele din cer, așa cum le spuneți voi, a fost foarte violentă. În momentul în care vorbim, nu s-a încheiat cu totul. Nu toate ființele din cer sunt la fel.

— Nu e adevărat! strigă ascutit, Ebbe. Sunteți la fel ca ei! E o minciună! Vreți să-mi ucideți și copilul! Degeaba încerci vorbe meșteșugite cu mine...

— Dacă am fi dorit asta, nu mai purtam această discuție, Ebbe, spune cu voce egală Adam. Erați cu toții morți demult!

— Sunteți vicleni! Nu cred că aveți vreo urmă de compasiune în voi! Mie îmi pareți un fel de mașinărie, cu toții.

— Ebbe, trebuie să ai încredere măcar în mine! insistă Adam. Eu nu sunt ființă din cer. O să faci diferența, într-o bună zi. Mai degrabă semăn cu tine. Dar aceste ființe de aici, aliații mei, nu vă vor răul. Au pierit mulți în ciocnirea cu cei care voiau să vă extermine. Venim din același loc, dar suntem diferiți.

— Avem o țintă „caldă”, anunță un agent.

— Stați pe loc, se întoarce Adam. Nu faceți nimic!

Ebbe încearcă să sară, dar Adam îl prinde, fără sfială, de brațele subțiri, încercând să-l liniștească.

— Ebbe! Nu complica situația, te implor!

Omul remarcă întreaga straniețe a scenei. E ca și cum ar fi pus mâna pe un extraterestru. Pielea alburiului e rece. Se aude un foșnet, la câțiva metri. Ebbe se zbate brusc în brațele lui Adam. Dacă ar vrea, ar scăpa imediat și l-ar despica pe loc cu camaria. Nu o face, pentru că știe că în secunda următoare ar fi transformat în cenușă. Deși... poate nu ar avea ce pierde. În afară de jannik, și imediat gândul că fusese pentru o secundă gata să renunțe la tot îi aduce un profund sentiment de vinovăție. Micuța Gunda apăruse în lumină, în cămășuța ei albă, cu piciorușele goale. Se uită cu ochi mari la cei din încăpere.

— Ei își spun umi, rostește unul din agenți.

Adam îi dă drumul lui Ebbe și se apropie încet de fetiță. Așa îi spune în gândul lui, fetiță. Se așează într-un genunchi în fața copilei. Gunda îl privește fără teamă și chiar surâde. Este legată peste piept cu ceva de culoare închisă. Adam întinde ușor mâna și se uită sub legătură, de unde se cască o rană destul de urâtă. Se întoarce spre grupul de luptători.

— Fetița e rănită! Trebuie să o tratăm imediat. Se poate infecta. Și să încercăm să facem ceva și pentru femeie.

Adam se aude pe sine vorbind în termeni umani despre aceste ființe, dar acest lucru pare să-i facă bine. Curios, se simte de parcă ar fi regăsit niște rude îndepărtate. Intuiția îi spune că aceste creaturi trebuie să fi avut vreo legătură cu pământeni, deși chiar și lui i-ar părea ciudat.

Pentru că evoluția logică părea mai degrabă cea în varianta în care apăruseră terrienii. Dar și așa, nu prea exista vreo logică, pentru că omul nu-și închipuise niciodată un astfel de viitor al Pământului. Până la urmă, reflectează Adam, omul mersese de bună voie pe această cale. Evoluția zdrobitoare a tehnicilor digitale, protezările repetate, interferențele tot mai profunde și subtile cu mașinile, duseseră, cu siguranță la lumea de azi.

Ebbe acceptă cu greu să se dea puțin la o parte și unul dintre agenți se apleacă asupra Tinarei. Întinde un deget protejat de costumul de asalt și scanează harta vitală a ființei. Accesase în prealabil datasfera, solicitând un model biologic pe care să-l aplice umei, pentru a-i analiza funcționalitățile. Se ridică după câteva secunde și face un semn negativ către Adam. Din păcate, pentru femeia umă nu se mai poate face nimic. Ebbe înțelege și el și chiar dacă o considerase moartă, sperase câteva secunde că atotputernicele ființe din cer pot face ceva pentru ea. Își stăpânește cu greu durerea devastatoare.

„Îi putem reface structura biologică, îi transmite în sistemul cognitiv unul dintre agenți lui Adam. Dar nu va mai fi exact ea. O putem și recompune din alte materiale. Asta e mai ușor. Ar putea să nici nu observe diferența.” „Nu! ripostează Adam. Îi respectăm durerea. Nu vreau să-i plăsmuiți un nenorocit de robot. Își va da seama! Ființele biologice nu sunt cum credeți voi.”

— Ebbe, trebuie să veniți cu noi! spune Adam. Gunda are nevoie urgentă de asistență medicală.

Algot sosise în Tehnostratul 5 pentru a se întâlni cu Ot, directorul VORC. E cazat discret, într-un apartament conspirativ al serviciului, într-unul din tehnostraturile cele mai bine păzite de pe Terra. Trupele militare ale guvernului respinseseră până acum câteva atacuri masive ce se presupune că veniseră din partea Celor Patru, astfel că acest tehnostat era încă destul de sigur. Vicepreședintele Consiliului Planetar are aici tot confortul de care s-ar putea bucura un terrian. Inclusiv simulări de calitate. Bărbatul, de vârstă medie, alesese la trezire un aspect fizic oarecum neobișnuit. Dacă majoritatea terrienilor sunt înalți, supli și frumoși, după standardele acceptate și, mai ales, tineri, Algot este destul de scund și slab, chiar adus un pic de spate, o prezență ce poate trece neobservată. Îmbrăcămintea sa e de un cenușiu anost, iar părul cărunt lăsat cam lung și în neorânduială. Se mișcă însă foarte repede și e tot timpul agitat. Cu siguranță că la setările de echilibru nu mai umblase demult. Dincolo de aspect, însă, face cam toate jocurile în Consiliul Planetar, ceea ce îl aduce destul de des în situații tensionate cu Ren. Politicianul tocmai întrerupsese o simulare erotică, unde un grup destul de numeros de femei lascive îi făcuseră cam tot ce vrusesse. Așa că Algot se simte cam vlăguț și îi tremură picioarele. Plus că luase o doză mare de senz, care

îl dusesse, împreună cu femeile imaginate de genialul autor al simulării (vicepreședintele nu știa cine e, dar cu siguranță era genial) într-o Nirvana a simțurilor. În aceste condiții, realitatea era bulversantă, cu siguranță, dar Algot trebuia să-și revină, pentru că mai avea și de lucru. De raportul lui Ot vor depinde multe din acțiunile ulterioare. Directorul VORC nu dorise să-i transmită informații prin canalele uzuale, prin pachete de qubiți de date sau prin interferență cognitivă, ci dorise să-l întâlnească personal, ca pentru a da greutate momentului. Ot alesese întrevederea directă, așa cum se întâmplă în Consiliul Planetar, unde e permisă doar retorica verbală, fără ajutorul tehnologiei.

Vicepreședintele ar vrea să bea ceva. Mobilierul vastului său apartament e o simfonie de forme, care se transformă într-una, într-un spectacol de culori pale. Abia când te apropii de vreun obiect, acesta se transformă în ce ai nevoie. Așa că Algot se îndreaptă spre ceea ce ar putea semăna cu un fel de bar, sperând să nu greșească. Niciodată nu-l pasionaseră ultimele fițe ale societății sale. Cu excepția femeilor, acolo unde se aștepta la multă inventivitate. Într-adevăr, ovoidul frământat de forme și culori spre care se îndreaptă îi detectează intenția și se transformă într-un suport complex de pahare. În mijloc tronează băutura favorită a lui Algot: masozi. Un preparat de culoare maron, ce pare să fiarbă, dar nu e deloc fierbinte, ci rece și răcoritor. Împreună cu senzul, creează un amestec exploziv. Știe că îl așteaptă ceva important, dar Algot nu e nici pe departe genul conformist.

Un apel scurt vestește apariția lui Ot. Algot se îndreaptă spre el, jovial.

— Ceva de băut, Ot?

Directorul VORC nu prea înțelege aceste obiceiuri. Așa cum nu se dă în vânt nici după alambicatele preparate culinare. Observase că dacă activatorii de gust nu sunt pe nivel maxim, nu prea simți mare lucru din mâncare și parcă nici energie nu-ți dă. Băutura, nici atât. Ot e un tip în general reținut și dacă încalcă legea o face pentru a-și atinge scopurile personale, mai ales cele legate de cariera sa. De aceea și din multe alte motive nu consumă senz. Îl refuză politicos pe Algot și se așează într-un fotoliu proaspăt metamorfozat, după ce păruse inițial o comodă. Vicepreședintele se plimbă, tacticos, cu paharul bolborosind în mână.

— Ai dorit să urmezi protocolul diplomatic, Ot. Algot devine mai serios. Presupun că avem de-a face cu lucruri importante sau poate chiar grave.

— E vorba de un complex de lucruri dificile, Algot, răspunde Ot, oarecum placid. Dincolo de dezastrul permanent pe care-l provoacă, presupunem, Cei Patru, și nu izbutim să ne dăm seama de unde au asemenea putere și resurse, societatea întreagă e un butoi cu pulbere. Ciocnirile cu organizația condusă de Yo sunt tot mai serioase. Noi suntem slăbiți, ca serviciu, și nu știu cât vom mai face cu adevărat față. Luptăm pe două fronturi neuniforme, atipice și extrem de periculoase. Așa că, realizezi probabil că avem nevoie de resurse. Mai mult – și aici e întreaga

stranietate a situației – am descoperit în adâncul Terrei Mitica o civilizație...

— O... civilizație?

Algot se îneacă, pentru că tocmai luase o înghițitură zdravănă de masozi.

— Vei primi datele complete. E vorba de ființe vii, bazate pe evoluția carbonului. Aidoma grotescului Adam, pe care aş putea spune că l-a manufacturat To. Cu toate informațiile noastre, habar nu am avut că acolo ar putea exista așa ceva. Dilemele sunt și mai mari în momentul în care am putea presupune că e vorba de un fel de rude ale omului recreat. Oameni care s-au adaptat pe deplin vieții subterane, dezvoltând, practic, o formă fizică destul de diferită și o altă cultură. Din păcate, încercând să păstrăm secretul, am lăsat acolo o garnizoană. Urma ca, într-un moment de acalmie, să vedem cum analizăm această răsturnare de situație. Și atunci, a intervenit Yo. Mi-a decimat agenții. Am realizat că mai bine distrugem totul, pentru a nu încăpea pe mâinile acestei organizații, ce ar fi ieșit întărită din această situație.

— Stop! Algot ridică un deget în direcția lui Ot. Ai decis fără să te consulți cu nimeni, că trebuie să extermini niște ființe vii? Înțeleg bine?

Ot se ridică și se plimbă și el, ușor agitat, ceea ce nu-i stă în caracter.

— Era o situație de urgență, Algot! Și așa, regimul are cele mai serioase probleme pe care le-ar fi putut avea în ultimele multe mii de ani. Nu-ți dai seama că dacă Yo punea mâna pe toate aceste informații...

— Și ai reușit? Mai există ceva acolo?

— Ți-am spus că mi-a eliminat luptătorii. Au pierit multe dintre acele creaturi, dar putem presupune că nu toate. Am fost, practic, izgoniți de acolo.

— Ren nu va fi deloc fericită!

— Algot, trebuie să-mi susții punctul de vedere! Trebuie să salvăm acest regim, indiferent de maniera în care am aborda lucrurile. Terra e pe punctul de a se năruși, la propriu.

Vicepreședintele așează paharul gol la loc și privește parcă hipnotizat la jocul de forme al mobilierului din jur. Stă mult așa, analizând bogăția de informații. Ele se disipează, însă, pe fondul noutăților aduse de Ot. Se întoarce, într-un final.

— Sincer, nu mă gândesc la tine, Ot, spune sarcastic politicianul. Mă preocupă, pur și simplu, cariera mea. Dar cum îl vei opri pe Yo și pe acoliții lui să facă publice aceste lucruri? Nici n-ar fi greu, pentru că, din câte știu, ține pe lângă el drept consilier o jurnalistă respectată.

— Îi vom izola, cumva. De acolo nu trebuie să scape nimeni.

— Ot! Noi ne cunoaștem demult, nu? Știm amândoi de ce suntem capabili. Dar nu vreau shutdown-uri, nu vreau crime, pricepi? De acord, lucrurile trebuie izolate, însă avem nevoie și de acel homuncul, Adam, dar și de aceste creaturi din miezul planetei. Trebuie să știm cu ce avem de-a face, pentru a controla mai bine lucrurile. Te susțin, deocamdată, doar pentru că ar fi în joc și cariera mea, după cum ți-am mai spus. Deși trebuia să cer demi-

terea ta imediată și chiar o pedeapsă mai aspră. Nu iei decizii fără mine, Ot, ai înțeles?

Glasul vicepreședintelui devenise ascuțit, parcă un pic metalic. Ot îl privește fix multă vreme. Poate prea multă.

— Algot! Nu întinde coarda! Ești cam demult în această funcție. S-ar putea să vrei să te retragi. Cu eleganță. La timp.

Vicepreședintele rămâne, pur și simplu, mut de tupeul directorului VORC. E incapabil să scoată o vorbă. Cuvintele apăsate ale lui Ot îi declanșaseră, însă, un vechi semnal de alarmă. Ot știe foarte multe despre el. Realizaseră multe împreună. Algot își amintește subit că lucrează împreună cu Ot, în manieră ocultă, pentru erodarea scaunului Renei. Dezideratul ori, mai degrabă, ambiția distrugătoare a lui Algot de-a deveni președinte al Consiliului Planetar s-ar putea împlini, în sfârșit, mai ales în aceste vremuri tulburi.

— Contez pe sprijinul tău, da?

Algot ar fi putut jura că buzele strânse ale lui Ot schițaseră un zâmbet fugar.

To pășește printr-o galerie slab iluminată, atent la structura rocilor. Atinge cu mâna câte o vână cristalină, de o bogăție de culori, ca o operă de artă. Admiră, fascinat, compoziția stâncii, ce presase natura acolo de eoni întregi! Natura! Un concept tulburător, pe care Ot încerca să-l înțeleagă încă de când descoperise Pământul Antic, miezul natural al planetei. La fel de tulburător ca și acela de Divinitate. Organizația sa analizase tot ce se putea din secreta arhivă P., dar rămăseseră încă multe lucruri de pus cap la cap. Uriașele softuri terriene la care aveau acces To și organizația sa, generaseră modele impresionante despre cum arătase Pământul odată. Iar evoluția carbonului fusese fascinantă. To își perie cu mâna părul blond, gândindu-se la viitorul Terreii, atunci când războiul se va fi încheiat. Drept e că, odată cu apariția lui Adam, dorise o revoluție blândă, cu toate că se aștepta la opoziție, chiar militară. Dar nu la haosul din acest moment. Aici intervenise o ecuație total necunoscută: Cei Patru. Nimeni nu reușise încă să-i încadreze undeva. Ființe stranii, cu puteri care păreau nemărginite, cu pretenții de creatori. To cunoștea bine religia umană. Avusesse la dispoziție și un model pentru asta. Nu era un concept ușor de înțeles, chiar și pentru evoluții terrieni. Sau poate, cu atât mai mult, evoluția inexorabilă a celor

de pe Terra eliminase definitiv aceste credințe. Dar nici-unde în religiile de pe Pământ nu întâlnise ceva asemănător. Or, aceste creaturi clamau o vechime mai mare decât a oamenilor și, mai mult, că s-ar afla la originea creării lor, ca și cum ar fi fost niște instrumente divine. Adam îi vorbise despre Apocalipsă. Ceva asemănător pare că se întâmplă acum pe Terra.

To ajunge într-un spațiu larg, acolo unde se află câteva adăposturi de umi. Tabloul e caracterizat de o înduioșătoare serenitate. Copiii se joacă prin preajmă, femeile se îngrijesc de sere, iar bărbații de funcționalitatea adăposturilor și a dependințelor. To adoptase acești termeni legați de familiile ume, din limbajul uman, pentru că umii erau, cu siguranță, o ramură umană evoluată separat. Nici măcar Arhiva P. nu vorbea despre ei și To îi descoperea cu încântare, ca pe niște relicve vii. Călătoria, efectiv, în timp, descoperind astfel o civilizație inocentă, care păstrase ceva cunoștințe despre electricitate, reușind să își asigure un anumit confort. Era cel puțin admirabil cum reușiseră să supraviețuiască atât timp aici, în acest mediu complet neprielnic. Adaptarea lor, inclusiv cea fizică, era uimitoare și vorbea elocvent despre forța inexorabilă a viului. Trecând mai departe, To urmări alt tablou. Un grup de umi înarmați se luptau cu o fiară mult mai mare decât ei. Au pierit câțiva, dar până la urmă au reușit, cu inteligență, să o răpună. Terrianul se plimbă prin toate tablourile vivace ale existenței ume. Materialul agregat în simulare, trimis de Yo, e concludent pentru ceea ce To preferă să numească începutul unei profunde revoluții a

planetei. Filosoful nu se teme de pierderea vreunui avantaj. Are nevoie, însă, de un restart pentru societatea sa. Așa cum spunea adesea Yo, aliatul său cel mai important în acest moment, terrienii trebuie să guverneze cu creatorii lor, într-un moment al fascinantei regăsiri. Nu e vorba, consideră To, de o întoarcere la perioade demult apuse, ci mai degrabă de o rafinare a existenței terriene.

Elimină printr-un gest simularea și tabloul vieții subterane dispăru, ca o cortină de ceață, lăsând loc biroului său, care levitează pe o platformă velo deasupra lui Asmund, un megalopolis din Tehnostratul 30. Cerul cenușiu – transformat acum într-un imens display ce transmite evenimentele de afară – e brăzdat de dărele lăsate de furtunile repetate de asteroizi, de explozii declanșate de apărarea spațială și de resturile centurii Livia, ce deveniseră sateliți artificiali. Fragmente uriașe căzuseră, însă, și pe Terra, provocând pagube fără precedent. Aurelia suferise avarii serioase, iar centura Octavia se îndepărtase de Terra, pentru a nu fi distrusă. În aceste condiții, era vital ca Yo și terrienii săi să ajungă, într-un fel, la Cei Patru, pe care, aidoma lui Adam și, acum, și umilor, și-i dorea toată lumea.

Analizând permanent acțiunile organizației sale și a aliaților ei, punând cap la cap toate datele, To rămase în continuare surprins de ceea ce ar fi putut însemna Cei Patru. Modelul lumii sale, cu tot trecutul ei incitant, părea în continuă schimbare, cu aportul extrem de straniu al acestor creaturi, căroro nici măcar nu putea să le intuiască sursa puterii, în afara unei înțelegeri mistice a prezenței

lor. Numai că To și cei ca el, cu toată rafinarea intelectuală la care ajunseseră, nu aveau acel fior mistic, religios, pe care-l poseda cei ca Adam, oamenii. Terrianul putea înțelege într-o cheie filosofică jocul creație-distrugere, dar acum, această abordare părea nesustenabilă.

Ir, studentul și, mai nou, consilierul lui favorit, dorește să-i facă o vizită. Terrianul mărunțel tocmai trece, cu acceptul lui To, de forțele de securitate.

— Maestre, e o onoare, de fiecare dată, să vă întâlnesc.

— Ce mai faci, Ir? Ești la curent cu noutățile?

Ir surâde. Maestrul său pare uneori de modă veche. În societatea terriană e greu să spui că nu ești la curent cu noutățile. Deși – gândul acesta e uneori persistent pentru discipolul lui To – ultimele evoluții dovediseră oarecum contrariul.

— Revoluție! To arată cu un gest larg exteriorul. Un termen care, practic, nu face parte din istoria terriană. E mai degrabă tributatar unei alte istorii, unui alt timp, unei alte planete. Abia acum realizăm, Ir, fascinanta transformare a civilizațiilor. Caracterul ei succesiv. Ne credeam veșnici și aflați la baza tuturor lucrurilor. Terrienii au fost dintotdeauna aici și vor fi! Destul de eronat, nu crezi?

— Ceea ce consider fascinant, spune Ir, sunt tocmai perspectivele care se deschid. Această logodnă cu trecutul extrem de îndepărtat și de străin al planetei nu pare că va constitui o piedică în calea dezvoltării noastre, ci dimpotrivă. Probabil că putem vorbi de o inedită complexitate. Pe de altă parte, poate, și despre pierderea unei anumite

părți din suveranitatea noastră, ca specie. Mă uit mai departe în viitor când spun acest lucru.

— Și pe mine m-au frământat astfel de întrebări, Ir. Cu siguranță, ele stau la baza opoziției acerbe a acestui regim față de orice schimbare. Numai că, nu am recreat o ființă care stă la baza existenței noastre, pentru a o ține veșnic într-un terrariu. La ce ar folosi? Să ne holbăm la o creatură imposibilă, din punctul nostru de vedere, la o ființă grotescă evoluată pe baza unei combinații organice aparent lipsite de succes evolutiv? Scopul nostru a fost, așa cum bine știi, apariția unei ființe superioare din punct de vedere emoțional. Depozitarea unui tezaur subtil de sentimente, pe care noi le cunoaștem doar teoretic. Sau credem că le cunoaștem. Cum stăm cu proiectul Eva?

— S-a... născut, maestre! Dacă pot spune așa. În termeni pământeni, cred că e foarte frumoasă!

Ochii lui Ot strălucesc de o inefabilă satisfacție. Structura sa internă, fină, îi permite acest lucru.

— Înainte de a-mi transmite pachetul de date cu detaliile, aș vrea să o văd.

Durerea e profundă, sfâșietoare. Ebbe stă ghemuit într-un spațiu pe care nu-l înțelege, dar în care lumina e crepusculară, bună pentru ochii săi și prin fața ochilor minții îi defilează un nesfârșit caleidoscop în care fragmente din viața sa cu Tinara răsucesc cuțite dureroase în rana deschisă. O vede foarte tânără, veselă, o zărește la nașterea Gundei, apoi, un pic mai matură, preocupată, în urechi îi răsună râsete sau plâns, fragmente de conversații, idei, momente de necazuri, de bucurie, izbânde sau nereușite, totul e acum încheșat într-un film trist care-l ține într-o buclă apăsătoare. Îi mai rămăsese doar micuța Gunda, aflată acum undeva, pentru a fi tratată. Îi rămăsese, însă, și societatea sa, umii săi, atâția câți scăpaseră din războiul de neînțeles care se abătuse peste ei. Chiar dacă acum nu erau tocmai pe primul plan, din cauza durerii cauzate de dispariția Tinarei, Ebbe se gândește, din când în când, ce se va întâmpla cu semenii săi. Deocamdată, însă, o veghează pe emazteea sa, în drumul sufletului ei spre Fumbe, acolo unde se va contopi cu energiile sale nesfârșite. Nu putuse să-i organizeze funeraliile după tradiție, iar bătrânul Chizoba, care ar fi trebuit să invoce bunăvoința lui Fumbe, e mort. Din adăpostul său nu mai rămăsese nimic. Potrivit tradiției ume, Tinara ar fi trebuit coborâtă în piatră, după ce locul ei ar fi fost dizolvat cu

ajutorul dayo, un lichid secret, special preparat în momentul funeraliilor unui um. Doar un mic orificiu ar fi permis înălțarea sufletului, prin stâncă, spre Fumbe. Deocamdată, Tinara, cu hainele schimbate, curate, se află prinsă într-un fel de sferă transparentă, a cărei natură Ebbe nu o înțelege. E ca o mică gănganie blocată etern într-un cristal de stâncă, într-un somn veșnic. Ființele din cer îi explicaseră că, pentru propria sa siguranță, trebuie să mai aștepte cu funeraliile. Undeva, în adâncul sufletului, umului îi rămăsese o minusculă rază de speranță că atotputernicele creaturi ar fi putut să o salveze sau să o învie pe Tinara, dar, pe de altă parte, acest lucru ar fi fost, cumva, împotriva firii, o opoziție monstruoasă față de legile divine. Ceva de neconceput. Până la urmă, Ebbe nu se temea atât de lipsa de soluții a celor din cer, ci mai mult de păcatul profund care ar apărea, cu Tinara întoarsă de pe drumul ei. Un păcat care ar fi planat asupra cine știe câtor generații următoare.

Adâncit în gândurile sale pline de suferință, umul nu sesizează o prezență lângă el. Tresare când constată că nu mai e singur. O ființă din cer se află lângă el. Nu poartă costumul negru, înfiorător, cu care e obișnuit Ebbe, ci o tunică și pantaloni de o culoare necunoscută umului. E înaltă, chiar pentru standardele ume (numai că umii sunt foarte elastici și uneori postura lor nu e bipedă, ci mai degrabă patrupedă, în funcție de necesități), cu o podoabă capilară lungă și galbenă. Lui Ebbe îi luase ceva timp până se obișnuise cu aceste petece de blană, mai lungi sau mai scurte, așa cum poartă inclusiv Adam. O anume ca-

racteristică îi spune că această ființă din cer e cumva echivalentul unei emaztee. O văzuse în preajma omului în care, în acest moment, avea cea mai mare încredere. Învățase și că Adam se numește om, iar ființele din cer, terrieni, însă în gândul său prefera să-i numească întocmai ca la început.

Terriana se apropie mai mult de locul unde Ebbe stătea ghemuit.

— Gunda e în afara oricărui pericol, rostește ea.

Din nou, Ebbe nu mai e surprins de faptul că ființa din cer pare că vorbește perfect limba sa. Este prima veste îmbucurătoare, după durerea nesfârșită în urma dispariției Tinarei.

— Unde se află? Pot să o văd?

— Are nevoie doar de puțină odihnă. Acum doarme, dar ai să o vezi imediat ce se va trezi.

Ebbe putea jura că terriana îl privește cu un fel de curiozitate, ca pe un animăluț. Era normal, poate, până la urmă, își spuse, pentru că, practic, sunt două specii diferite, despărțite de eoni. În ce-l privește însă pe Ebbe, ființele din cer continuă să-i pară miraculoase și, mai ales acum, măcinat de un sentiment amestecat de vină și durere, nu se poate concentra pentru a putea înțelege mai mult din aparițiile și acțiunile lor. Dar privirea terrienei îl irită un pic.

— Nu-mi place cum mă studiezi, îi aruncă printre dinți, terrienei.

— Ebbe! Știu cum te numești, te cheamă Ebbe!

Ființa din cer surâde.

— Nu te gândi la tine ca la un bolah sau un jargavan!

Umul tresare, surprins că terriana cunoaște numele acestor creaturi.

— Sunteți o rasă inteligentă, apărută și evoluată pe baza combinațiilor organice ale carbonului. Numele meu e Ra, poți să-mi spui așa. Sunteți ființe superioare animalelor pe care le mâncați sau vă apărați de ele în subteran. Vă aflați, până la urmă, la originea evoluției inteligenței pe această planetă. Ebbe, ești o rudă foarte apropiată, în fond, a lui Adam.

Umul uită pe moment de durere și o privește cu ochi mari pe această ființă pornită să-i explice lucruri pe care se teme că nu le va înțelege niciodată.

— Din păcate sau din fericire, ați evoluat separat. În urma Marelui Conflict, atunci când acest regim a preluat puterea în fața slabei rezistențe pe care o mai manifestau hibrizii, rasa ta s-a ascuns în subteran.

— Nu există nimic în afara noastră!

Ebbe o întrerupsese și se ridică în picioare.

— Bine, acum văd că există, dar mă refeream la această lume. Voi veniți din alta, nu sunteți ca noi.

Ra surâde din nou.

— Nu suntem ca voi, Ebbe, dar venim din această lume. Numai că ea nu arată cum crezi tu. Ai să o vezi, în totalitatea ei, la un moment dat. Știu că Fumbe – Soarele e zeul vostru...

— Eu nu sunt foarte religios, o întrerupe din nou, Ebbe.

— ...Iar acum doresc să spun ceva care, în cultura ta, poate suna ca o cumplită blasfemie: noi l-am făcut pe

Fumbe! Zic asta ca să înțelegi că lumea nu e așa cum o știi tu. Dar o să te lăsăm să jalești în pace, pentru că sper că într-o zi vei înțelege totul. Și încă ceva, Ebbe. Explicându-ți aceste lucruri, vreau să crezi, să fii convins că nu vă tratăm ca pe niște ființe inferioare. Dimpotrivă. Ți-am spus că sunteți rude, pe scara evoluției, cu Adam. Iar Adam e creatorul nostru.

Probabil că această ființă din cer își bate joc de el, își spune Ebbe și în acest moment ar prefera mai degrabă să o jalească așa cum se cuvine pe Tinara, în loc să suporte ironii sau să încerce să înțeleagă niște concepte care, se pare, sunt mult peste capacitatea sa de rațiune.

— Trebuie să mă ajutați să o cobor în piatră pe Tinara! cere Ebbe.

— O să facem asta, Ebbe, dar acțiunile de luptă încă mai continuă, până când vom elimina toți inamicii sau măcar îi vom face inofensivi. În acest moment e mai greu să-ți garantăm securitatea. Dar nu va dura mult. Până atunci, însă, ar mai trebui să te întreb ceva. E de datoria noastră să facem asta. Emazteea ta... ar putea trăi în continuare. Trebuie să fiu sinceră cu tine. Aparent, ar fi ea, dar nu ar fi. Am învățat să înțelegem atașamentul și empatia voastră față de apropiați, de familie și de aceea eu, personal, am anumite rezerve. Aceasta e și părerea Creatorului. Care, cu toate diferențele dintre voi, te cunoaște cel mai bine.

În Ebbe se pornește o luptă îngrozitoare. Așteptase, cumva, în subconștient, această întrebare, această posibilitate. Ar da orice să o mai audă o dată pe Tinara, să-i mai

vadă ochii deschiși, să o mai simtă caldă, vie. Intuiția îi spune, însă, că totul ar fi o minciună dureroasă. Nimeni nu învie din morți, iar acest gând l-ar face să trăiască restul vieții cu un sentiment îngrozitor. Pe care, când va crește Gunda, poate l-ar înțelege și ea. Ochii romboidali ai lui Ebbe scapără.

— Vreau să o cobor în piatră!

Jungla pare nesfârșită. Împărăția vegetației e imensă, fără un contur, o întrerupere ori o finalitate. Copaci și ferigi gigantice, liane încâlcite într-un păienjeniș atotputernic, mii de păsări care țiue continuu pe tot atâtea mii de tonuri, țiinete de animale ale pădurii. O umezeală fierbinte, atotputernică, stăpânește această lume fără cer, în afara plafonului apăsător de verdeață.

Câteva obiecte întunecate se deplasează fără niciun sunet, la câțiva metri de sol, ocolind cu precizie trunchiurile imense ale copacilor și mulțimea de obstacole vegetale care se interpun traseului lor ce duce spre valea unei ape mari, care se scurge printr-un canion adânc. Acolo unde structura vegetală e prea încâlcită și nu permite trecerea, metri pătrați întregi se volatilizează la timp în fața obiectelor, în locul lor rămânând o ușoară ceață alburie.

Yo privește încântat panorama exterioară. Tezaurul acesta vegetal îl fascinează, cu toate că un terrian obișnuit ar fi fost oripilat de ceea ce ar fi considerat imaginația bolnavă a cuiva. Triumful acesta al vieții, ucigător, poate, în alte condiții, îl face să se simtă exaltat, o furtună autentică petrecându-se în interiorul subtilelor sale sisteme interioare. Realitatea aceasta întrece orice simulare, fie ea și puternic bazată pe date, din Arhiva P. O parte din sistemul său cognitiv scanează tot exteriorul și, pentru un volum

mai mare de date, cere navei sale să stocheze elemente destinate unui model perfect al naturii primordiale înconjurătoare. O lume fără oameni, încă. Aparatul său lansează un satelit ce va înconjura de mai multe ori planeta, până la finalul acțiunii, și va colecta toate datele utile. E prima și, probabil, ultima oară când va avea această posibilitate.

Grupul de nave avansează spre țintă, depășind cu o precizie neomenească obstacolele. Nu mai este mult. În sistemele cognitive setate pe acțiune ale lui Yo și agenților săi, e activat deja un model de extracție și, dacă totul va merge bine, realitatea ar urma să se plieze pe sofisticata simulare. Obiectele traversează păduri nesfârșite, munți înalți, coboară în văi adânci, apropiindu-se inexorabil de zona vizată. Navele reduc viteza și coboară, încet ca niște fantome negre, spre un platou înalt și golaș. Spre joasă altitudine apare o clădire ciudată, stingheră pe acest vârf de munte teșit. Dintr-odată, valuri de unde vibratoare extrem de puternice traversează cu o mare frecvență navele și echipele lui Yo. Obiectele și ocupanții lor se lungesc, apoi revin la forma normală, de mai multe ori, într-o mișcare grotescă, de vechi film ars. Secundele, microsecundele, picosecundele se încetinesc până aproape de oprirea totală. Durează așa parcă o veșnicie, cu navele încremenite în aer, în jurul clădirii de pe munte, ca într-un tablou suprarealist. Din fericire, Yo și luptătorii săi anticipaseră aceste distorsiuni temporale. Ele fac parte din scenariul de luptă pus la punct cu mult înainte. Nu există însă nicio garanție că în urma acestor desincronizări ale liniilor

spațio-temporale totul va arăta ca înainte. Terrienii își asumaseră acest risc. Manevrele automate ale navetelor de asalt reușesc să se scoată singure din această furtună temporală. Într-un fel de bulă în care timpul e aproape oprit, se află doar clădirea stranie.

Sistemele par să fi revenit la normal, iar scanările multiple ale structurii lui Yo și ale agenților lui indică faptul cert că nimic nu e deteriorat sau modificat, deși această probabilitate fusese una infimă. Fostul director VORC nu-și poate împiedica un sentiment de admirație față de Harpist, strania și necunoscuta ființă capabilă de astfel de manipulări spațio-temporale. Știința oficială terriană nu reușise până acum decât mici succese, aplicabile domeniului militar, dar de aici și până la măiestria Harpistului pare a fi o cale extrem de lungă.

Yo și luptătorii săi coboară și se apropie de clădire. Pe verandă, așezați aparent comod, doi bărbați și două femei, identici ca aspect. Este pentru prima oară când terrianul îi vede în realitate pe Cei Patru. Are un sentiment de fascinație față de aceste ființe cu uriașe pretenții creaționiste. Seamănă mult cu oamenii, dar puterile lor... sunt inexplicabile. Acum se află singuri pe această planetă luxuriantă, nelocuită încă de vreo ființă rațională în afara lor. Pare că nu mințiseră, până la urmă. Yo urcă încet pe mica terasă și se așează într-un balansoar, element de mobilier antic, familiar, din simulările sale preferate. Cei Patru rămân în continuare încremeniți în fotoliile lor. Pentru ei, terrianul din fața lor încă nu există. Yo se află într-o buclă cu Harpistul, ale cărui forme de artă temporală se pliază acum

pe nevoile terrianului. Manipulările trebuie să fie într-atât de subtile încât să afecteze doar bula în care se află Cei Patru. Yo este încă extrem de uimit de talentul acestei ființe, care rămâne un adevărat mister al epocii sale. Dacă se putea vorbi de mistere în cadrul avansatei tehnologii terriene, Harpistul era, cu siguranță, ilustrarea cea mai bună a acestora.

Acum, Celor Patru, Yo începe să le apară ca un spectru, undeva într-o frământare de linii ale universului. Nu pot înțelege, deocamdată, ce anume le frânează acțiunile, ce îi reduce la statutul de spectatori ai unui show în care nu pot interveni în niciun fel. Și totuși, Yo e lovit de o undă îngrozitoare. Simte că e desfăcut în miliarde de bucăți. Succesiuni nesfârșite de imagini din viața sa și din istoria Terrei, cunoscute sau necunoscute, îi trec prin față ca într-un film montat special pentru a-l anihila cu forța sa. Încearcă să raționeze, dar toate sistemele îi sunt distorsionate. Înțelege, totuși, că ar putea fi răspunsul acestor ființe la capcana temporală pe care o instauraseră terrienii, prin intermediul Harpistului. Senzația de dematerializare totală prin care trece Yo e cea mai îngrozitoare dintre toate.

Totul se oprește brusc și Yo analizează în milisecunde dacă se află în timpul real sau în vreo distorsiune. Este „acum” și „aici”. Cei Patru se află la locul lor, în fotolii. Îl privesc fix cu ochii lor stranii, omenești și neomenești, în același timp. Sunt îmbrăcați în aceleași straie cenușii, iar întreaga lor aparență pare desuetă.

— Ce sunteți voi? întreabă calm Yo.

Nu primește niciun răspuns. Cei Patru încearcă, probabil, să iasă din capcana temporală și în mod cert universul din jurul lor e acum unul extrem de ciudat, în care abia se întrevede un fel de ființă care le pune întrebări.

— Să facem prezentările, răspunde, în sfârșit, una dintre femei. Eu sunt Aneke, ea e Astrithr, iar ei sunt Aren și Atle. Tu ești o fantomă, dar chiar și așa, ai un nume: Yo. Un nume sec, desigur, așa cum sunteți și voi.

Yo e destul de surprins, pentru că nimeni, niciodată, nu reușise să personalizeze aceste ființe cu vreun nume. E atent, însă, pentru că știe că se află pe o margine îngustă a confruntării dintre două inestimabile forțe: ale Celor Patru și ale Harpistului. Din păcate, acum Yo nu se află în control și îi trebuie multă putere de stăpânire de sine, în aceste condiții. De aceea, are lucruri mai importante de făcut decât să ia în seamă ironia acestor creaturi.

— Ne cunoaștem, spune Aneke, cu surâsul ei îngrozitor. Ai reușit să scapi atunci de noi, ni l-ai luat pe așa-zisul vostru creator, dar iată, ne întâlnim din nou!

Yo e uimit de aroganța lor. Vorbesc și acum de parcă s-ar afla în control și totul n-a fost decât o capcană pentru a-l aduce aici pe conducătorul revoluției terrene.

— Un singur lucru mi-aș dori să-l explicați, zâmbește și Yo, rece. Cum ați reușit bombardamentul cu asteroizi? Recunosc că mă obsedează asta.

Cei Patru se uită unul la altul și izbucnesc în râsul lor nechezat. Acum, însă, Yo știe că e doar un spectacol. Încă din momentul prinderii Celor Patru în extraordinara buclă temporală inițiată și întreținută de Harpist, atacu-

rile venite parcă de niciunde încetaseră peste tot. Singurele lupte, de mai mică anvergură, rămăseseră cele dintre trupele guvernamentale VORC și cele ale organizației lui To și a aliaților acesteia. Asta, în timpul normal al Terrei, pentru că aici, într-un trecut atât de îndepărtat, nu există încă oameni. Dacă ne-am lua după afirmațiile acestor ființe, își spune Yo, umanitatea ar fi acum gata să apară. Și iată că sfațul atipic al lui Adam își dovedise eficiența. Spre surprinderea lui Yo, directorul VORC, Ot, acceptase să apeleze la Harpist, desigur, presat fiind de unele chestiuni din istoria comună a celor doi.

— Nu știam că și voi aveți umor, răspunde, de data aceasta, Astrithr. Doar acel spectacol v-a fascinat? Îți reamintim că aproape întreaga planetă e distrusă, cu excepția câtorva Tehnostraturi.

— Oricum, show-ul s-a terminat, constată cu indiferență în voce Yo. E drept, a fost cam costisitor.

O nouă distorsiune îl izbește. De data asta, senzația de dematerializare e mult mai intensă, paroxistică. Simte cum universul se înnoadă în el însuși, prinzându-l în această teribilă forță. Fragmente din Yo se împrăștie, parcă, în tot cosmosul. Din când în când, reușește să se adune și atunci îi vede ca prin ceață pe Cei Patru că spun ceva, dar frazele lor sunt întretăiate, ca într-un video defect. Mișcările, gesturile, suferă același efect de fragmentare. Conștiința lui Yo e spartă în miliarde de microelemente, care nu reușesc să se întoarcă pe făgașe cunoscute și să redevină coerente.

Parcă după o veșnicie, Yo se află din nou în realitatea convențională. E destul de confuz, în ciuda update-urilor

care încearcă, cu o viteză fantastică, să repare ariile deteriorate sau modificate. Pentru că e vorba nu doar de manipularea timpului, ci și de apariția unei fizici străine, care poate avea remanențe incontrollabile. Cei Patru par placizi. Cele două femei și cei doi bărbați nu reușesc, aparent, să schimbe această poveste și decorul rămâne același. Cu toate că nu e vizibil, forțe declanșate de aceste creaturi se ciocnesc, cu siguranță, de cele izvorâte din acțiunile pline de talent ale Harpistului. Yo simte că trebuie să se încheie, cumva, această încheștare.

— Acum veți merge cu noi, rostește apăsător terrianul. Veți avea o lungă viață alături de societatea terriană. În calitate de obiecte de studiu, desigur.

Peisajul începe să se decoloreze. Încet, insesizabil, formele Celor Patru și ale casei lor cu accente victoriene par să-și piardă contururile. Precum o acuarelă clătită cu apă, culorile, liniile își pierd treptat consistența până la dispariția totală. Nu mai este mult și se va încheia și culoarul temporal care-i adusese pe agenți în trecutul îndepărtat și luxuriant al Pământului, iar Yo și luptătorii săi se vor întoarce acasă, împreună cu prețioasa lor captură.

Restaurantul e perfect. Jazz în surdină, lumini discrete, draperii și covoare groase, mobilier din lemn masiv, miros inconfundabil de piele. Chelneri care parcă plutesc de colo până colo. Ușoară aromă de tutun scump. O singură masă rotundă e iluminată, în acest decor, de o lampă cu lumină gălbuie. Este așezată pentru două persoane, cu tacâmuri scumpe, de platină. Un buchetel de flori asortate, în mijloc, rotunjește atmosfera romantică.

Un bărbat brunet stă degajat într-unul dintre cele două fotolii comode, fumând lent un trabuc. Fumul albăstrui, nobil, se ridică ușor spre tavan. Costumul său scump e asortat cu o cămașă albă, fină. Mâneca, ușor ieșită din sacou, dezvăluie o pereche de butoni superbi, de aur. Din când în când, bărbatul soarbe dintr-un pahar de coniac și privește calm la agitația oarecum sterilă a chelnerilor. Oricum, e singurul oaspete.

Din zona umbrită, de la intrare, a restaurantului, apare cineva. Două siluete pășesc spre mijlocul localului, acolo unde, la masa cea mai bună, așteaptă bărbatul brunet, în costum bleumarin. Una este mai în față, cealaltă, cu deferență, cu jumătate de pas înapoi. Bărbatul se ridică de la masă și face câțiva pași pentru a-i întâmpina pe noii veniți: șeful restaurantului, un bărbat grasuț, bonom, îmbrăcat în smoking și, un pic mai în față, o femeie. Lumina o dez-

văluie încet. E înaltă, subțire, cu părul negru-tăciune prins într-un coc savant. Poartă un deux-piece alb, cu un model argintiu la gât și la mâneci, și o poșetuță asortată. Pantofi cu toc, fini, întregesc o ținută extrem de elegantă. Trăsăturile îi sunt mai degrabă mărunte, nasul fin și buzele potrivite de subțiri. Fruntea înaltă, ușor bombată. Ochii negri îl scrutează pe bărbatul care-i vine, emoționat, în întâmpinare. Acesta îi prinde mâinile și îi sărută una, într-un gest galant, care nu va fi niciodată cu adevărat desuet.

— Eva! Bine-ai venit!

— Adam! rostește cu un glas subțire, ușor răgușit din cauza emoției, femeia.

Bărbatul o conduce la masă, îi aranjează scaunul și apoi se așează în fața ei. Se privesc îndelung. O bucurie puternică, dar și o stare de anxietate abia stăpânite, pare să-i încerce pe amândoi.

— Încă o dată, bine ai venit în această lume, Eva! Înțeleg că ți-ai terminat pregătirea.

Femeia se uită în jur.

— Frumos. Cu gust.

Adam zâmbește, continuând să privească această minune a tehnologiei terriene, al cărei rod e, practic, și el. Venind de peste eoni, din lumea lui pierdută, pe Adam, pur și simplu, îl fascinează prezența femeii. Un chelner se apropie fantomatic. Eva cere un gin, care îi e adus imediat. Ciocnește ușor cu Adam și soarbe încet din licoarea tare. Își aprinde o țigară subțire și îl privește printr-un rotocol de fum pe bărbatul din fața ei.

— Așadar, vicepreședinte al Consiliului Planetar?

Adam surâde, din nou.

— Ți s-a spus și asta...

— Știi totul despre tine, Adam. Despre planeta asta din viitorul nostru foarte îndepărtat. Despre ce s-a întâmplat înainte de a mă naște. Sau, mă rog, înainte de a apărea. Pregătirea mea a inclus și asta. În definitiv, sunt perechea ta, nu?

Un acord răzleț de ghitară în surdină pecetluiește cuvintele femeii.

— Să-mi spui când vrei să cinăm, o invită bărbatul.

— Avem timp, nu mi-e foarte foame, sper că nici ție. Ne aflăm într-o simulare? Nu le pot deosebi de realitate.

— De data asta, nu. Doar chelnerii și șeful de restaurant, dar sper că-i consideri drăguți. Suntem singurele ființe reale pe aici. În rest, avem un întreg oraș la dispoziție.

— Da, frumos, admite Eva. Dar nu sună un pic plictisitor?

— Nu-ți face griji, nu ne izolează nimeni acolo. Și apoi, avem atâtea de făcut! Terra trebuie refăcută aproape din temelii.

Femeia îi atinge ușor buzele cu un deget subțire.

— Ușurel, ușurel, viteazule! Nu crezi că e o pălărie un pic prea mare pentru noi?

Adam surâde, sărutându-i fugar degetul, pe care femeia și-l retracează imediat.

— S-ar putea, dar nu abandonezi așa o revoluție. Și apoi, pare că era nevoie de noi pe-aici.

— Știi, spune femeia, privind într-o parte, nu ești obligat să te porți cum s-a purtat Adam cu Eva în povestea

biblică. De fapt, nici nu știu cum s-a purtat el cu adevărat... nu prea era nimeni pe-acolo să vadă...

Adam izbucnește într-un râs sănătos, eliberator.

— Cu atât mai mult cu cât aud că ai o prietenă bună pe aici, o... băștinașă.

— Nu cred că e termenul cel mai potrivit vizavi de o terriană, râde în continuare Adam, dar fie!

Femeia îl farmecă deja, pare că-i aduce înapoi o întreagă lume, un amalgam de emoții, de sentimente, un miros inconfundabil de Pământ, cu bunele și cu relele sale. O lume de senzații și sentimente, un joc ludic al existenței viului, atât de prețuit atunci când îți lipsește.

— Aș vrea să-mi povestești despre viața ta aici, spune Eva, privindu-l galeș.

— Parcă spuneai că știi tot.

— Eh, vorbești ca un terrian. Am primit un pachet de date și acum știu tot. Unde e farmecul poveștilor la gura sobei, cetățene? L-ai uitat?

— Nu suntem la gura sobei și afară nu e iarnă. Adică, poate fi, dacă vrei.

— Era metaforic, nu te face că nu înțelegi! Așadar, ce mai face Yo?

— Implicat într-o groază de lucruri, ca președinte al Consiliului Planetar. Noroc că alături îi stă frumoasa sa soție, Ri.

— Frumoasă? Haide, Adam, așa îi consideri tu pe terrieri?

— Nu ne seamănă în totalitate, dar cam toți aleg, la trezire, un anumit standard, care chiar și în termeni pămân-

teni etalează trăsături cât mai apropiate de perfecțiune. Însă depinde și de gusturi.

— De aceea nu prea vezi bătrâni pe aici. Ca să nu mai zic de copii. Îmi cam lipsesc copiii, să știi!

— Suntem abia la început, Eva. Toate la timpul lor. Dar nu vom avea un Pământ arhaic aici, ci ce e mai bun din ambele lumi. Acesta e visul meu și, din fericire, și al actualei conduceri a Terrei. Este pentru prima oară, după eoni, când un asemenea regim se prăbușește sub forța unor extraordinari agenți ai schimbării. Se întâmplă să fim noi, alături de vizionarii acestei planete, în istoria asta, și acest lucru îmi dă un sentiment inegalabil.

Eva soarbe gânditoare din gin. E liniște aici, plăcut, doar muzica discretă alintă simțurile, generând o stare de profundă relaxare.

— Era să uit. Ce s-a întâmplat cu Ebbe? ridică întrebător o sprânceană, Eva.

Ebbe... cel mai cunoscut dintre umi, ales reprezentantul rasei sale în Consiliul Planetar. Umăr la umăr cu Yo și cu Adam, în efortul de refacere a lumii sale subterane, dar și de a avea o contribuție profundă la transformarea fără precedent a Terrei.

— Ebbe? răspunde parcă distras, Adam. Ebbe e foarte bine...

Praf

de Florin Purluca

*"O poveste postapocaliptică
scrisă cu o măiestrie desăvârșită!"*

*"Un personaj de care te îndrăgostești
din primele pagini și o atmosferă
creată atât de veridic încât simți
că ești acolo, în lumea în care
praful este atoatestăpânitor!"*

"...s-a întâmplat într-un început de decembrie, într-o vreme în care copiii tânjeau a zăpezi și aroma Crăciunului, iar oamenii mari a gust de concedii și șuncă fiartă. A început să cadă agale, nestingherit de nimeni și nimic, praful cenușiu, moale și sfărâmi-cios, greu deloc și grațios ca puful de gâscă. La început au râs, au chicotit că nu știu care sfânt s-a pus pe grătărit fripturi grase și unsuroase. Dar gluma n-a ținut decât o vreme, pentru că praful cădea – și tot cădea, de nu se mai oprea – inexorabil, învelind lumea într-o plapumă de funingine."

Titlu: *Praf*

Autor: *Florin Purluca*

Nr. pag.: 144

Colecția Science-Fiction: #15

Comandați-o la: www.pavcon.ro / 0727.77.80.06

Scornituri spăimântătoare

de Constantin D. Pavel

"O carte horror cu povești aproape adevărate!"

"După ce am citit această carte, am ascuns-o cu mare teamă în spatele cărților din bibliotecă.

Pur și simplu, vederea ei mă îngrozea de-a dreptul!"

O carte care te poartă, într-un stil pe alocuri jurnalistic și jovial, până la granițele întunecate ale celei mai pure groaze.

Culese de autor cu mare atenție, din diverse zone ale țării, "scorniturile spăimântătoare" pe care le vei descoperi între copertile acestui volumaș te vor familiariza cu folclorul horror pur românesc, ce a înfricoșat zeci de generații de conaționali, strânși în serile de iarnă la gura sobelor, în șezători de-a dreptul înspăimântătoare!

Vei întâlni strigoi, fantome, draci, iele, chiar și extraterestri sau ființe care, altfel, nu pot fi în niciun fel explicate. Și toate poveștile au la bază un sâmbure de adevăr...

Titlu: Scornituri spăimântătoare

Autor: Constantin D. Pavel

Nr. pag.: 128

Colecția Science-Fiction: #4

Comandați-o la: www.pavcon.ro

“Adam se zvârcolește în interior, fără să poată face vreo mișcare. Ușor, ușor, începe să preia controlul asupra propriului corp. Se ridică cu greu în coate, transpirat. Înțelege cu destulă greutate ideea că acesta este Pământul, peste, probabil, zeci de mii de ani...”

ISBN 978-606-8879-87-1

9 786068 879871 >

www.colectiasf.ro